organizației, în cursul vieții sale. Maestrul de ceremonii anunță, apoi, cu toată hotărîrea că ofensele vor trebui spălate prin...... moartea tinerei fete, care, grație providenței ce a călăuzit în totdeauna acțiunile tongului, se afla acum la Chicago. Și răzbunarea va fi cu atât mai gustată de membri, cu cât agentul de execuție va fi însuș tânărul logodnic al proscrisei...

Chung Miao căzu în genunchi și cu lacrimi fierbinți ceru îndurare.

Se zvârcolia pe jos exprimând tot soiul de rugi și de urări:

— „Din oasele distinșilor voștri strămoși să răsară imaculate flori de lotus", etc. etc.

Insă, șeful maffiei, implacabil, i se adresă:

— „Nu vă pierdeți vremea onorabil fiu al Cerului. Nu veți lăsa desigur ca prea nobilul dv. mormânt să fie udat de lacrimile a sute de prea stimați coreligionari".

Așadar, totul a fost în zadar.

Dacă dânsul n'o va omorî, se va găsi altcineva s'o facă și apoi va fi și el suprimat. Legile tongului sunt intransigente și cine a jurat trebue să știe că neascultarea unui ordin îl va urmări tot restul vieții și oriunde s'ar ascunde.

Trist și desorientat, logodnicul se întoarse la condamnată și căută să-i ascundă grozăvia soartei care o pândia. Urmară zile lungi de suferințe, o adevărată exaltare a nervilor, în care timp *Miao* cercă deseori să execute însărcinarea primită. Totdeauna însă, în ultima clipă, trebuia să renunțe. Membrii tongului așteptau cu răbdare evenimentul.

Nunta fiind fixată încă dinainte, ea avu loc. La ceremonie asistară aceiași membri cari au decis suprimarea miresei, în frunte cu conducătorul lor.

Ei au cerut ca ceremonia să se facă cu mare fast și în strictă conformitate cu prescripțiile religioase.

Ce tristă datorie avu și bietul *Miao* — să-și invite întregul tong la, nuntă, care însemna, pentru el, o dramă din cele mai groaznice!

A doua zi, însurățeii au plecat. Tongul nu știa unde, însă n'avea nici o grije. Cu aeroplanul la New-York și de-acolo pe un transatlantic, tinerii chinezi ajunseră cu bine la Glasgow în Anglia.

Fugarii trebuiau să-și dea repede seama că e cam greu să te ascunzi în lumea albilor. In Europa doi chinezi, sunt tot atât de suspectați cum sunt și albii în China.

S'a stabilit că doi chinezi, bine îmbrăcați s'au prezentat fugarilor cu extremă politeță, chiar la debarcader văitându-se că au fost nevoiți să călătorească dela Londra până acolo, în urma unei cablograme ce au primit dela... prieteni din Chicago. Cablograma le indica să întâmpine în Anglia tânăra pereche.

Sărmane *Chung!* Trebuia să mai și simulezi părerea de bine, pe care și nefericita ta soțioară o arăta fără să bănuiască ceva.

— „Cine au fost cei doi chinezi?" întrebară cu interes detectivii dela Scotland Yard, când spionii galbeni ajunseră la acest punct din povestirea faptelor.

— „*Boo how doi*", răspunseră aceștia.

— „Numele lor însă, asta ne interesează!" Spionii răspunseră însă politicos, că nu le cunosc. Din buzele polițiștilor englezi izbucniră câteva expresii „colorate".

Ce conversație a avut loc între cei doi chinezi și tânărul *Miao*, nu se știe. Din cursul procesului s'a putut afla doar că fugarul a cerut un răgaz de 4 ore ca să plece la Cardiff, să-și vadă un frate care locuia acolo.

La Keswick însă, fugarii fură întâmpinați de o altă pereche de chinezi.

Văzând deci că nu există nici o scăpare și gândindu-se că moartea din mâna sa proprie va avea o răsplată mult mai de preț decât dacă ar fi venit dela oricare alt membru al tongului, *Chung Miao* porni cu soția sa într'o lungă plimbare pe jos în ținutul lacurilor, de lângă Keswick. Acolo își strangulă iubita, părăsi cadavrul și bineînțeles fu repede suspectat și arestat.

Avocatul căută să arunce întreaga răspundere asupra celor doi chinezi misterioși. Aceștia n'au putut fi însă găsiți și acuzarea susținea că oricine ar fi fost, tot *Miao* e acela care a ucis.

Tânărul chinez a primit verdictul cu o demnitate și un stoicism, rar întâlnite în analele criminologiei engleze.

Chung Yi Miao, student în drept, știa poate că, dacă va istorisi adevărul, va fi achitat.

A preferat însă să nu-și denunțe „tong"-ul și mai ales ca: „nobilul său mormânt să nu fie udat de lacrimile sutelor de coreligionari"....

N. L. R.

Doriți să aveți un deșteptător bun?

Cumpărați și comandați renumitul ceasornic

TIK-TAK-UL AMERICAN PATENT

Cu preț de fabrică Lei 225

și cu garanție specială pe 4 ani. Expediție în toată țara contra ramburs. pentru speze și porto Lei 30 obligatoriu.

PREMIU. — La o comandă de cinci ceasornice se trimite unul în plus, adică șease ceasornice. Adresați-vă cu încredere la DEPOZITUL DE CEASORNICE, Bulevardul MARIA No. 8, București I.

Moda Parisiană

Calea Victoriei No. 47
Casele Bisericii Crețulescu

ROCHI — MANȚOURI

Pardesiuri, Rochi de après-midi și de seară

Ultimile creațiuni dela cele mai mari case parisiene

Gata și de comandă

Orice comenzi pentru Doamnele din provincie se execută în 24 ore.

Prețuri rezonabile

Miss România

D-ra Magda Demetrescu, clientă fidelă a Salonului de Coafură de Dame, François, din str. Edgar Quinet 7, i-a dăruit fotografia ei, cea mai recentă, ca semn de mulțumire.

MIMY CHARLOTTE

SALON DE CORSETE

Depozit permanent cu corsete, centure și soutienes-gorge.

Executăm: corsete, centuri, soutienes-gorge din stofă fină, de mătase, brochée, tricot, elastique, etc.

Executăm corsete și centure medicale.

Croială ireproșabilă

Prețuri convenabile.

BUCUREȘTI, I. CALEA VICTORIEI, 42 (pasagiul comedia)

lingerie fină gata și după măsură mare asortiment la „Curierul modei" București, I. calea victoriei 28. expediții în provincie.

Păţania lui Lindbergh

FAIMOSULUI LINDBERGH — „Lindy" cum îl răsfaţă americanii — i s'a întâmplat un stupid accident de avion.

Se ştie că omul care şi-a asigurat un nume în istorie. trecând singur şi cel dintâi Atlanticul, în sbor, fără escală, s'a logodit recent cu d-ra *Morow*, fiica ambasadorului mexican din Mexico.

Şi bine înţeles, în loc să-şi plimbe logodnica într'n banal automobil, a luat-o, în zbor, cu avionul.

El, Lindberg, suveranul aerului, trebuia să arate şi viitoarei consoarte măestria de sburător.

Dar ce nu i s'a întâmplat între New-York şi Paris, a păţit aterisând la Valbuena, în apropiere de Mexico City: avionul s'a răsturnat din cauza unei roţi ce s'a rupt.

Lindbergh a suferit numai o dislocare a umărului, iar d-şoara Anne Morrow, logodnica lui, s'a ales cu o straşnică spaimă.

Viaţa lor a fost salvată prin dibăcia şi curajul faimosului aviator.

Medicii, după ce i-au pus la loc umărul scrântit, au ordonat pacientului lor să stea în pat. „Lindy" n'a putut însă sta mai mult de zece minute. Doria să vadă avionul şi să constate ce avarii a suferit.

Cu mâna bine bandajată şi însoţit de logodnica lui, precum şi de sora mai tânără a ei, Lindbergh, cu o singură mână pe volan, a condus automobilul dela ambasada americană până la aerodrom.

Sosit aci, a inspectat cu deamănuntul avionul şi pe faţa lui s'a întipărit tristeţea văzându-i aripa sfărâmată.

Asta n'a împiedicat, însă, ca a doua zi, chiar, logodnica lui să facă un nou zbor, cu un alt avion.

Nici Lindberg şi nici logodnica lui, nu se impresionează de un accident de avion. Cum nu ne-am speria nici noi dacă trăsura ar nimeri cu oiştea în gard...

Cum se arestează în America

IN FAŢA judecătorului *Fred S. Lamb* din oraşul *Cadillac*, statul *Michigan*, s'a prezentat deunăzi procesul unui anume *Roy A. Wynkoop*.

Sentinţa n'a fost pe placul lui Wynkoop, care s'a înapoiat mai târziu la tribunal cu două revolvere automate. Pândind un moment, când judecătorul a rămas singur, a tăbărît asupra acestuia cu revolverele întinse, cerându-i să schimbe sentinţa.

Grefierul, care era prezent, a cerut agresorului puţin timp ca să poată consulta registrul, în care s'a înregistrat cazul, pentru care acesta cerea să i se facă dreptate. Ieşind într'o altă sală, a putut anunţa poliţia, care şi-a făcut imediat apariţia.

Intrând pe uşa tribunalului, poliţiştii n'au intrat în sala de desbateri pentru ca nu cumva înspăimântând pe Wynkoop, acesta să tragă în judecător. Poliţiştii au aruncat în sală o bombă lacrimogenă, la auzul căreea agresorul şi-a întors privirea dela judecător. In acest timp, dintr'o altă uşe, apăru un poliţist, care culcă la pământ pe omul ce ţinuse, de 15 minute, sub fiori de moarte, pe judecătorul Lamb.

Agresorul, în stare gravă, a fost transportat la spital.

Cugetări.

Secretul frumuseţei este eleganţa încălţămintei, deoarece privirile se îndreaptă de la picior! Şi întru' realizarea dorinţelor D-voastră de a impune, purtaţi numai încălţămintea „Filipescu"

Calea Victoriei 26, Tel. 71/68

Un vis

A fost odată un simplu vis,
Un gând, maşinele de scris,
Şi Remin`ton azi a creat,
Ce lumea nici n'ar fi visat:

Dorinţa de a vă mobila [illegible] cu modele artistice, pentru [illegible] veniţi la [illegible] la fabrica de artă [illegible] modernă decorativă Calea Victoriei 168 Tel. auto 218/89 Preţuri moderate.

Viaţa este scurtă şi trecătoare!

Oglinda propriu zis nu este suficientă pentru a vă privi, a fi priviţi şi admiraţi.

Englezii oameni practici, au adoptat în parte abonamente la cele mai mari ateliere fotografice, pentru ca mereu fiind în posesia recentului portret, să se privească, să fie priviţi şi de alte persoane — cum şi de a putea avea singuri prilejul de control asupra trecutului. Iată deci oglinda vieţii!

La noi în ţară se remarcă însă — singurul atelier artistic de fotografie:

„Apostol Papacostea"

Academiei 5. Telefon 322/09

demn să satisfacă până şi cele mai dificile gusturi în arta fotografiei artistice în toate genurile ei.

Şlagerile anului 1929!

INTÂLNIŢI LA FIECARE PAS ACESTE MELODII ŞI NU MAI PUTEŢI SCAPA DE ELE

Refrain.
Eşti u-râ-tă Eşti u-râ-tă Dar te iu-besc şi-mi placi. Că eşti creată
Lei 40

REFRAIN.
Tot ce vrei Spu-ne-mi tot ce vrei Du-pă ... de
Lei 40

REFRAIN.
Doc-tor P.A.F. ... Doc-tor P.A.F. ...
Lei 40

Refrain.
Nu te mai cred ... Nu te mai cred ...
Lei 40

aceste bucăţi se găsesc în toate magazinele de note muzicale şi librării

Cereţi un catalog gratuit

EDITURA MORAVETZ, TIMIŞOARA

INGRIJIŢI-VĂ DINŢII LA PROTEZA DENTARA

Dentişti Asociaţi

STRADA BISERICA ENEI No. 14

Extracţii, plombe, dinţi artificiali în toate sistemele. Preţuri moderate. Inlesniri de plată. Consultaţii 8—1 a. m., 2. jumătate 8 p. m. Telefon 338/27

Însemnaţi cu semnul morţii

STRĂDUINŢA de a desvălui viitorul, de a ghici de mai înainte destinele ţărilor, popoarelor sau numai acele ale simplilor muritori, e aproape tot atât de veche ca şi însăşi speţa omenească. Adevărat este, că unele profetizări s'au şi îndeplinit mai târziu.

Mai jos, arătăm unele din cele mai celebre cazuri de acest fel.

Împăratul Germaniei, Friederich Wilhelm III, pe când era încă prinţ moştenitor, călărea într'o zi, după manevră, înconjurat de întreg statul său major, pe un drum de ţară. Deodată o ţigancă se vârî printre ofiţeri până lângă prinţ şi îl rugă fără să ştie cine este, să o lase să-i ghicească în palmă.

BOKANOWSKY, fostul ministru de industrie francez, care avea o presimţire, că va muri într'un accident de avion, ceeace s'a şi întâmplat anul trecut

Friederich Wilhelm îi îngădui şi întinse ţigăncii mâna. Ghicitoarea spuse câte în luna şi în soare iar la sfârşit, spre hazul celor de faţă adăugă: „Vei muri de foame!"

Moştenitorul german râse tare, aruncă o monedă de aur femeii şi-i zise: „Ştii tu cine sunt eu? Prinţul moştenitor al Germaniei!" Ţiganca nu se intimidă însă de loc. Scurt, mai vorbi încă odată: Chiar dacă e aşa cum spui, tot de foame vei muri.

Râzând şi vorbind, înalţii militari plecară mai departe, iar acest episod fu destul de repede uitat. Nu peste multă vreme Friederich Wilhelm se îmbolnăvi de cancer în gât şi după o domnie de abia o sută de zile, pe care le petrecu mai mult în pat, împăratul închise ochii pentru totdeauna, ultimele zile ne mai putând mânca absolut nimic.

Profetizarea ţigăncii se îndeplinise în mod tragic.

* * *

Printre vânători există o superstiţie care spune că nimeni nu are voe să omoare un vânat alb. Acel, care va împuşca un asemenea animal, va muri curând de o moarte violentă.

Moştenitorul şi fiul lui Frantz Iosef al Austriei, nefericitul arhiduce Rudolf, era şi el un adept pasionat al Sfântului Hubertus şi în ziua de 8 Martie 1878, se afla ca oaspete, al împăratului Germaniei, la o vânătoare în parcul dela Potsdam. Un splendid cerb alb, speriat de larma gonacilor, se pomeni în bătaia puştii lui Rudolf de Austria şi fu omorât de acesta. In ziua de 30 Ianuarie 1889, dimineaţa, prinţul moştenitor al imperiului habsburgic, era găsit împuşcat, împreună cu iubita sa, contesa Vecera, într'o cameră a castelului dela Mayerling.

Nici până astăzi nu a fost desvăluită enigma acestei duble sinucideri sau crime, moartea violentă a prinţului reamintind însă vânătorilor că la 1878 acesta omorâse un cerb alb...

* * *

In urma morţei sale, deveni moştenitor al Austro-Ungariei arhiducele Franz Ferdinand. Jocul soartei a făcut ca şi acestuia să i se întâmple aproape acelaş lucru ca şi înaintaşului său.

Era într'o splendidă dimineaţă din August 1913. Franz Ferdinand însoţit de un singur vânător, plecase la vânătoare în munţii Gollinger. Deodată, ca un animal dintr'o poveste, o capră albă sălbatecă, se căţără drept în faţa lor. Insoţitorul prinţului văzând că acesta se pregăteşte să tragă, îl imploră să nu o facă, de oarece nu e bine.

Evident imperialul vânător se încăpăţână şi trase...

Mai e nevoe să aducem aminte care a fost soarta arhiducelui Franz Ferdinand?

* * *

Impăratul Franz Iosef al Austriei a avut drept cea mai bună prietenă a sa, până a murit, pe o actriţă cu numele de Catherina Schratt. De fiecare aniversare a sa, aceasta îi făcea dar atâtea trifoiuri în patru foi, câţi ani împlinea împăratul. Cum de obicei la data aniversării sale, 18 August, se afla totdeauna în localitatea climaterică Ischl, d-na Schratt putea cu destulă uşurinţă să găsească „porte bonheurul" prin văile acestui orăşel. In 1914, din cauza evenimentelor politice, Franz Iosef nu se mai duse la Ischl şi nici nu i se mai dădu darul obicinuit.

ABDUL-HAMID, fostul sultan al Turciei căzut victima unui diamant otrăvit. Proprietarului anterior al diamantului i se prevestise moartea violentă.

Din anul acela a început şi prăbuşirea virtuală, care avea apoi să devină reală, a monarhiei austro-ungare, iar Franz Josef muri şi el în toamna lui 1916.

* * *

Aviatorii îşi au poate cele mai multe superstiţii. Aşa de exemplu, trece drept o sfidare a destinului, dacă cei cari se pregătesc să se urce într'un avion, se fotografiază înainte de sbor. Ministrul de comerţ al Franţei, Bokanowski şi-a aflat în ziua de 2 Septembrie, la Tours, moartea într'un aeroplan în flăcări, împreună cu alţi patru pasageri. Inainte de a se urca în aeroplan, la Paris, se fotografiase alături de avionul tragic...

Sguduitoare coincidenţe sau altceva?

* * *

Celebrul diamant albastru, cunoscut mai mult sub numele de diamantul Hope, se spune că nu a adus decât nenorociri, celor ce-l posedau. Piatra aceasta preţioasă a fost şlefuită de unul din cei mai mari şi mai bogaţi bijutieri ai Amsterdamului, Wilhelm Fals. Mai târziu acesta îşi pierdu întreaga avere, murind în mizerie. Scriitorul şi istoricul francez Claude François Beaulieu,

Fostul moştenitor al tronului austriac, FERDINAND d'ESTE, a cărui moarte violentă a confirmat prezicerile ce i s'au făcut

după ce cumpără diamantul fatal, pierdu tot, până şi viaţa, numai în câţiva ani. Navigatorul belgian Tavernier îl vându regelui francez Ludovic al XIV-lea, care îl lăsă moştenire Mariei-Antoaneta. Sfârşitul fiicei mândrei Maria Thereza a fost apoi pe eşafod...

Diamantul trecu mai departe în posesia bancherului american Hope. Fiica acestuia a fost mama ducelui de Newcastle, care se căsători cu actriţa May Johe. Curând însă fugi cu un căpitan anume Strong, cu care nu putu trăi multă vreme. Luând cu ea diamantul, femeea dispăru într'o bună zi, împreună cu un alt căpitan Smuts. Acesta se împuşcă şi văduva lui muri în cea mai neagră mizerie, după ce i se furase diamantul...

* * *

Astrologia are şi ea să-şi spună însă cuvântul în acest articol. Din timpurile cele mai străvechi, soarta multor muritori e fost legată de tălmăcirea lor.

Un exemplu în acest sens nu-l vom da decât pe acel al ultimului împărat habsburgic, Carol, căruia i se profetizase moartea pentru anul 1921. Ceeace s'a şi întâmplat...

Superstiţiile sunt mai înrădăcinate în sufletele oamenilor chiar decât literile cărţilor sfinte. De ultimele, mulţi se îndoiesc, de primele puţini sunt aceia, cari îşi pot permite să se elibereze cu adevărat.

Expoziţia de jucării SCHIFFER

STRADA SMARDAN No. 18

Are un sortiment splendid de jucării în toate genurile. Găsiţi în permanenţă jucării grădini, ferme, automobile, servicii de masă, servicii de porcelan, biciclete, drezine, cărucioare de păpuşi, jocuri de construcţiuni din lemn şi metal, păpuşi din cele mai frumoase, animale de tot felul, săbii, echipamente militare Baukasten, cubus, viori, pianine, vile mobilate, cai, urşi, cămile, mingi în toate mărimele şi culorile. Se repară păpuşi, se pun capete noui.

Un pariu nebunesc

UN FILOZOF GERMAN a spus cândva că americanii nu întreprind nici o acţiune, pentru mulţumirea personală, fără obligatoriul pariu. Ce legătură o fi între pariurile americane şi filozofia, nu ştim. Dar un lucru este hotărât: pariurile cele mai fantastice, se încheie in ţara dolarilor, pentru satisfacerea unui orgoliu, stupid în definitiv.

Iată astfel o nouă probă de pariu, încheiat luna trecută la Los-Angeles:

Miss *Peggy Blake*, fiica unui milionar californian a plecat însoţită de mai mulţi tovarăşi, într'o excursiune, spre insulele Havai. din oceanul Pacific.

Odată acolo, a făcut prinsoare cu tovarăşii de drum, că-şi va prepara o omletă, la căldura unei crăpături a vulcanului Kilanea, cel mai mare vulcan în activitate din lume.

Insoţită de un tânăr sportmen, a urcat panta muntelui şi ajunsă sus, şi-a pus planul în aplicare cu destulă trudă şi în cea mai mare primejdie. Tânărul, care purta o mască modernă contra gazelor, n'a avut de suferit nimic, pe când eroina noastră, a leşinat de două ori, din cauza emanaţiunilor craterului.

Fotografia noastră reprezintă pe curagioasa sportgirl, preparându-şi omleta, la craterul vulcanului.

MARELE MAGAZIN
„LA ORAŞUL LYON"
STR. LIPSCANI, 76 — BUCUREŞTI — TELEFON 369/51

LENAJURI

MĂTĂSURI

SALON SPECIAL PENTRU
ROCHII ŞI MANTOURI
EN GROS — EN DETAIL

MOBILE FINE, Obiecte de Artă, Antichităţi
„EXPOZIŢIA PASCU" Str. Sf. Vineri No. 15

Ciorapi calitatea întâia
„ADESGO"
45
Numai la
FRAŢII ROSSIN
Str. Lipscani 45
LEI 200 Per.

F. ADERCA

MAGDA NOASTRA!

LA PRAGA, în 1922, am fost surprinşi şi speriaţi de urâţenia frumoaselor ceho-slovace. Numărul zânelor din România, neîntâlnit în nici o ţară din cele văzute, ne atrofiase cu desăvârşire simţul urâtului. Am reţinut atunci mărturisirea în şoaptă a unui tânăr ziarist ceho-slovac care cunoştea Bucureştii.

— Nu, nu sunt însurat. Şi nici nu cred să mă'nsor — sau îmi aleg nevasta dintre femeile pe care le-am văzut pe calea Victoriei.

Iată de ce socotim c'a fost o mare greşală naţională alegându-se numai o Miss-România, de vreme ce suntem în stare să furnizăm Regine tuturor ţărilor.

Magda Demetrescu, aleasă regina frumuseţii româneşti de un comitet de experţi sub patronajul d-lui ministru de interne, are asupra tuturor celorlalte regine din România meritul că e **a noastră** nu numai prin nume (ce simplu românesc! ce vechi şi urban românesc!) ci şi prin calitatea şi caracteristicile frumuseţii ei. Dacă s'ar fi ales o altfel de frumuseţe, o castanie cu ochi de smarald palid, o blondă cu reflexe de portocală şi de aur, publicul nostru n'ar fi fost atât de entusiasmat. I s'au făcut Magdei, cortegii şi alaiuri din entusiasm spontan şi din recunoaştere firească. Sub balcoanele unde se ivea voinica, haiduca de 17 ani, bucureştenii şi bucureştencele aruncau în văzduh către ea pălăriile, poşetele, batistele şi ghioceii care mai rămăseseră.

Juriul examinator, înarmat cu principiile care au prezidat la crearea Venerei de Millo şi a surâsului Giocondei, s'au pomenit lucrând din instinct: toţi s'au simţit deodată români şi pofta lor de frumos românesc a tresăltat dintr'odată, ca o revelaţie a unei estetici pe care o **trăiau.**

Căci Magda Demetrescu e **exclusiv** a noastră. Dacă s'ar fi ivit o şi mai armonică îmbinare de linii şi culori, o şi mai scăpărătoare inteligenţă în gest, privire şi surâs, n'ar fi trebuit să se aleagă altfel.

Magda e oacheşă — dar după ce a lepădat şi ultimul rest de ţigănie melancolică şi artistă care arde în unele chipuri cu pupile de întuneric şi se târăşte umedă în surâsuri de leneşă supunere. E voinică fără brutalitate, cum sunt romăncele sănătoase care se luptă dimineaţa la fereastră cu plapomele, saltelele şi perinele albe, sau cu znopii în câmp, până seara, căci nevoia muncii e în ţesătura cărnii, în echilibrul graţiei lor trupeşti. Gura Magdei tăiată din plin nu e nici vulgară, nici obraznică: e o conştiinţă delicată dar fermă a frumuseţii, o gură inteligentă, suavă şi împăcată, fără umilire şi fără tragism, cu fericirile care se impun şi pe care le cere viaţa. Şi e în toată înfăţişarea Magdei un amurg discret — de ce n'am spune? — o muzică niţeluş de manea, amintind Bizanţul cu Fanarul, care ne-au dat o picătură din nobleţea fastuoasă şi voluptuoasă a Asiei.

Şi însăşi desfăşurarea dramatică a alegerei domnişoarei Demetrescu a avut ceva de basm vechi românesc. Ea s'a prezintat în faţa comisiunii, ca o domniţă neştiută, în ultimul ceas, când reginele erau aproape alese... Şi a fost aleasă cea din urmă venită, precum Fiul Împăratului cere mâna ultimei şi săracei dănţuitoare.

Comisiunea cerceta, discuta şi alegea, şi Regina era în altă parte. O sfiiciune mai mult care ar fi întârziat-o cu o jumătate de zi, şi Magda ar fi rămas necunoscută.

E o învăţătură pentru comisiune. Nu toate Reginele româneşti vin la concursul frumuseţii lor. Ele şi de data aceasta au rămas ascunse cine ştie în ce bordei de pe malul Dunărei, desnodând sforile mrejelor de peşte, cine ştie în ce şopron din munţi Gorjului, lângă miei priori de o lună. E de datoria înţelepţilor să le caute.

Va fi Magda noastră, peste trei luni, Miss-Universum?

Iată ce, cu toată meticulozitatea pe care o comportă un asemenea subiect, vom studia mâine.

Aventura unui print

D-NA WILHELMINA HALLIDAY din Chicago a dat în judecată pe prinţul Jorredah, descendent din familia regală din Tibet, cerând o despăgubire de douăzeci şi cinci de mii dolari pentrucă nu s'a ţinut de promisiunea de a o lua în căsătorie.

D-na Halliday, după ce a întâlnit pe prinţ, a cerut divorţul de soţul ei, fiindcă prinţul tibetan îi făcea curte. Jorredah răspunde însă, că n'a avut intenţia de a lua pe d-na Halliday în căsătorie.

* * *

FILATELIST

— Ştii, madam Popescu, noul meu chirias e filatelist.

— Aşa? Şi eu care puteam să jur că e american!

* * *

CĂSĂTORIE MODERNĂ

Soţia, către soţul sosit la masă:

— Dragă, trebue să fii energic şi să pui ordine în casă. Copiii tăi necăjesc mereu copiii mei, iar acum au început să-i necăjească şi copiii noştri...

Ştiţi ce s'a întâmplat lângă Bucureşti?

„Ioan Bruduţ, un maniac religios, a fost împuşcat mortal într'un sat la douăzeci de kilometri spre nord de Bucureşti, în timpul când se opusese autorităţilor care, căutau să-l aresteze pentru vina de omucidere.

Bruduţ, în momentele unei frenezii religioase, crucificase două fete, una de 8 ani şi alta de 10, înnaintea unui altar primitiv pe care-l făcuse în locuinţa lui. Când jandarmii şi vecinii cerură lui Bruduţ să se predea, acesta începu să tragă focuri de armă, ucizând trei oameni. După aceea jandarmii traseră o salvă de foc pe ferestre, ciuruind cu gloanţe trupul nebunului religios".

Ştirea aceasta, grozăvia asta oribilă, aşa cum o citiţi mai sus, n'a apărut în presa bucureşteană, aşa că n'aveţi de unde s'o cunoaşteţi.

Dar dacă aveţi miiloace şi curiozitatea, plecaţi în America, foiletaţi colecţia ziarului „Cleveland News" şi o veţi citi în numărul din 30 Ianuarie cor.

Ziarul pretinde că ştirea i-a fost transmisă din Bucureşti. Noi credem că din lună.

Premiile pentru deslegătorii de jocuri pe Februarie

Prin tragere la sorţi au câştigat:

Premiul de lei 1000: D. Constantin Rădulescu-Craiova.

Premiul de lei 500: D. Gh. Săvulescu-Iaşi.

Premiul de lei 300: D. Grigore Romanescu-Bucureşti.

Volumele au fost câştigate de d-nii:

Gh. Dode şi Tomescu-Constanţa; R. C. Mircea-Craiova: Constantin Nichită-Bucureşti; Mihail Miereanu-Craiova; Th. C. Elena-Galaţi;i T. C. Iani-Galaţi; G. Timoftescu T.-Severin.

* * *

N. B. — Pentru ca să nu se abuzeze prea mult de indulgenţa noastră, de a admite printre participanţii la premiere, şi pe cei cari ne trimit în mod fraudulos deslegările lor, întrebuinţând pseudonime sau alte nume fictive, stabilim ca, începând cu numărul acesta, să publicăm câte un cupon pentru jocuri, fără de care deslegările nu pot fi valabile.

Cupon pentru jocuri
No. 15

Numele şi pronumele
....
....

Adresa
....
....

Lectura
FLOAREA LITERATURILOR STRĂINE
amuză
emoţionează
cultivă
Citiţi ultimul No. PIPA MICULUI COMUNARD

CARMOL ESTE CEA MAI BUNĂ FRICŢIUNE

BLĂNĂRIA PAUL KAMERLING
CASĂ DE PRIMUL RANG
Telefon 52/75. — STRADA SFINŢILOR 19. — Telefon 52/75. — BUCUREŞTI
Pentru sezonul de primăvară, mare asortiment de blănuri :: :: :: pentru gulere şi Vulpi în toate culorile moderne :: :: ::

Instinctele, nevrozele, teoria perversiunilor, psihologia şi patologia sexuală şi în general, sistemul d-rului Freud, constituesc printre altele chestiunile cele mai interesante cari sunt tratate în lucrarea:
„Instinctul sexual" de Dr. Iosiff Wesfried
cu un cuvânt introductiv de Prof. Dr. S Freud.
Un elegant volum, cuprinzând numeroase ilustraţiuni, care a obţinut un formidabil suces de librărie.
In editura „Cartea Românească".

Curiozități

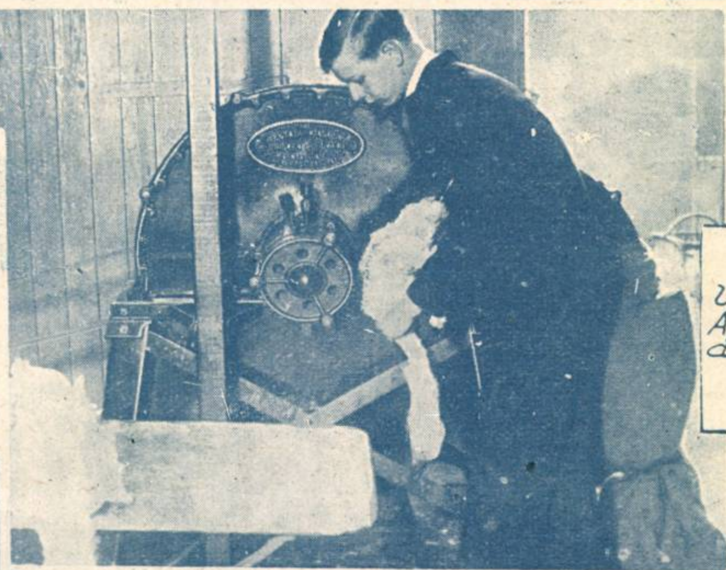
Un strut înhămat la o trăsurică, alergând cu viteză nereglementară pe plaja din Los-Angeles, proprietarul lui a fost amendat.

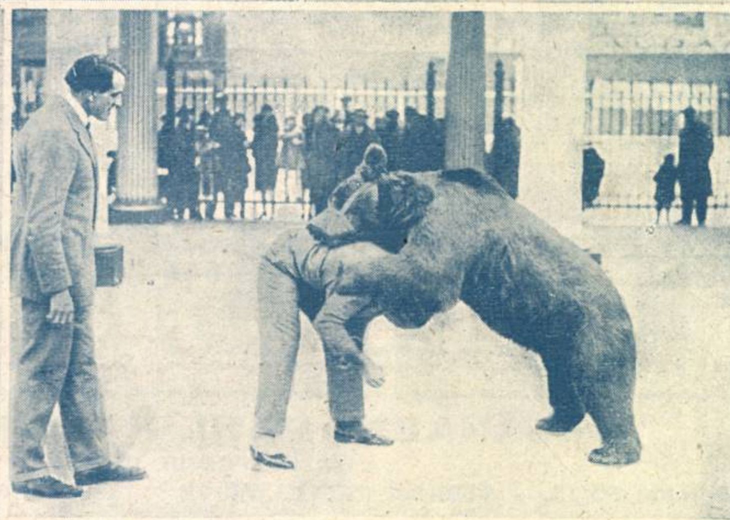
Un „riksa-zuluf" din Africa de Sud (conducător de trăsură)

O curiozitate a naturii: Un copil cu trei nasuri

O mașină modernă... pentru jumulit păsările.

Un urs dresat, luând parte la un campionat de lupte greco-romane.

Un copil de „piele roșie" se exercită din vreme să fumeze

Oameni fapte și idei

Un salt călare peste un avion, la o expoziție aeriană

Mareșalul Foch, fost generalisim al forțelor aliate, a murit săptămâna trecută la Paris

Generalul rebel mexican Aguirre, a fost executat prin împușcare.

O mașină pentru spălat și uscat farfuriile, care lucrează cu o iuțeală extraordinară.

Abdul-Kadir, fostul moștenitor al tronului turcesc, conduce un jazz la Budapesta

Un banchet în cinstea veteranilor birjari" la Londra

Poşta Laurei

HOSTA VANTI. — Ungeţi genele în fiecare seară cu ulei de ricin. Se poate ţine o corespondenţă particulară, dar ce aveţi să-mi spuneţi?

ZENAIDA. — Faţa se cojeşte din cauza acid boricului. Cine v'a sfătuit să vă spălaţi obrazul zilnic cu acid boricum? O cremă bună a cărei reţetă am dat-o în revistă în atâtea rânduri v'ar fi de folos.

Pentru păr: Pilocarpină 0,50. Extr. china 20 gr. T-ne Catechu 20 gr. Oleum Ricin 30 gr. Alcool de Lavandula 200 gr. Fricţionaţi capul la 2 seri odată.

MARIE TEREZA. — Pentru porii dilataţi utilizaţi la 2 seri odată: Acet aromat 100 gr. Glicerină 20 gr. sulf. 2 gr. Da; masajul e bun. Laptele de migdale e bun seara iar o cremă bună ziua. Ulei de vaselină 40 gr. Glicerină 20 gr. Ceară 5 gr. Cetaceum 15 gr. Apă de roze 20 gr. Carmin şi glicerină părţi egale e un fard nevătămător. Nu cunosc utilitatea maşinelor pentru nas şi nu cred să găsiţi în ţară asemenea maşini.

LUCA AUREL. — V'aţi făcut o analiză a sângelui? Ce rezultat aveţi? Aştept răspuns şi apoi stăm de vorbă.

HÉLÈNE IONESCU. — Pentru porii dilataţi aveţi o reţetă bună în revistă. Laptele de migdale singur preparat e admirabil pentru ten. Reţeta unei creme o aveţi în revistă. Genele şi sprâncenele le veţi unge cu ulei de ricin. Pentru piept faceţi comprese cu alcool de rosmarin, duşuri reci şi purtaţi un bandaj mai strâns. Nu citiţi seara şi nu vă surmenaţi prea mult. Seara nu vă spălaţi cu săpun, laptele de migdale curăţă tenul de ori ce fard de peste zi.

D. DABIJA. — Spălaţi obrazul în fiecare seară cu apă caldă şi apoi ungeţi cu lapte de migdale. Aburi de lapte, făina de migdale, cataplasme calde şi apoi imediat ghiaţă. Vaselina americană zilnic utilizată înăspreşte faţa.

TITTY. — Beţi în fiecare dimineaţă pe stomacul gol câte un păhăruţ mic de untdelemn de măsline bun. Extern nu există leac. Petele de ficat nu dispar cu creme sau loţiuni. Untdelemnul vă vindecă de boala de ficat. Ţineţi un sever regim.

EGLA. — Puneţi zeama a 2 lămâi într'un pahar şi puneţi în ea 2 nasturi de sidef. Nasturii nu se topesc complect ci numai se mănâncă la suprafaţă. Zeama de lămâie devine lăptoasă. Cu această zeamă de lămâie udaţi petele de pistrui de pe obraz.

PRINCESITA. — Gălbenuşul de ou bătut bine îl veţi utiliza de 2 ori pe săptămână ungând bine obrazul cu el.

FLOARE DE LĂMAIŢĂ. — Acet aromat 100 gr. Glicerină 20 gr. la 2 seri odată. Crema de care pomeniţi nu este eficace. Opriţi cititul noaptea în pat şi mai ales plânsul. Compresele cu acid boric şi apă de roze.

SILIŞORI, Iaşi. — Pentru coşuri şi puncte negre am mai dat numeroase reţete în revistă. Apa oxigenată zilnică utilizată distruge perii de pe obraz. Crema depilatoare îi va face să crească şi mai des.

CONOVALOV. — „Pentru" sau „contra" poftei de mâncare?

MAUD CONSTANŢA. — Pentru coşuri: Sulf. 2 gr. Alcool Camforat 100 gr. Resorcină 1 gr. Aether 10 gr. Glicerină 20 gr. Regim, oprite alcoolul, cafeaua, piperul. Luaţi intern drojdie de bere. Pentru porii dilataţi Acet aromat 100 gr. Glicerină 20 gr. Pentru pistrui aveţi în revista de săptămâna trecută câteva sfaturi.

LILLY, Ploeşti. — Un lapte bun de migdale v'ar fi de folos. Pentru pudră şi rouje vă sfătuesc totdeauna aceleaş căci schimbând multe e vătămător tenului. Nu citiţi noaptea în pat.

GIGEA. — O operaţie ar fi indicată. Nu vă fie teamă şi hotărîţi-vă. Ar mai fi eficace compresele zilnice cu Lig Bourowi şi Alcool de rosmarin părţi egale. In caz că nu cedează, operaţia e necesară.

MARIANA P. D. — Purtaţi o centură de cauciuc, cu care să dormiţi şi noaptea. Dimineaţa pe nemâncate beţi un pahar cu ceai foarte slab şi lămâie multă. Altceva nu mâncaţi nimic dimineaţa. Seara puteţi mânca lucruri uşoare, excluse carnea şi ouăle. Un lapte cu cacao şi pâine cu unt e suficient. Odată pe lună un purgativ.

MISISSIPI. — Utilizaţi: Unt de cacao 40 gr. Glicerină 20 gr. Ulei de vaselină 20 gr. Apă de roze 10 gr. Seara spălaţi obrazul cu apă caldă şi-l ungeţi cu crema de mai sus. Nu utilizaţi altă cremă. Pentru mâini glicelorat de amidon şi purtaţi o pereche de mânuşi la culcare.

LILIANA. — De ce natură sunt acele cearcăne? Vă culcaţi regulat la 10—11 seara sau mai târziu? Suferiţi de ficat sau stomac? Sunt nelămurită? Aş dori să ştiu cum staţi cu stomacul şi dacă duceţi o viaţă regulată. E foarte posibil să vă fi fost nefolositor tratamentul urmat. Cazul dv. nu poate fi tratat cu o simplă cremă de obraz. Trebuie să aveţi ceva intern.

LIZICA, Ploeşti. — Mai întâi nu fiţi disperată. Cu puţină trudă vom ajunge la un rezultat. Puneţi-vă imediat la regim. Stomac regulat şi un purgativ lunar se impune. Opriţi excitantele cu tot cortegiul lor. Ungeţi faţa cu Rezorcină 1 gr. Pp. alb 2 gr. Ung Emoliens 40 gr. Apă de roze 10 gr. Ichtiol 2 gr. Dimineaţa spălaţi obrazul cu săpun de ichtiol şi ungeţi cu glicerină 20 gr. Lanolină 40 gr. Ung. Emoliens 40 gr. Apă de roze 20 gr. Drojdie de bere mâncaţi în fiecare dimineaţă cât un bob de alună.

B. RUSSU. — Intrebaţi a doua oară şi daţi adresa căci am pierdut scrisoarea şi plicul cu adresa. Oare nu dv. mă întrebaţi de un rouge şi pudră bună?

BRUNETTA, Loco. — Cum staţi cu sănătatea şi nervii? Aveţi dureri corporale de-se? Cearcănele adânci de sub ochi apar în caz de suferinţe şi dureri corporale sau morale. Reţeta ce trimiteţi nu e bună căci spirtul cu zeama de lămâie amestecate va strânge şi usca obrazul. Utilizaţi: Aether 10 gr. Alcool camforat 100 gr. ac. salicilic 1 gr. la caz de ten foarte gras şi numai la 3 seri odată. Ungeţi părul cu Extr. de China 20 gr. Ulei de ricin 20 gr. Spălaţi părul cu apă de coji de China sau lemn de panama. E excelent.

LELIA CONSTANŢA. — Nu pricep întrebarea: să vă spun ce să „daţi" dimineaţa şi seara. Probabil că e vorba de ten. Ce fel de ten aveţi gras sau uscat?

DIDA CERNAUŢI. — Acet aromat 100 gr., glicerină 20 gr., sulf. 2 gr., resorcină 1 gr., camfor 2 gr. Vezi, dă seara la culcare cu puţină vată. Apoi veţi unge cu: ulei bun de măsline 40 gr., ceară 15 gr., cetaceum 5 gr., apă de roze 20 gr., unt de cacao 10 gr. Pe piciorul sănătos veţi purta ciorap de cauciuc iar seara bandaj cu alcool de rosmarin până va ajunge de grosimea celuilalt. Un săpun bun pentru ras sau ichtiol pentru tenurile grase. La d-ta însă nu e nevoie de nici un fel de săpun. Apa caldă şi făina de migdale curăţă foarte bine tenul de fardul zilnic.

LELIA. — Ondulaţiile permanente depind foarte mult de calitatea părului. Un păr aspru se pretează uşor, cel moale foarte greu. Se poartă şi se va purta veşnic părul tăiat care este o necesitate, nu o modă. Zulufii sunt frumoşi dar cer multă îngrijire şi nu vin bine oricărei figuri, avantajând numai figurile foarte fine.

Pentru ca părul să nu mai cadă îl veţi fricţiona cu: pilocarpină 0,50 gr., alcool de Lavandula 100 gr., Tne Catechu şi Esctr. China 20 gr., ulei de ricin 10 gr. Sprâncenele se smulg cu penseta dar cresc la loc. Electroliza le distruge însă radical dar e dureroasă. Pentru porii dilataţi, aveţi recete în revistă. Aburii de lapte frăgezesc şi dau culoarea unui ten obosit, nu închid porii.

Cum va fi tenul D-v. după 10 ani?

După zece ani, epiderma dv. va fi tot atât de netedă, tot atât de sănătoasă şi tot atât de tânără ca şi azi, — dacă ştiţi cum să îngrijiţi de ea.

Spălaţi obrazul dv. dimineaţa şi seara cu un tampon de vată îmbibată de lapte INNOXA şi veţi supune astfel neîncetat pielea dv. la „regim lactat".

Laptele INNOXA îndepărtează toate impurităţile ce se acumulează în pori şi el permite deci epidermei să respire în toată libertatea; ceva mai mult, el odihneşte şi hrăneşte pielea.

Câteva zile de tratament, vă vor convinge de eficacitatea sa.

Pielea dv. va deveni netedă uniformă sănătoasă şi cu ajutorul pudrei, tenul dv. va avea şi va păstra strălucirea încântătoare a unei epiderme de copil.

Veţi fi scutită de acum încolo de coşmarul ridurilor şi al bătrâneţii.

LAIT-INNOXA

NU ESTE UN FARD ŞI SUPUNE EPIDERMA LA UN ADEVARAT REGIM LACTAT

„LAIT INNOXA" este preparat de „LABORATOIRES du dr. DEBAT, PARIS, 60 rue de Prony

NOTA. Flaconul mic de „LAIT INNOXA" costă Lei 120. Flaconul mijlociu costă Lei 180. Lait „INNOXA" se găseşte pretutindeni şi la PARFUMERIA ELITEI, Bucureşti, calea Victoriei Nr. 29.

Moda de primăvară

ODATĂ cu sosirea primăverii, au înflorit ca prin farmec în toate casele de modă, colecțiile toaletelor destinate a face din femee cea mai desăvârșită creație a naturii.

Pretutindeni stofe noui, linii noui, podoabe inedite.

Nespus de variată e nota care predomină în casele de modă. Unele au specialitatea liniilor sobre, pure, cu prea puține garnituri. Altele dimpotrivă, iubesc fantezia dusă până la limită, *flou*-ul, nuanțele îndrăznețe.

O femee de gust trebue să știe să aleagă. De pildă în raionul mantoului de primă-vară.

Tot cu atâta entuziasm sunt adoptate pardesiurile din stofă Kasha, Krepella, marocaine de laine, de toate tonurile, ca și somptuoasele mantouri de mătase neagră.

Ca linie, atât cea dreaptă, care dă majestate siluetei, cât și cea împodobită cu volane „en forme", sunt adoptate.

Voi trece la rochii.

Tailleuri puține, mai toate bleu-marine și beige, de formă fantaisie.

Mi-a plăcut mult în acest gen, un tailleur dintr'o admirabilă stofă granité de lână, a cărui jachetică încheiată până sus cu nasturi negri, puși foarte apropiați, avea în față o imensă cravată „Lavalliere" din pongée sau surah cu buline bleu închis pe bleu pâle.

Pe lângă tailleururi, moda a răspândit însă o serie din așa zisele „petites robes" care sunt pur și simplu delicioase.

Materia din care sunt lucrate, este de obiceiu crepul de chine, care e adevărata suverană a garderobei noastre.

Aceste „petites robes" se poartă după amiază la vizite intime, la plimbarea prin oraș, prin expoziții.

Deocamdată până la venirea căldurilor, care vor aduce cu ele o avalanșă de crepuri, voiluri și mousseline imprimate, culoarea acestor rochițe rămâne *unie*.

Nuanțele de beige închis, de bleu și mai cu seamă roșul predomină.

Lucrate cu simplicitate, rochiile de după amiază sunt împodobite cu gulerașe, manșete, mici petale de organdi sau crepe, de culori tranșante.

La pălării și rochii de seară, galbenul care bate puțin în verde, face furori.

Gulerașele fantaisie de crepe de chine albă, croite în față cu colțuri foarte lungi, sunt deasemeni în nota modernă. Centurile se poartă mai puțin ca altă dată.

O notă încântătoare în ansamblu, aduc accesoriile: pălăria, poșeta, pantofii la culoare.

Pantofii din piele de șarpe se asortează în deosebi costumelor de nuanțe beige, pe când o rochie neagră sau bleu-marine, nu va fi șic de cât cu un pantof închis.

Pentru tailleur sau rochițele de jersey, pantofii de antilopă sau de box — calf cu tocul jos, — pentru cine poate să-i suporte — sunt cei mai indicați.

Vine acum seria cea mare a rochiilor *habillées*, zise „d'après-midi".

Pe când „les petites robes" se îmbracă numai la vizite intime, până la ora 5, adevăratele rochii d'après midi sunt legătura dintre cele dintâi și rochiile fastuoase de seară.

Mai totdeauna din mătase, crepe-satin, tafta, sau crep de chine, ele se deosebesc de micuțele rochii prin garniturile luxoase.

Volanele în deosebi „en forme" când sunt mari, drepte și foarte crețe când sunt mici, apoi croiala originală, când lungă în șolduri, și spate, și curtă dinainte dau acestor toalete *d'après midi* un aer sărbătoresc. Cu ele se poartă pălăriile mari din *crin* uvrajat, cele ajurate, pălăriile de pai *„bangkok"*, de forme fantaisie foarte elegantă.

Dar ziua unei elegante nu se sfârșește cu ceaiul sau cu dancingul de după amiază. Foarte adesea femeia cochetă se duce seara la operă sau bal. Aci intră în scenă toată a ta, întreaga imaginație a marilor croitori.

Cuvântul de ordine al modei este și ac[...] anul acesta: volane, volane, multe volane. De asemeni revedem rochiile foarte lungi în spate și rochiile style.

Broderiile de argint pe negru, strassurile își reiau întâietatea.

Tullul culori pentru tinerele fete, în deosebi faimoasa culoare *„citron nouveau"* predomină.

Tullul și dantela neagră, sunt însă preferate. Taftaua, satinul luisant compun deasemeni toaletele cele mai moderne.

La capitolul pălăriilor, noutatea principală e paiul urzit și feutrul. Feutrul nou eri, azi și mâine rămâne regele pălăriilor de toate zilele. Mult *crin* în broderie cum și broderii de pai în special de culoarea modernă „citron" sunt amestecate cu formele mici sau mari din feutru.

LAURA

O pauză care decide de viitorul ei.

Cu toate că se cântă tango-ul ei favorit, ea se oprește cu dânsul în ușă. In ochii lui ea descoperă acea privire, pe care nici odată n'a mai resimțit-o așa de adâncă, o privire de admirație - solemnă și profundă - inclinațiunea spre legătura pentru viață. Ea poate totuși rezista privirilor sale, fiind conștientă de admirabila îngrijire a tenului ei. Ea își dă seama că regulata îngrijire cu cremele Elida a dat epidermei ei acel aspect de vioiciune, care constitue secretul multor femei.

„Crema de noapte Elida" pentru curățirea și alimentarea pielei în timpul nopții, hrănește pielea uscată cu grăsimea necesară. „Crema de chaque heure Elida" vă apără de asprimea aerului și arșița soarelui. Pătrunde imediat în piele și are un efect curativ miraculos. Chiar mâini înroșite și o piele neglijată devin, prin întrebuințarea cremei de chaque heure, mate și asemănătoare alabastrului. Preferată de mii de doamne ca cea mai bună cremă din lume.

Cremele Elida de noapte și de zi,
Intrebuințând ambele frumoasă vei fi.

Crema de noapte dă pielei suplețe,
Crema de zi dă pielei finețe.

Tubul Lei 45.—. Borcanul Lei 75.—.

CREMELE ELIDA

VEDETE-NEGUSTORI

CÂND vă gândiţi la imensele sume de bani pe care le câştigă „starii" din Hollywood, vă imaginaţi că aceştia n'ar avea spirit negustoresc: artişti sunt, artişti rămân.

Ei bine, cei ce gândesc astfel se înşală. Ei nu cunosc America şi nici pe americani.

Departe de a risipi în neştire imensele salarii, pe care le câştigă, marii artişti din Hollywood, se gândesc în ce întreprinderi

Cea mai recentă fotografie a lui ADOLPHE MENJOU

comerciale să-şi plaseze banii, pentru a le raporta un cât mai mare beneficiu.

Şi ei merg până acolo, încât se interesează personal de mersul întreprinderii lor comerciale şi nu se dau înlături de a se evidenţia şi ca talentaţi negustori.

Căci toţi prevăd timpul când popularitatea lor va începe să dispară.

BUSTER KEATON într'o curioasă scenă dintr'un nou film al său în care are ca parteneră pe frumoasa DOROTHY SEBASTIAN

Astfel *John Gilbert* posedă majoritatea acţiunilor unei societăţi imobiliare, fără a mai vorbi de imensele terenuri pe care le-a cumpărat în apropiere de Hollywood; *Antonio Moreno* a pus bazele unei societăţi care poartă numele de „*Moreno Highlands*"; iar *Carmen Myers* are o agenţie de „*cumpărări, vânzări şi închirieri de imobile*".

Karl Dane, cunoscutul comic dela M. G. M., e directorul unei crescătorii de păsări în valea San Fernando. Deasemenea mai e interesat la o uzină de construit avioane.

Ramon Novarro, — fiind de naţionalitate mexican, — îşi ajută patria, finanţând o companie de schimb; pe când *Chester Conklin*, omul cu mustaţa formidabilă, şi-a plasat economiile într'o crescătorie de curcani. (La toate mesele lui găseşti câte un curcan pe varză admirabil preparat).

Pauline Garou e proprietara unei fabrici de curăţit şi vopsit. *Sada Cowan*, scenaristă la „*M. G. M.*" şi *Kathleen Clifford* posedă fiecare câte o florărie; iar *Bessie Love* e proprietara unei lăptării din Bakersfield.

Lon Chaney, omul cu o mie de feţe, e asociat la o firmă de furnituri pentru dentişti: firma este „*Chaney and Chaney*".

Constanţa Talmadge fabrică *cold-cream*, în timp ce **Viola Dana** şi sora ei *Shirley Mason* conduc un salon de înfrumuseţare.

George K. Arthur şi-a afirmat spiritul său comercial de scoţian, prin achiziţionarea mai multor băcănii; posedă mari proprietăţi şi este asociat cu *Renée Adorée*.

Lew Cody şi *Jack Conway* în conducerea unei frizerii.

Lew Cody e interesat într'o companie de automobile şi recomandă prietenilor săi marca fabricei sale.

Roy D'Arcy se ocupă cu închirierea şi vânzarea marilor domenii.

Conrad Nagel şi *Jack Holt* sunt principali acţionari ai abatoarelor din Freno, în care se taie vitele din crescătoria lui *Tim Mac Coy*.

Renée Adorée finanţează un mic restaurant francez, care este unul dintre cele mai populate restaurante din cetatea filmului.

Mary Pickford, atât de delicată, pe ecran, ia poza unui mare financiar, când asistă la adunarea consiliului de administraţie, al unei mari bănci californiene din care face parte.

Adolphe Menjou, mai fin, e numai colecţionar de mărci şi colecţia sa de timbre are o valoare de 1.000.000 dolari.

Bert Roach se ocupă cu dresarea câinilor, *James Holl* e proprietarul unei fabrici de nasturi automaţi; *William Russel* posedă un mare garaj şi înfine *Bébé Daniels* a consultat un eminent architect pentru construirea unei formidabile case de raport, care să fie înzestrată cu o piscină, un teatru, un cinematograf, o şcoală primară pentru băeţi şi fete, cu o sală de gimnastică, un teren sportiv, o bibliotecă, o sală de patinaj, o plajă, teren de tennis, şi cu o enormă instalaţie de soare artificial.

Buster Keaton caută un asociat pentru înfiinţarea unei fabrici de piroane. Ofertanţii trebuiesc să îndeplinească două condiţiuni: Prima: să aibă un capital de 1.000.005 dolari şi secunda: să nu râdă.

TITUS NESTOR

Figurile Ecranului

Camilla Horn

VISUL unei fete: să fie figurantă.
Visul unei figurante: să fie artistă (chiar de mâna doua).
Visul unei artiste: să fie „vedeta" unui film.
Visul unei „vedete" europene: să joace in studio-urile americane.
Camila Horn a urcat aceste trepte in plină viteza unui „express" american.
S'a născut în Francfurt pe Main, în anul 1908. La 15 ani, vine la Berlin, unde intră lucrătoare la o lingerie bărbătească, iar în orele libere, urmează o şcoală de dans. Apreciată de un impresar, colindă cu acesta toate musick-hall-urile din Germania.

Dar cinematograful o atrage. Iat-o figurantă la „Ufa". După câteva luni, Murnan o „descoperă". La reprezentarea marei realizări a lui Murnan, toţi se întreabă: cine-i frumoasa vedetă care interpretează pe Margareta în „Faust"?
Joseph M. Schenck, preşedintele dela „United Artists" se afla la Paris, unde angajase pe Lily Damita, când vede „Faust".
Margareta îl interesează. Peste câte-va săptămâni Camilla Horn se afla pe bordul unui „palace" plutitor care traversa Atlanticul. Ajunsă la Hollywood, — cetatea miraculoasă — Camilla e supusă unor lungi şi obositoare probe şi studii. Dar munca nu-i zadarnică.
Margareta din „Faust" e partenera marelui John Barrymore în „Furtuna".
Acum, angajată de „M. G. M.", Camilla Horn turnează în Africa, în calitate de vedetă principală, filmul „Trader Horn", care e extras după romanul scriitorului Aloysius Horn.
In trei ani, tânăra croitoreasă din Berlin, a ajuns „star" la Hollywood.
O ascensiune record.

Unde mergem?

„SELECTUL" reprezintă „Crinul Galben", cu **Billie Dore.**

CINEMA „BOULEVARD-PALACE", proectează **„Râzi paiaţă"**, magistralul film al lui **Lon Chaney.**

CINEMA „TRIANON" reprezintă **„Picadilly"**, celebra înscenare a lui Dupont cu **Ana May Wong.**

„CAPITOL"-ul proectează **„Cadavrul viu"** după romanul lui **Tolstoi,** cu marele **Pudowkin** în rolul principal.

CINEMA „ELITE" reprezintă un film de mare succes.

LA „SCALA" continuă marele succes „Teoria Chibritului" şi un program cinematografic ales.

„Rex"-ul proectează un program special

Poşta cinefililor

Suzy-Galaţi. — Artistei Lya Mara îi puteţi scrie în limba germană pe adresa: Pommernaleé 1, Berlin.

Necşulescu Romulus. — Bebe Daniels: c/o Paramount, Hollywood Calif U. S. A. Ii puteţi scrie în limba engleză, franceză sau germană.

E. Buzineanu. — Charlie Chaplin e de religie mozaică. Patachon are 1,53 m. Stăpânul câinelui Rin-Tin-Tin, nu-i artist. Jackie Coogan filmează la Hollywood. Ii puteţi scrie în l. engleză, franceză sau germană.

Lidia Gainoff. — Fotografia dv. care e destul de interesantă, vi s'a trimis prin poştă. Vă urez tot succesul.

Fifi Ionescu. — John Barrymore este căsătorit. Obişnueşte să răspundă.

Jenny Zaharescu. — Dolores del Rio primeşte corespondenţa în l. engleză, franceză sau germană. Ii puteţi scrie pe adresa: c/o Fox-film, Hollywood, Calif., U. S. A. Artistele vă vor satisface cererea.

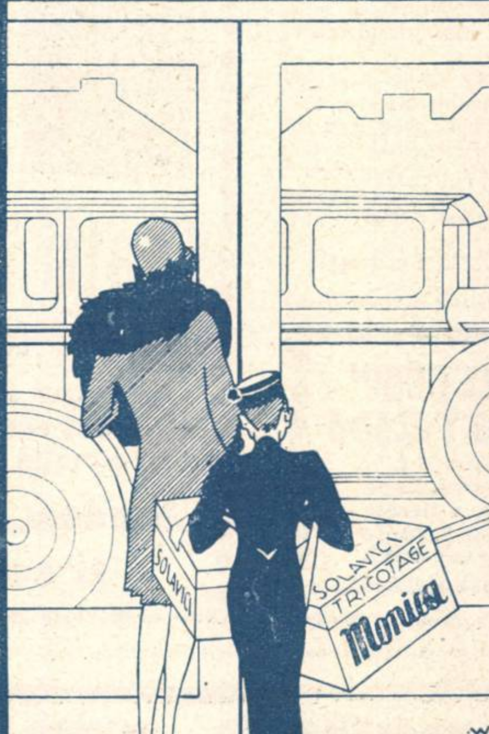
Getty. — 1) Gaumont este o casă franceză de filme. 2) Britisch Internaţional film. 3) Mi-e necunoscută distribuţia acestui film. 4) Nu-mi amintesc de vre-un artist cu acest nume. 5) Laura La Plante: c/o Universal film. Universal-City, Calif., U. S. A. Brigitte-Helm. Fehlerstrasse, 4. Berlin-Friedman. 6) In „Metropolis" Abel a fost tatăl, Gustav Froehlich, fiul iar cealaltă persoană a fost Rudolf Klein Rogge. 7) Acest artist nu ne-a comunicat adresa. 8) Nu răspundem decât la întrebările în legătură cu cinematograful.

E. M. Reciţa. — Angelo Ferrari: Kalkreuthstr. 16, Berlin W. Ii puteţi scrie în l. italiană sau germană.

Lilly A. — Harry Liedtke, Bismarkalée, 16, Berlin-Grünewald; Fee Malten c/o Mein film, Mariahilferstrasse, 85 Wien VI. Restul în numărul viitor.

Loreb-Câmpina. — Marea majoritate a caselor de producţie franceze îşi au sediul la Paris. Vă sfătuesc să ocoliţi şcolile de cinema din Franţa.

Giovana de Guisse. — 1) Eliza la Porta vă răspunde cu siguranţă. Intr'un număr trecut am vorbit pe larg de această excelentă compatrioată. 3 şi 4) Scrieţi acestor artiste prin intermediul revistei „Mon Ciné", 3 rue de Rocroy, Paris, 10. 5) Nita Naldi nu turnează momentan. Ii puteţi scrie tot prin „Mon Ciné". 6) Ivei Dugan îi puteţi scrie pe adresa: „Clipa-film", B-dul Domniţei, 1. Adresa Laurei la Plante o aveţi mai sus.

VIZITAŢI MAGAZINELE SOLAVICI
Ciorapi şi Tricotage

Solavici
Str. Lipscani No 37

Jubileul şefului claquerilor din Berlin

DACA nu e capitala lumii, ca Parisul, Berlinul are cel puţin tot ce-i trebuie, ca să înfăţişeze caracteristicile unuia din marile oraşe ale lumii.

Aşa se explică de ce presa berlineză a putut consacra recent coloane întregi unui jubileu original: d. *Eckstein* şi-a serbat 25 ani, de când exercită meseria de claquer în teatrele din Capitala Germaniei.

Eckstein povesteşte cu mândrie, că a organizat şi condus claca graţie căreea s'au lansat artişti ca: Max Linder, Giampietro, Thielscher, sau artistele: Olga Desmond, Kaete Dorsch, Cléo de Mérode, etc. etc.

Eckstein a debutat în viaţă ca mic funcţionar, într'o mare întreprindere de bumbac. In epoca aceea, a fost angajat claquer, plătit cu 33 pfenigi pe zi. El primia zilnic 10 până la 12 bilete pe zi, pe care trebuia să le împartă gratuit celor ce aveau să aplaude cu entuziasm. Practic, Eckstein vindea foarte ieftin biletele, aşa că dădea două lovituri deodată: avea claqueri şi realiza şi câştig.

Eckstein povesteşte foarte interesante detalii, despre capriciile diferiţilor artişti, cari puneau mare preţ pe rezultatele fericite ale aplauzelor claquerilor.

Dela Max Linder, Olga Desmond şi Cleo de Mérode, Eckstein primia regulat salarii la fiecare chenzină. Ba, Linder îi plătia la fiecare 14 zile suplimentar câte 100 de mărci pentru „aplauze îndelung repetate" provocând în acelaş timp şi cinci ridicări de cortină.

Eckstein povesteşte cu mândrie, că triumful dela premiera operetei „Whie einst in Mai" se datoreşte exclusiv claquerilor, al căror şef — jubilarul de azi — a fost călduros felicitat.

Cu multă amărăciune, Eckstein povesteşte că sunt şi artişti cari sunt contra claquerilor. De exemplu: Tauber, Pallenberg, Dorsch, Massary, etc.

Dar tenorul Willi Strahl nu apărea pe scenă decât când vedea prin gaura cortinei că *Eckstein*, e aşezat în locul, ce-i era special rezervat în primele rânduri.

Acum, *Eckstein*, ajutat de soţie şi câţiva angajaţi, conduce claca în patru diferite teatre din Berlin. Munca cea mai grea e la un teatru de operetă, unde se reprezintă în fiecare seară, premiere, dirijate „excepţional" de compozitor în persoană... Şi claca trebuie să facă, seară cu seară, atmosferă de „premieră"!

Oare tot aşa o fi şi la noi, la Bucureşti?

„CASA de CONFECŢIUNI"
A. GOLDSTEIN
Str. CAROL, 64. Etajul I,
a adus modele pariziene
rochi şi mantouri, ultimele
creaţiuni, precum şi jurnale
sezon Iunie — August 1929
:: Preţuri extrem de avantajoase ::

Cum s'a sinucis d-na Fokker

Telegramele au relatat pe scurt că soţia celebrului fabricant de avioane Fokker, s'a sinucis aruncându-se pe fereastră.

Ştiri din New-York ne dau următoarele impresionante detalii asupra acestei sinucideri :

D-na Iola Fokker s'a sinucis sărind pe fereastră din apartamentul său situat la etajul al cincisprezecelea al unei mari clădiri de pe Riverside Drive. Inainte de a comite fapta, sinucigaşa se îmbrăcase într'o frumoasă rochie de brocart auriu şi încălţase pantofi brodaţi cu aur. D-na Fokker era o muzicantă desăvârşită.

Fokker, care se afla în apartament în timpul sinuciderei, a declarat poliţiei că soţia sa suferea de o desordine a sistemului nervos şi că de luni de zile o îngrijiau infirmierele. Cu câteva ore mai înainte sosise acasă dela spitalul Presbiterian.

Soţul a crezut în posibilitatea unui accident, însă raportul poliţiei arată că femeea a sărit pe fereastră, găsindu-şi apoi moartea în stradă.

D-na Fokker însoţise în primăvara trecută pe bărbatul ei într'o călătorie cu aeroplanul pe coasta oceanului Pacific.

Soţii Fokker erau căsătoriţi de doi ani.

Magasinul de cafea „Elita"
CAFEA ELITA — STR. CAROL 55 — BUCUREŞTI — TEL. 38/67
Cereţi numai delicioasa cafea „Elita"
Mihran Ohanian
Str. Carol 55 - Tel. 38/67

Mărci
poştale pentru
colecţionari
Fraţii BIRNER
Bucureşti.—Calea Victoriei 128
Singurul magazin special
de mărci române precum şi
oate mărcile de pe tot globul.
Vindem, cumpărăm
şi schimbăm.

Un bal al orbilor

ASTA le întrece pe toate. Ori cât ar fi ei americanii de americani, dar par'că totuşi se impune o limită.

Căci ce altceva vreţi să spunem citind anunciu ?

„Asociaţia orbilor, o organizaţie înfiinţată acum 18 ani spre a ajuta pe cei fără vedere, aranjează pe Marţi seara un dans în sala Zimmerman, de pe Euclid Ave., Cleveland, O".

Un „dans", însemnează un bal în toată regula...

Inţelegem să li se ofere nefericiţilor infirmi orice alte distracţii compatibile cu tragica lor situaţie. Dar să-i pui să „charlestoneze" în sunetele sălbatece ale jazz-ului, e prea de tot !

E o totală lipsă de umanitate...

FARDURILE

nu sunt suficiente şi nu întrunesc toate condiţiunile pentru desăvârşirea frumuseţei d-voastră !

Ce trebue să ştie doamnele şi domnişoarele ?

Enigma nu este tocmai uşor de deslegat căci, explicabil este: Trăim în epoca crizei monetare şi a concursurilor de frumuseţe — şi deci pentru a pune capăt crizei, reţeta este să consumăm cât mai puţine farduri, iar pentru a impune şi a fi adevărat frumoase şi impozante—să dăm preferinţa incomparabilelor pălării, ce expun şi confecţionează fastuoasele saloane de mode **„I. SCHÖENFELD"** din Capitală — str. Lipscani No. 26 et., după ultimele jurnale din Paris.

Aşa dar se explică pelerinajul acut dela vastele saloane de mode **„I. SCHÖNFELD"** care înregistrează zilnic zeci de noi aderente — demne să urmeze gusturile d-rei **MAGDA DEMETRESCU „MISS ROMÂNIA"**.

Ce trebue să ştie....

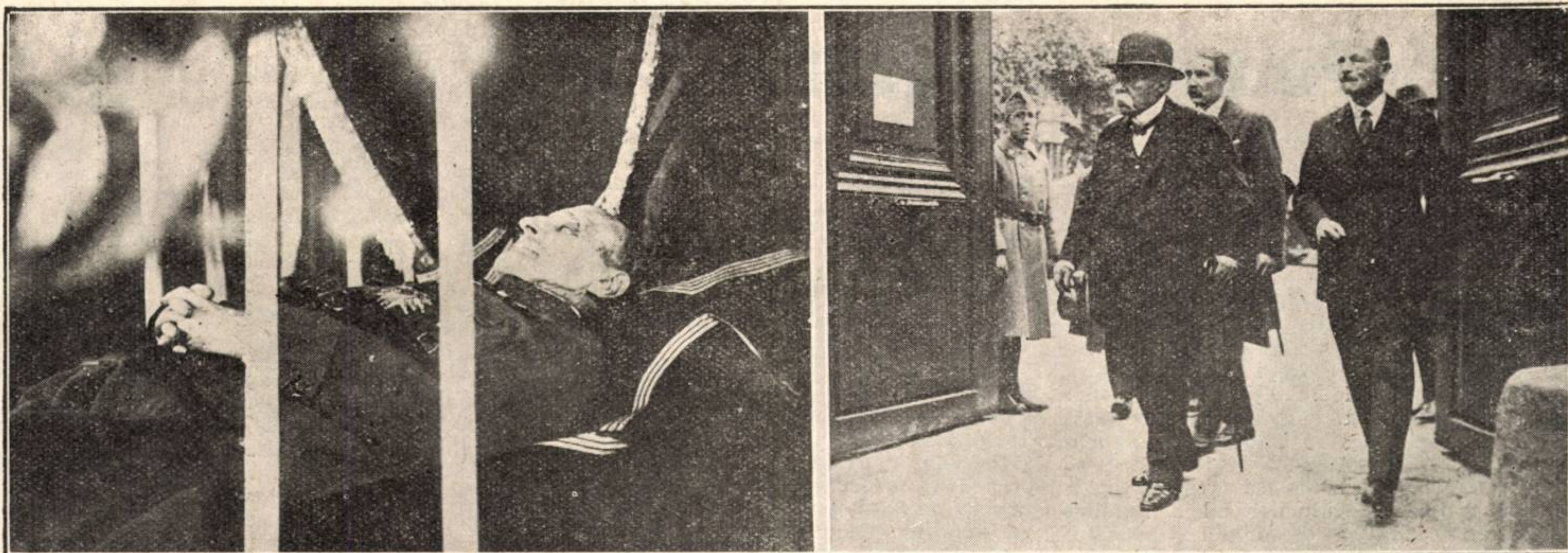
Cele pe care le interesează sforţările tentate către o eleganţă mai mare, mai sigură şi mai seductivă, trebue să ştie că nu departe, ci în cadrul banal al unui magazin modern din Calea Victoriei No 164, Domnişoara „LILLY expune ultimele modele din Paris şi confecţionează — intrunind cu un rar succes noutăţile cele mai îndrăsneţe tradiţiilor artistice cele mai pure — pălăriile Sale creiate pentru delicioasa Bucureşteancă şi inspirate de gustul ei care o fac încă şi mai suggestivă....

Drogueria Pieţei Sf. Anton
PROP. GH. N. COSTEA
Strada Carol No. 33, Bucureşti
Telefon 314/16

Totdeauna bine asortat cu parfumerie fină, pudre, rouge de buze, cosmetice, săpunuri, cremă de toaletă, dela cele mai renumite case franceze.
Paste de dinţi. Ape de gură. Săpunuri de dinţi. Perii de dinţi, etc.
Toate în ambalage originale, precum şi parfumuri fine cu gramul.
Permanent depozit de specialităţi farmaceutice străine şi indigene.
Vată, pansamente, articole de băi, ape minerale şi săruri termale.
Bureţi naturali şi de cauciuc.
Mare asortiment şi specialitate în Ape de Colonia ca:
Douce France, Amarylis, Chypre, Origan, Jockey-Club, Madia, Fleurs de Tabac, Floramy, Etoile de France, Perle de Paris, Pompeia, Fleurs d'Elite, Muguet, Rose, etc.
Se repară Pulverizatoare de toate felurile cu preţuri de concurenţă.
Mare sortiment de Pulverizatoare.
Secţie specială de optică.

CORSETE „FEMINA"
BUCUREŞTI I, Str. Regală 12
Specialitate:
„Maillot"-uri Centuri reductive originale franceze.
Soutien Gorges. - Porte Jartiere în Duchesse.
CENTURI MEDICALE şi de sarcini.

Moartea mareşalului Foch

O VESTE TRISTĂ, a cutremurat sufletele foştilor combatanţi, ai marelui război, din întreaga lume civilizată.

MAREŞALUL FOCH, fostul generalissim al forţelor aliate, omul al cărui geniu militar a dus la victoria finală, pentru triumful civilizaţiei şi democraţiei,—a murit!

Intreaga omenire şi-a depus omagiul postum, pe mormântul marelui soldat.

A fost înmormântat la „INVALIZI", alături de celalt geniu militar al Franţei, NAPOLEON.

Fotografiile noastre reprezintă: dreapta: Dl. GEORGES CLEMENCEAU, — supranumit „tigrul" — în drum spre catafalcul mareşalului FOCH, stânga: Mareşalul pe catafalc.

Medalioane

D. Ioan D. Dimitriu-Buzău, preşedintele „Asociaţiei foştilor cercetaşi din războiul 1916-18", un prieten al revistei noastre.

COSTUME fine, de lână şi pluş de mătase, pentru DOAMNE. Ultimele creaţiuni din străinătate, confecţionate gata şi după comandă. Mare asortiment de chiloţi de mătase, fill de ecosse şi bumbac, prima calitate cu preţuri de en gross, găsiţi la

FABRICA DE TRICOTAGE
„APOLDA"
Piaţa Buzeşti No. 45, Etaj. I

MARTIE 1929
NUMAI 1/4 ACONT
ŞI RESTUL PLĂTIBIL IN
RATE LUNARE
APRILIE 1929

DORMITOR SUFRAGERIE SALONAS GARNITURA CLUB
LA MARELE MAGAZIN DE MOBILAT
MARCO DATTELKREMER
FONDATĂ 1900
STR. CAROL 52
TELEFON 27/12

ARGINTARIA
PFORZHEIM
BUCUREŞTI - STR. COLŢEI 6
SINGURUL MAGAZIN SPECIAL CU ORFEVRERIE, TACÂMURI ŞI CRISTALE
CEA MAI BOGATĂ EXPOZIŢIE
CELE MAI EFTINE PREŢURI

Victor Eftimiu

Poiana Dragostei

Să tot fie o sută de ani....

Piţigoiul, cu glasul ascuţit şi prelung, vesti primăvara; flăcăii îndemnau fetele să iasă la câmp.

Auzi lele piţigoiul,
Lasă dracului fuiorul!

Această chemare a primăverei trezi din toropeală pe Sevastiţa, tânăra soţie a lui boier Costache şi făcu să cânte şi ea, ca flăcăii şi ţigăncile, vesele cântece de dragoste şi de bucurie a vieţii şi a tinereţii.

Ghiocei şi viorele le ieşiră în crânguri: Kiva îi aduse şorţul plin de flori vinete şi albe, care mirosiau a pământ, a zăpadă, a soare... Tânăra ţigancă strălucea de-atâta tinereţe şi de sălbatecă veselie, ochii îi erau plini de strălucirea zilei... Lumina soarelui îi cădea pe dinţii albi şi avea lumină de soare, chiar pe vârful degetelor neastâmpărate.

Sevastiţa sorbi îndelung mireasma micşunelelor; cu ochii închişi, îşi aducea aminte de toate primăverile copilăriei şi ale tinereţii ei, tainicile înfiorări ale lui Aprilie, Vinerea Mare, cu trecerea sub masa sfântă, pe care odihnia Domnul sub maldăr de zambile, zilele Paştilor, clopotele, roiul de albine şi zumzetul nădejdiilor de aur...

Anii treceau şi nici unul din visurile ei nu se 'mplinise... Nici o bucurie aşteptată, nici o aşteptată fericire nu venea să-i risipiască cenuşiul de amurg, ce-i plutia pe suflet.

Şi, totuşi, acum, parcă simţia o adiere îmbălsămată.... presimţirile unei înseninări de lumină.

Cu ţipete vesele şi bătăi din palme primi ea cele dintâi rândunele.

Săria ca un copil, cânta ca o fetişcană 'ndrăgostită, în vreme ce întindea fire lungi de mătase, — cărare pentru pasul uşor, nesimţit, al zorelelor, ce începeau să se caţăre, pe zidurile ceardacului.

Cuconul Costache o vedea cum aleargă prin grădină şi inima i se umplea de bucurie... Cât i era de dragă copila asta. — Cât îi preţuia sufletul proaspăt şi trupul ei alb şi mlădios!

Nu se mai uita nici odată la dânsa cu aspre priviri de stăpân, n'o mai dojenia nici odată, pentru nimica toată.

De când se ştia vinovat boierul scornia tot felul de bunătăţi pentru nevasta dumnealui, căci se gândia:

— Fata asta e un înger, nu altceva, că nu-mi spune nimic de ticăloşia mea, că nici nu-mi pomeneşte măcar de ţigăncuşul ce i l'am dăruit Surei, în cocioaba dela marginea satului.

Era mulţumit boierul să afle cea mai mică dorinţă a Sevastiţei, ca s'o îndepliniască numai decât.

Şi 'n ziua când nepotul prietenului său Gligore, junele Calomfir, veni la Târgovişte, după cum făgăduise, boier Costache băgă de seamă cu bucurie, că sosirea tânărului făcea plăcere Sevastiţei.

— Să fie şi dânsa mulţumită, câteva zile! spuse el lui Gligore, singurul căruia îi destăinuise daravera cu ţiganca.

Gligore lăudă curăţenia sufletească a nepotului său, lăsând pe boier să înţeleagă că nu avea de ce să se teamă, din partea liniştei căminului.

Dar Costache, foarte încrezut, zâmbia din înălţimi, părând că zice:

— „Ia te uită la mine, boier Gligore.... Am eu nevoie să mă liniştiască cineva ? Tocmai pe mine? Mă faci să râd, cucoane, mă faci să râd!

Şi, ca să arate tuturora deplina sa încredere, el se rugă de Sevastiţa să aibă 'n grijă pe Calomfir, împingea mereu pe Calomfir, spre Sevastiţa, îndată ce băga de seamă că bietul băiat, ca să se feriască, de farmecele tinerei gazde, se tot amestecа printre cei bătrâni.

In cele dintâi zile, mulţumită firei lor sfioase, cei doi tineri nu vorbiră decât lucruri obişnuite, fără de nici o însemnătate.

Dar seara, întorcându-se acasă, fiecare din ei ducea în suflete o mireasmă de primăvară şi 'n ochi o amintire plină de luminoase mângâieri. Aşteptau cu nerăbdare să treacă noaptea şi să se întâlniască iar, ca să vorbească aceleaşi neînsemnate lucruri....

Astfel că junele Calomfir, în loc să plece îndată ce trecură sărbătorile, mai rămase câteva zile, ba chiar câteva săptămâni la Târgovişte.

Cei doi tineri se duceau mai în fiecare zi câteva ceasuri în împrejurimile târgului, urmaţi de bunii prieteni Costache şi Gligore. Boierii umblau încet, la câţiva paşi de copii, ca să poată vorbi în toată voia de caii lor, de robi, de roabe şi mai ales de noua căsnicie, ce-şi întemeiase, pe nesimţite, Costache, într'o căsuţă dela marginea Târgoviştei.

Boer Gligore era dornic şi el să afle veşti dela Sura şi ţigănuşul ei, al cărui naş fusese dânsul şi pe care, după datină, tot Gligore îl botezase.

In cea mai frumoasă dimineaţă de Mai se preumblau ca de obicei, dealungul Ialomiţei, câte-şi patru, perechea bătrână în urma tinerei perechi.

Imbătat de adierea primăverei şi de minunata vedere a dealurilor depărtate, Calomfir dădu drumul unei vorbiri alese, plină de frumuseţi, pe care Sevastiţa o ascultа fermecată, fără să înţeleagă mare lucru.

Ea n'auzise nici odată asemenea cuvinte: strunele fecioreînice ale inimei sale tremărau înfiorate şi binişor, încetişor, fără să ştie cum aşa, pe negândite — se îndrăgostia de Calomfir.

Tânărul grămătic băgă repede de seamă aceasta, cunoscând bine inima femeiască : el cucerise doar, atâtea frumoase cocoane, la curtea hospodarului....

In mijlocul Grădinei lui Dumnezeu, însă, alături de făptura blândă şi nevinovată a Sevastiţei, toate prefăcătoriile dragostei pieriau şi numai cuvinte adevărate, ne mai rostite, ţâşniau din inimă.

Abia-abia dacă se încumeta să-i strecoare oarecari stihuri cunoscute:

Flori de măr şi flori de nalbă
Trandafir cu foaia dalbă
Măr de toamnă 'nveselit
Şi la soare pârguit!
Unde-s toate aceste flori
Aste gingaşe comori?
Toate sunt pe alba-ţi mână.
Pe obrazul ţău stăpână!
Pe obrazul tău frumos
Ca bujorul luminos,
Pe obrazul ce-l cinstesc,
Rumen ca un măr domnesc!

Sevastiţa era fermecată... In viaţa ei nu mai auzise asemenea frumuseţi. Cu glasul tremurător ea întrebă :

— Pentru cine-ai făcut cântecul ăsta minunat?

Şi ochii ei mari şi lungi se rugau de Calomfir să-i răspundă :

—Pentru dumneata !

Iar Calomfir răspunse :

— Pentru dumneata !

Sevastiţa se roşi toată şi lăsă ochii 'n pământ. Un dulce fior necunoscut o scutura din creştet până'n tălpi. In aceeaşi clipă s'auzi în dosul lor, glasul cuconului Costache :

— Copii, mergem niţel în pădure ?

Pădurea era foarte aproape, pe malurile Ialomiţei.

Cum începuse să se cam încălzească, în demnul boierului fu primit cu bucurie.

Câte-şi-patru se îndreptară spre taina stejarilor nenumăraţi, cari împodobiau apa 'n sărutarea răcoroasă a umbrei. Sevastiţa se înfioră din nou.

Apoi, deodată inima îi încetă să mai bată. N'auzise parcă, un glas din altă lume ? Un glas tainic de zână, ispititor şi mlădios, ca un şarpe de aur, în sufletul înflăcărat ?

Dar colo, printre copaci, ce era hora aceea nebună de fiinţe fumurii, care se ridicau şi pieriau, pulbere luminoasă, în lumina verde a frunzelor?... Nu erau zânele?

Ba da, ele erau... ele danţau în ochii ei uimiţi şi fermecaţi, ele îi umpleau urechile cu chemări de patimă şi de răsvrătire.

Se apropiau de poiana pe care o vestiau stejarii răriţi.

Pretutindeni, cântau mii şi mii de păsări; perechi de turturele sguduiau crengile şi se alungau, grele de doruri, în văzduhul încărcat de miresme de primăvară.

„Poiana dragostei"...

Cât era de înflorită, poiana dragostei !

Ce soare ne-mai-văzut cădea pe iarba înaltă, pe mulţimea de flori, cu mii şi mii de feţe !

Fluturi sclipitori treceau în lumină şi asemeni florilor, asemeni păsărilor, erau tot doi câte doi...

Flăcăi aprinşi alergau, în dosul tufelor, după câte o tânără ţigancă, ce râdea şi chiuia în soare, arătându-şi dinţii albi, plin de lumină. Erau, pretutindeni, numai perechi îndrăgostite şi orice fir de iarbă spunea bucuria vieţii şi a iubirei.

Un vânt de dulce nebunie, adia peaceastă poiană şi îmbăta oamenii şi gâzele.

Avusese dreptate cucoana Profira, când îi vorbise de poiana dragostei, ce ia mintea tuturor vieţuitoarelor !

Această neaşteptată preumblare o făcu pe Sevastiţa să-şi mărturisească, tremurând, că frumosul Calomfir îi plăcea... îl iubia ? da-da ! îl iubia, cum nu iubise niciodată, cum niciodată n'ar fi crezut că poate iubi.

Poiana era pricina acestei simţiri neîngăduite, după cum tot din vina ei se zăpăcise şi greşise boierul !

Sevastiţa simţia că se sfârşeşte.

Cu glasul turburat, fără să îndrăzniască a privi în faţă pe Calomfir, îi zise, vorbind foarte repede :

— De ce-ai venit, Doamne, să-mi răstorni toată viaţa ?

„Trăiam singură şi tristă, fără nici o nădejde....

„Şi iată-te... frumos şi tânăr... frumos şi blând, cu ochii cari vorbesc.. Cu glas ce luminează... Ai venit în singurătatea mea... în uitarea mea... De ce-ai venit?... S'a sfârşit cu liniştea mea... Cu seninătatea mea... Cât sunt de nefericită !...."

Iar zânele îi răspunseră de departe într'un glas :

„Cât eşti de fericită !"

Ea isbucni în plâns şi Calomfir văzu cele mai frumoase lacrămi din lume, strălucind în vârful genelor lungi ale iubitei sale, şi căzând întregi şi rotunde, ca nişte boabe de rouă, ca nişte mărgăritare, pe iarbă înaltă a poienei.

Utând că nu sunt numai ei acolo, Calomfir o prinse binişor de mijloc şi o sărută lung, pe pleoapele ce se lăsau, una câte una... Zânele ocrotitoare ale pădurei aruncară o deasă perdea de copaci între ei şi cei doi bătrâni, aşa că boier Costache nu văzu nimic.

Vizitaţi noul
Salon de Mode
LISETTE
(D-na Weinstock)
Str. Lipscani 100 (colţ Bis. Sft. Gheorghe)
Asortat cu ultimele noutăţi Pariziene

ZEPELINUL - invenția unui român?

Locul unde se află cârma balonului

Promisesem cititorilor noştri să facem o incursiune în trecut şi să căutăm să lămurim tâlcul violentei campanii de presă începută în anul 1912, nu de profesionişti ai condeiului, ci de rudele şi cunoscuţii nefericitului inventator român. Presa românească şi în special ziarele „Adevărul" şi „Dimineaţa" au pus coloanele lor la dispoziţia câtorva persoane.

Articolele publicate atunci au stârnit o vie senzaţie. Au urmat polemici între rudele lui Popescu şi tocmai în momentul când se credea că se va face lumină în această afacere tenebroasă, s'a aşternut greu un val de tăcere.

CE-I CU SUMA DE 60 MII LEI

Oameni cari promiseseră amănunte senzaţionale lăsând să se înţeleagă că ştiu dedesubturile afacerii, au făcut chitic.

Arătasem în primul nostru articol, rolul inventatorului *T. Brumărescu*. D-sa întreba ce se aude cu suma de 60.000 lei pe care contele Zepelin trebuia s'o numere bietului Popescu.

După cum se vede şi d. Brumărescu ştia ceva despre suma de 60.000 lei. Ne exprimasem nădejdea că d-sa care urcă adeseaori scările redacţiei noastre, spre a pune în curent publicul cititor cu născocirile sale, va binevoi să ne dea lămuriri după ce, — suntem siguri — a luat cunoştinţă de acţiunea noastră. Este vorba desigur de o simplă neglijenţă, căci dacă au fost oameni cari au avut un rol dubios în această afacere, apoi d. Brumărescu nu face parte din aceştia. D-sa a sosit la Viena cu trei zile mai târziu, după moartea lui Popescu şi a scris unui prieten al său trista veste, consolând familia defunctului. Mărturisirile d-sale sunt preţioase, dar cum nu putem constrânge pe nimeni să contribue la restabilirea adevărului, suntem nevoiţi să ne mărginim numai la informaţiunile celorlalţi oameni de bine.

Contele ZEPPELIN

CAZUL UNUI OFIŢER ROMAN

Dacă d. Brumărescu nu are nici o obligaţie morală să răspundă la apelul nostru, nu tot aşa se poate spune despre d. *C. N. Zegheru*, căpitan în regimentul „Regina Maria" (No. 4 Roşiori). D-sa a fost pus în cauză de însăş fiica inventatorului, care susţine sus şi tare că a ridicat din casa ei o serie de acte. Pe atunci, d. *Costică Zegheru* era student. Inainte de a fi ridicat actele acestea din casa lui Dumitru G. Popescu, căpitanul de azi a scris un articol în ziarul „Universul". Articolul era foarte documentat şi susţinea morţiş că nu contele Zepelin, ci Popescu e născocitorul cârmei balonului. Am tot sperat să primim dela d-sa un răspuns. Calitatea sa de militar îl obliga să dea lămuririle necesare dacă nu pentru a repara o nedreptate făcută rudei sale, cel puţin pentru a spulbera acuzaţiunile ce i le-ar putea aduce cineva. In asemenea cazuri lămuririle ce se aşteaptă dela un ofiţer sunt cerute de un juriu de onoare. Cum noi însă nu punem la îndoială buna credinţă a d-lui *Zegheru*, procedeul acesta ar fi deplasat şi deci rămânem cu nădejdea că, în cele din urmă, d-sa va binevoi să se ostenească, dându-ne lămuririle, aşteptate, cu înfrigurare, de opinia publică românească.

INVESTIGAŢIUNILE NOASTRE

Cititorii noştri ştiu că n'am cruţat nici un sacrificiu pentru a aduce la bun sfârşit acţiunea noastră. Un redactor al nostru a fost în comuna Tiţeşti, jud. Muscel, unde se spune că se află cârma balonului. Din nefericire, n'a dat peste această piesă preţioasă care ar dovedi, fără posibilitate de tăgadă, faptul pe care îl susţinem.

Ulterior însă am primit o scrisoare din care rezultă că în anul 1906 se mai afla încă în comuna Stâlpeni, judeţul Muscel, un aeroplan făcut de Popescu. Informatorul mai arăta că tot în acea comună funcţiona o moară construită de Popescu pe principiul căderii corpurilor. Omul ne îndruma să luăm contact cu d. Mateescu din acea comună, fost pe vremuri vechil la moşia bogătaşului Negulici. N'am fi cruţat oboseala de a vizita şi această comună care nu e departe de Tiţeşti, satul natal al inventatorului. Am aflat însă din acea comună că Mateescu s'a dus în lumea celor drepţi.

SPRE LAMURIREA MISTERULUI

Zilele acestea însă am primit o nouă scrisoare. D. *Ion M. Anastasescu*, funcţionar ceferist, domiciliat în str. Inginer Zablovschi 57, ne roagă să venim la d-sa pentru a ne da amănunte precise asupra locului unde se află scheletul cârmei balonului. Evident că imediat ce am fost puşi în posesia acestei preţioase scrisori ne-am prezentat la locuinţa d-lui Anastasescu. D-sa ni s'a pus cu bunăvoinţă la dispoziţie, dar spre marea noastră dezamăgire, ne-a declarat că s'au scurs mulţi ani de când a văzut în curtea casei lui Mateescu din comuna Stâlpeni, cârma balonului. Popescu făcuse experienţele la Bucureşti şi apoi la Viena, după cum ne confirmă într'o lucrare a sa şi scriitorul I. L. Carageale. Nu am putut afla cum a ajuns aparatul acesta atât de voluminos, încât ocupa un vagon complet, în curtea lui Mateescu din Stâlpeni. Am hotărît, deci, încă în cursul acestei săptămâni să plecăm la Stâlpeni, spre a întreprinde o anchetă. Intre timp am telegrafiat ginerelui lui Mateescu, întrebându-l dacă armătura aeronavei se mai află acolo.

Vom publica în numărul viitor câteva fragmente de scrisori ale inventatorului în care pomeneşte şi de tratativele duse cu contele Zeppelin.

EM. SAMOILA

A APĂRUT
Cinci zile printre leproşi
de FOX
O carte unde se descrie grozăviile lazaretului dela Lărgeanca, şi cari au provocat atâta interes când au fost publicate în ziar.
Un elegant volum numai 20 lei. La toţi librarii şi depozitele de ziare.

NEVRALGINE „JURIST" VINDECĂ DURERILE DE CAP

MAISON SUZANNE
FONDÉE 1917
BUCAREST
PASSAGE IMOBILIARA. — Télép. 66/27
DERNIÉRES CRÉATIONS EN ROBES & MANTEAUX
DERNIÉRES NOUVEAUTÉS DE PARIS

Memoriile lui Alexandru Zoubkoff

In româneşte de E. MARGHITA

REVEDEREA CU MAMA

A doua zi am fost dus la judecătorie. Rămăsei încremenit în prag: în sală o văzui pe mama. Nu mi se dădu ocazie să-i urez bun sosit şi ca pe vremea, când eram prizonier al Cecăi, mama trebui să privească de departe, cum eram condus sub escortă la banca acuzaţilor.

Din fericire procesul fu de scurtă durată. Poliţia luase informaţii, aşa că singurul meu delict era acela de a nu poseda paşaport în regulă. Am căpătat o amendă, dar eram liber şi în sfârşit putui să strâng în braţe pe mama. Plângeam amândoi de bucurie. Bine înţeles că am avut multe să ne povestim în zilele următoare. Istorisisem mamei şi relaţiunile mele cu Alteţa sa prinţesa Victoria şi-i cerui sfatul, cum să mă comport pe viitor. Mama mă sfătui, să fac cum cred eu însu-mi de cuviinţă. Dacă o căsătorie cu prinţesa, ar stârni oarecare vâlvă, senzaţionalul acestei uniuni va dispare curând, căci astăzi membrii curţilor regale şi imperiale nu mai stau în fruntea preocupărilor obştești ca înainte vreme. Mama era de părere, că m'aş împăca cu o femee, care e animată de intenţii atât de bune faţă de mine şi că, în felul acesta se va astâmpăra poate şi eterna mea sete de aventuri şi vagabondaj.

PROECTUL DE CASATORIE

O rugai stăruitor pe mama să vie şi ea la Bonn. Dar ea refuză: vroia să-şi vadă mai întâi rudele din Suedia. Mă înapoiai aşa dar singur la Bonn şi avui cu prinţesa o discuţie hotărîtoare.

Stabilirăm, ca omul de încredere al prinţesei, să plece la Doorn, spre a obţine învoirea Kaiserului la căsătoria noastră.

In curând primi o telegramă, că ex-Kaiserul nu se împotriveşte uniunei noastre.

Nu trecu mult şi ziarele publicară vestea apropiatei căsătorii între prinţesa Victoria de Schaumburg Lippe şi Alexandru Zoubkoff.

LUMEA SE ALARMEAZA

Cine a urmărit gazetele din vremea aceea nu-şi poate închipui, ce zarvă a produs această informaţie. Părea că iadul îşi slobozise toţi demonii, spre a-mi pune beţe în roate şi a-mi da asalt zi şi noapte. Reporterii dădeau năvală toată ziua şi uneori primiam zilnic peste o mie de scrisori. Erau misive triviale, pline de insulte. Mi-ar fi fost teamă, dacă prinţesa nu m'ar fi îmbărbătat prin atitudinea ei demnă şi calmă. Ziarele se întreceau în ştiri senzaţionale şi mincinoase.

Redactorii ca şi cetitorii gazetelor, erau uimiţi şi indignaţi, că un tânăr de 25 ani se căsătoreşte cu o femee de peste 60; aceasta li se părea un fapt şi mai senzaţional decât unirea dintre un cetăţean rus şi o prinţesă germană.

Cine a avut vreodată ocazia să cunoască pe A. S., ştie că a reuşit, ca şi alte doamne nobile, care au avut timpul să se îngrijească — să se menţie foarte tânără. In ce mă priveşte pe mine, mă gândiam adesea la zicala, că anii de campanie contează dublu. Dacă, aşa dar, socoteam îndoit anii petrecuţi în lupta pentru existenţă, anii de războì şi de revoluţie, nu eram prea departe de vârsta pe care părea s'o aibă prinţesa.

Eram necăjit de asemeni, de faptul, că lumea nu-şi putea închipui, cum că între doi oameni mai există şi alte relaţii, decât acele, care împing pe un bărbat de douăzeci şi cinci de ani în braţele unei femei de douăzeci.

LEGATURI DE SIMPATIE

Dar mâhnirea mea se spulbera în societatea prinţesei. Atunci dânsa îmi apărea ca o zână bună, care părea să aibe un singur ţel în viaţă: acel, de a repara nedreptatea ce o săvârşise viaţa neîndurătoare, faţă de mine. Incercasem de altfel destule decepţii şi din partea tinerelor fete, spre a putea aprecia afecţiunea calmă şi constantă a unei prietene constante. Aci nu eram în primejdie, să fiu exploatat şi să-mi ruinez sănătatea, ca la Nataşa; aci nu mă chinuia veşnica întrebare, ca în Suedia, dacă voi putea să câştig destul spre a-mi întreţine soţia. Aci eram ca într'o împărăţie din basme...

Faptul că aprobarea definitivă din Doorn întârzia, nu făcea pe prinţesă să şovăie în hotărârea ei. Dacă odinioară cuvântul împărătesc putuse s'o despartă de o dragoste din tinereţe, astăzi nu era decât o simplă formalitate, ca sora să-şi înştiinţeze la timp fratele despre proectele ei matrimoniale.

Nu prea am stat să cuget asupra acestui punct, pe vremea aceea. Era pentru mine o chestie ,care o privea mai mult pe logodnica mea. Astăzi, ce-i drept, mi se pare, că nu judecam lucrurile aşa cum trebuia.

CELEBRAREA CUNUNIEI

Căsătoria noastră n'a avut loc nici în ziua de 13, nici în 20, nici în 25 Noembrie, după cum relatau ziarele, ci în 19 Noembrie, 1927.

Obţinusem învoirea preşedintelui guvernului să mă căsătoresc fără alte documente, decât paşaportul meu, pe care înfârşit îl obţinusem din Suedia.

Când plecarăm la cununie, aveam impresia că se ţinea o întrunire publică în aer liber.

Tot Bonnul vroia par'că să asiste la acest eveniment. Cununia avu loc la primărie la orele 11.30 dimineaţa. Când eşirăm dela ofiţerul stării civile, înghesuiala în jurul nostru luase proporţii atât de mari, încât poliţia trebui să ne croiască drum până la automobilul care urma să ne ducă la biserică, unde un preot rus avea să celebreze cununia religioasă după ritul ortodox.

La dineu, au luat parte martorii noştri şi numeroşi invitaţi, precum şi reprezentantul agenţiei Reuter.

IN SEARA NUNŢII

Pe cât de agreabilă era societatea acestor oameni, nevastă-mea şi cu mine ne simţirăm vădit uşuraţi, când ultimii mosafiri ne strânseră mâinile şi când ultima lumină se stinse.

Mai şezurăm un timp tăcuţi într'unul din plăcutele saloane ale castelului, ale cărui ferestre largi dădeau în parcul cu aspect melancolic în această noapte mohorîtă, de toamnă. Jarul din cămin îşi arunca lumina roşiatică prin camera învăluită într'o atmosferă de străveche nobleţe. Soţia mea se învelì în şalul ei, iar eu privii gânditor cărbunii.

Toată viaţa mea anterioară se depăna iarăş, asemeni unui film, pe dinaintea ochilor mei.

Mă vedeam iarăş licean-cocainoman, luptător pentru Rusia reacţionară, muncitor cu ziua, marinar, şi acum — soţul acestei femei nobile, spre care mă simţem atras într'un sentiment de dragoste şi veneraţie. Ingenunchiai în faţa ei şi îi sărutai mâna diafană.

AVALANŞA DE SCRISORI

Primele zile după nuntă, un adevărat potop de scrisori şi telegrame se abătu peste capetele noastre. Am numărat vre-o 800 telegrame şi 7000 scrisori din toate ţările lumii. Nu erau doar scrisori de felicitare, ci dimpotrivă — corespondenţii mei găseau adesea de cuviinţă să mă insulte. Nu pricepeam ce vor toţi aceşti străini? Cui îi făcusem vre-un rău, însurându-mă cu Alteţa Sa, nobila mea protectoare? Eram ameninţat cu tot felul de morţi, apostrofat cu cuvintele cele mai jignitoare. Aveam şi coşmaruri din pricina acestei corespondenţe.

Priveam cu nespusă admiraţie pe soţia mea, a cărei puritate sufletească rămânea nevătămată de josnicia unei lumi mârşave şi egoiste.

Dar nu aveam să fim feriţi multă vreme de ura şi pizma semenilor noştri.

UN ATENTAT ŞI URMARILE LUI

Imi cumpărasem o motocicletă cu ataş, cu care întreprindeam adesea excursii în împrejurimile Bonnului, în tovărăşia nevestii mele, foarte sportivă.

La 5 Decembrie, vre-o două săptămâni şi jumătate după celebrarea nunţii noastre, invitasem un prieten la o mică plimbare cu motocicleta. Inaintam voioşi de-a lungul Rinului şi poposirăm la Godesberg. Vroind să mă încredinţez dacă după acest popas, motorul mai era în regulă, făcui o mică plimbare singur. La înapoiere simţii deodată o lovitură puternică la moalele capului. Văzul mi se împăinjenise şi pierdui conştiinţa. Mă trezii din letargie, într'un pat de spital. Acolo aflai că fusesem victima unui atentat. Cineva îmi aruncase un bolovan în cap, care mi-ar fi spart ţeasta, dacă n'aş fi pornit în plină viteză. Ameţit, pierdusem echilibrul şi stăpânirea pe volan, căzând în nesimţire pe şoseaua asfaltată. O ceată de curioşi se strânsese în jurul meu, se prea poate ca agresorul să fi fost printre ei, mâhnit de faptul că victima lui mai dădea semne de viaţă. Sosind prietenul meu, avu grijă să fiu transportat la spital. Convalescenţa fu lungă. In cele din urmă, tinereţea şi vigoarea mea biruiră boala, dar mă rodea o neîncredere permanentă şi o teamă subconştientă de atacuri şi intrigi îmi rămăsese în suflet.

Când medicul îmi propuse să mă supun unei operaţii, spre a scăpa definitiv de durerile de cap, care mă torturau atât de mult, m'am declarat de acord, la început.

Ce n'aş fi dat eu atunci, să mă văd scăpat de aceste suferinţe! Dar pe când eram dus pe targă la sala de operaţie, vechea mea neîncredere se trezi din nou. Aveam iar viziunea unui atentat.

(Va urma)

EFECTELE UNUI ELIXIR:

La festivităţi dau preferinţă şampaniei Mott.

Magda Demetrescu
Miss România
18 Martie 1929

Ferma cu reptile

O aventură senzațională a detectivului mondial Gex Trevor

de Rudyard Mullton

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

La vila donei Manuela d'Almeida, din Rio de Janeiro, a fost asasinat în condițiuni misterioase, logodnicul acesteia, Dick Randall.

Cazul ajungând la parchet, se ordonă deshumarea cadavrului, dar se constată că acesta fusese sustras din cavou.

Cu ajutorul unui microfon introdus în casa lui Pong, Trevor Gex a auzit tot ce s'a spus la acea consfătuire.

Impreună cu generalul Paul Bernard și doi cavaleri brazilieni, operează o descindere în grota reptilelor, dar se prăbușesc cu un ascensor într'un puț adânc cu pereți de oțel.

Ajung într'o sală vastă de templu subteran, unde chinezii conduși de Wampoo și adoratori ai unui șarpe, îi fac prizonieri, prinzându-i într'un năvod metalic. Ei asistă astfel la torturarea mai multor europeni de către chinezi.

* * *

CAP. XXXV

INTRE TETANOS ȘI DEMENȚA

Rămăsese un singur acuzat și cei patru albi din năvod.

— O, *Wampoo-Tien-Fu*, zise Mongolul, acesta și cei patru din plasă au aceeaș vină: au încercat să pătrundă în templul nostru, pângărindu-l.

— Li se va da aceeaș pedeapsă la toți cinci, hotărî Wampoo.

— Prieteni, zise generalul, vă rog să mă iertați. Eu v'am adus în această grotă blestemată și veți muri din vina mea. Voi cere lui Wampoo să mă pedepsească numai pe mine.

— Generale, zise Trevor Gex, onoarea mea profesională, mi-a impus să vă urmez. Aș fi venit de altfel singur, dacă nu ați fi propus căutarea cadavrului lui Randall.

— Excelență, zise Lopez cu bărbuța imobilizată de năvod, eu și quasi-sinonimul meu Cortez, am muri mai mândri, dacă nu ați cere nimic acestui bandit, nici chiar favoarea de a muri singur, ca să ne salvați pe noi.

Dar generalul spuse Mongolului, să transmită profetului ruga sa, de a fi executat numai el, fiind singurul vinovat.

Wampoo răspunse:

— Cine intră aci, nu mai ese viu. Dacă Zeul nu va voi moartea voastră, imediată, veți rămâne prizonieri la noi — în una din aceste cuști — pentru toată viața.

Și coborî iară treptele tronului, pentru a „consulta" șarpele din coș. Hindușii cântară melodia lor șuerată și monotonă; chinezii așteptau oracolul prosternați.

Wompoo se ridică și rosti verdictul, pe care victimele îl așteptau palide:

— Tetanos, prin pedeapsa marocană.

Ce rafinată tortură era aceasta? Ce grozăvie se ascundea sub acest verdict?

Mongolul aduse un briciu, pe care-l ascuți pe o curea, îndelung, prelungind spaima victimelor. Inainte de a se desface năvodul metalic, se aplică pedeapsa, celui din urmă dintre acuzații aduși în monom adineauri. Era un alb cu ochii stinși, cu figura osoasă.

Mongolul luă briciul și îi tăie în interiorul fiecărei mâini, în podul palmelor, în sensul lungimii mâinilor, câte patru despicături, până la os. Intinzându-i mâna, el făcu apoi ca buzele acestor tăeturi sângerânde să se caște, lărgindu-se și le umplu cu sare. Urletele victimei umplură peștera.

Mongolul îi închise apoi mâna, introduse vârful fiecărui deget îndoit, în fiecare despicătură și cusu pe deasupra pumnului un fel de pungă bine strânsă pe pumn, de piele de vacă, udă, ca să se strângă apoi și mai mult, uscându-se.

Aceeaș operație i se făcu și la mâna cealaltă și apoi victima fu închisă într'o cușcă.

— Să i se dea să mănânce, zise Wampoo, ca să trăiască și să sufere cât mai îndelung.

Nefericitul urla inuman, ca o fiară...

— Domnilor, șopti generalul celor din plasă, ne așteaptă o tortură îngrozitoare. Am asistat la agonia oribilă a unui astfel de supliciat, în Maroc, împreună cu Pierre Loti, care, dacă nu mă înșel, a și descris această operație. Ei bine, pe lângă durerea fizică extraordinară, cel schingiuit astfel are groaza de a înțelege, că aceste mănuși diabolice nu-i vor fi scoase până la moarte. Agonia noastră va fi un urlet continuu și va dura poate chiar o săptămână. Unghiile ne vor crește prin carne, intrând mereu mai adânc în răni, împingând în oase. Ne așteaptă tetanosul sau demența, în care ne vom sparge țestele de ziduri, dacă nu vom reuși să scăpăm cu orice preț.

„Sunt vinovat — urmă generalul — de faptul că vă aflați aci, în fața unei morți îngrozitoare. Incercați de scăpați, când ne vor scoate din această plasă blestemată; eu vă voi acoperi cu pieptul meu retragerea.

— Să încercăm cu toții să scăpăm! șopti Trevor Gex.

— Dar, fără Excelența Sa, jurăm că nu vom eși din acest templu blestemat.

XXXVI.

PROFETUL BICIUIT

Wampoo porunci:

— Desfaceți plasa; dezarmați-i și legați-i.

Chinezii se apropiară de blocul celor patru albi și deslegară năvodul. Atunci, generalul sări repede în lături, întinse revolverul spre chinezi și începu să tragă în massă, strigând lui Gex și cavalerilor:

— Fugiți, cavaleri !.. Eșiți de aci !...

— După Excelența Voastră! strigă don Lopez, a cărui bărbuță de țap văzându-se în libertate se sbârlise iară în sus, ascuțită și agresivă.

— Nu ne vom lăsa schingiuiți, fără luptă! zise Cortez. Pielea noastră e scumpă, Wampoo!

Și în timp ce don Lopez, profitând de îmbulzeala și spaima chinezilor dezorientați, își scosese sabia și sărise în massa de chinezi, începând să lovească în plin, don Cortez nu așteptă să fie invitat și sărind asupra mongolului, îi smulse biciul din mână, se repezi spre tron și izbi de două ori cu laniera pe Wampoo peste față. Obrajii „profetului" plesniră, despicați de sfârcul biciului și sângele țâșni.

Wampoo rămase perfect imobil.

Chinezii se repeziră spre Cortez. Dar don Gomez, câinele cavalerilor, săria în fața chinezilor, mușcându-i de beregată, ținându-le piept și înfricoșându-i cu botul lui haotic deschis.

Un pumnal se ridică deasupra lui don Lopez. Dar Cortez lovi cu biciul mâna ce ținea pumnalul și lovitura chinezului devia.

Cavalerii și detectivul se grupară, ținând piept cu revolverele și săbiile. In fața lor se afla zidul de chinezi cu pumnalele ridicate, apărând pe Wampoo.

Unii chinezi scoseseră revolverele și se schimbară dela distanță câteva focuri. Chinezii se apropiau încet, fioros de încet, de grupul celor trei...

Lopez fu rănit la braț.

Nemai având gloanțe, cei trei albi își aruncaseră revolverele. Trevor Gex avea un cuțit, don Lopez sabia și Cortez cu singurul ochiu încruntat, feroce, voia să se apere cu biciul. Chinezii cu revolvere trecură în rândul întâi. Mongolul care comanda, ca unui pluton de execuție, ridică brațul în sus, gata să dea comanda „foc". Cei trei bărbați se pregăteau să se avânte, ca să spargă zidul acesta ucigător, pe când Gomez lingea sângele depe fața generalului ce fusese doborît.

Deodată răsună glasul lui Wampoo:

— Stați!... Jos armele!

Și adresându-se cavalerilor:

— Senores, sunteți în puterea noastră. Aruncați armele. Predați-vă.

— Nu! răspunseră cei doi cavaleri.

U-WA-MASSA

ingeniosul aparat vibrator, cu 6500 vibrațiuni pe minut, invenția Prof. Dr. Dreuw,

Slăbește (în 30 zile)

în proporția dorită fără medicamente, fără cură, fără oboseală.

Expoziția și vânzarea NUMAI la magazinul de invențiuni noui

VELENTZAS & Co.

CALEA VICTORIEI 59. Telefon 335/93.

PROSPECTE LA CERERE

— Cu biciul oare, vreţi să vă apăraţi, senore, contra unei sute de pumnale şi revolvere? întrebă el pe don Cortez.

— Dacă biciul nu-ţi este de ajuns, avem şi palme pentru obrajii tăi!

— Lăsaţi, senore, acest donchişotism ereditar. Vom lupta cu arme egale, ne vom duela la urmă, dacă voiţi. Dar acum staţi, vă rog, liniştiţi o clipă, ca să venim în ajutorul prietenului dv., Excelenţei Sale generalului Paul Bernard.

Toate privirile se îndreptară spre picioarele tronului, unde generalul Paul Bernard căzuse cu faţa în sus, plină de sânge, rănit la frunte. Wampoo însuş se dădu jos de pe tron, îngenunchiă şi ridică pe genunchiul său, capul generalului cu ochii închişi.

O mică ceată de chinezi vegheau cu revolverele scoase, ca cei doi cavaleri care se apropiară de rănit, împreună cu detectivul, să nu aibă vre-un nou acces de nervozitate eroică.

— Spălaţi faţa generalului Paul Bernard şi pansaţi-i rana, porunci Wampoo.

Câţiva chinezi ridicară pe general, îl aşezară pe treptele tronului şi executară porunca. Un burete ud fu trecut pe faţa generalului, care, la contactul cu apa rece, deschise ochii. La frunte avea o zgârietură uşoară. Se ridică în picioare, drept.

Wampoo îl privi de aproape, în faţă. Apoi zise:

— Excelenţă, aţi fost vreodată în India?

— Da, Wampoo, ne-am mai cunoscut, în junglă... mi-aduc bine aminte de figura ta, în lumina rugului aprins. Dar pe atunci erai un sclav, nu „profet" şi nu te chema Wampoo!..

— O, Excelenţă!... Vă rog să mă iertaţi de primirea brutală ce v'am făcut. N'am bănuit până nu v'am văzut deaproape, că sunteţi fostul locotenent francez din *djaghirul* hindus.

Şi porunci, spre uimirea profundă a chinezilor şi prietenilor generalului:

— Aduceţi un tron de aur pentru Excelenţa Sa. Daţi drumul prietenilor săi. Prosternaţi-vă în faţa Omului Sfânt!...

Wampoo se ridică solemn şi zise :

— *Pu*, Marele Şarpe Tsing-Fu, Budha în actuala lui încarnare, mi-a şoptit că Omul Sfânt va rosti trei voinţe şi voinţele lui să fie realităţi.

Apoi, adresându-se generalului, impostorul zise :

— Excelenţă, care sunt cele trei dorinţi ce voiţi să vi se înfăptuiască ?

— Mai întâiu, zise generalul, să dai prietenilor mei libertatea absolută, arătându-le cum să iasă de aci, — sau moartea imediată, ca să ştim precis ce ne aşteaptă.

— Să înceteze mascarada asta ! strigă don Lopez furios.

— Vă dau, tuturor patru, libertatea absolută.

Şi adresându-se chinezilor, le porunci :

— Deschideţi porţile !

Porţile grele de fier negru se deschiseră. Se vedea capătul unui coridor.

— Acest coridor dă în pivniţa locuinţei mele din Rio. Cavaleri sunteţi liberi. Dar nu mi-aţi spus, Excelenţă, care este a doua dorinţă a Voastră.

— Toţi nefericiţii din celule să fie scoşi afară din peşteră.

— Aşa să fie ! Şi a treia ?

Generalul se gândi o clipă, privi pe Wampoo în ochi şi-i zise :

— Tu, care eşti profet, Wampoo, să-mi spui misterul dramei din vila Manuela !

— Vă voi povesti totul, Excelenţă. Să mergem în locuinţa mea.

Şi porunci chinezilor:

— *Pu*, scoateţi, la noapte, cu ascensorul, din puţ, pe toţi prizonierii. Înşiraţi-i pe coasta muntelui şi fugiţi. Voi, aşteptaţi la casele voastre cu răbdare cuvântul meu, căci nu ştiu când vă voi mai convoca. Aşa a vrut Marele Zeu, Şarpele Tsing-Fu, încarnarea actuală a lui Budha!

Chinezii începură să scoată estropiaţii din cuşti, în timp ce Wampoo intră în coridor cu generalul, Trevor Gex şi cei doi cavaleri.

XXXIX

LEGEA DE AUR

La căpătul coridorului se afla o cameră subterană, pivniţa locuinţei lui Wampoo, în care se opriră. O pivniţă cu lăzi ciudate, luminată de un felinar galben, cu flacăra palpitând ca o candelă.

Câinele începuse să latre într'un colţ de umbră şi fu cu greutate potolit de cavaleri. Chinezul pofti pe oaspeţii săi să ia loc pe lăzile mai scunde şi aprinseră ţigările.

— Vă voi împlini dorinţa, Excelenţă, — zise Wampoo, — de a vă destăinui misterul din vila Manuela. Dar pentru înţelegerea deplină a celor ce am să vă spun, vă rog să priviţi o clipă acest plan al Templului nostru subteran.

Mongolul, care venise în urma stăpânului său, scoase dintr'o ladă un sul de hârtie, pe care-l desfăşură şi întinse planul pe o ladă, apropiind lampionul galben de el.

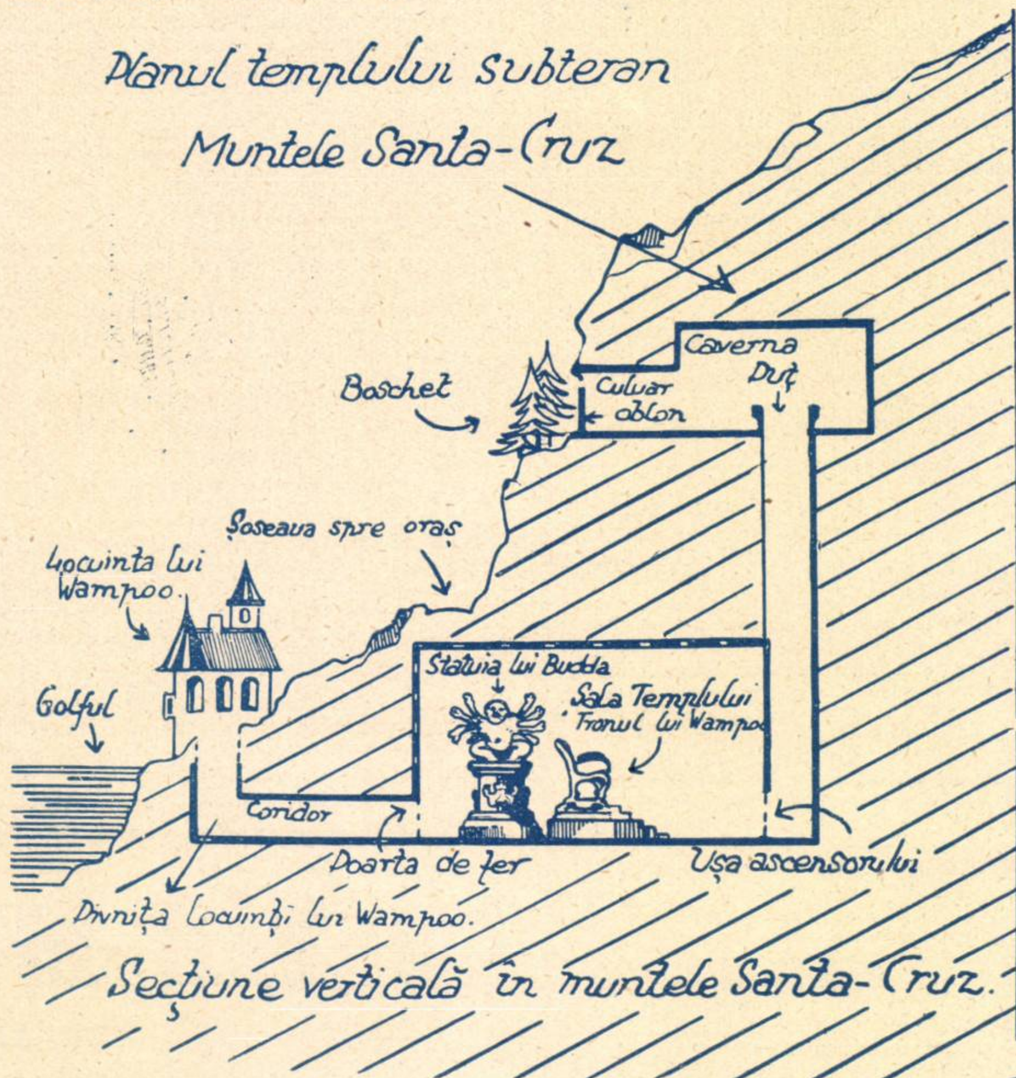
„Templul" era amenajat într'o peşteră naturală, cu eşirile foarte înguste. O eşire — după cum se poate vedea pe planul alăturat, — da în boschetul de pe Santa Cruz. Cei ce intrau pe aci, trebuiau să treacă printr'un culoar îngust, ce da în caverna în care se afla puţul cu şerpi. Acest puţ nu era decât un alt coridor vertical, în care funcţiona un ascensor, ce conducea, în adânc, în vasta sală a Templului, unde se aflau cuştile, statuia lui Budha şi tronul profetului Wampoo. In peretele din faţa uşei de fer ce da în culoarul vertical al ascensorului, se afla o poartă masivă de metal, care conducea într'un coridor larg. Acest tunel corespundea, după cum am văzut, cu pivniţa locuinţei lui Wampoo.

— Fie ! zise don Lopez, mângâindu-şi nervos ţăcălia.

— Ei bine, domnilor, urmă Wampoo, noi nu suntem asasini de rând, după cum s'ar putea crede. Ştiţi cu toţii că Brazilia fu cel din urmă stat creştin, în care s'a păstrat sclavia. Negrii aduşi din Africa cu zecile de mii, lucrau ca sclavi culturile întinse, numite *fazendas*. La 1888 s'a votat însă *legea de aur*, care eliberă pe toţi sclavii negri şi interzise sclavia în întreaga Brazilie. Aproape un milion de negri au fost astfel eliberaţi.

— Treci la chestie ! îl invită Cortez fixându-l cu unicul său ochiu.

— „Ştiţi de asemeni, zise Wampoo, că aceşti sclavi erau supuşi la munci neomeneşti pe *fazendas*. Din zori, ei nu aveau decât o oră de odihnă la masă şi munca multora nu înceta nici cu sosirea nopţii, căci erau puşi să lucreze la aşa zisele *serao*, în hambare, la lumina lămpilor ! Hrăniţi rău, dormind ca animalele, înghesuiţi în grajduri, tremurând de frig, erau schingiuiţi nu numai de *senhor*, adică de stăpânul fazendei, dar şi de *administrator* şi faimoşii *feitares* înarmaţi cu biciuri. Bătuţi, chinuiţi, mobilizaţi zile întregi în *tronco de pes* până înebuniau din cauza cârceilor, încercau uneori să fugă, dar fugarii erau torturaţi inchiziţorial. Şi dacă voiau să

Pe când Wampoo da explicaţiile de mai sus asupra planului Templului subteran, cei doi cavaleri îşi stăpâneau din ce în ce mai greu mânia, faţă de calmul oarecum ironic al acestui impostor. Ei izbucniră în cele din urmă într'un acces de furie, declarând că banditul trebuia dat imediat pe mâna poliţiei, fără alte explicaţiuni.

— Domnilor, le zise Wampoo, sunteţi oaspeţii mei acum. Aveţi tot timpul, dupăce vă voi povesti faptele, să luaţi o hotărîre în consecinţă. Nu v'am ucis, cum aşi fi putut să fac. Vă cer în schimb să mă ascultaţi un sfert de oră.

se sinucidă mâncând pământ, li se închidea capul în căşti de fier!

„Legea de aur însă, a făcut să înceteze sclavia unei rase, pentru a o înlocui cu alta. Văzându-se liberi, negrii nu mai lucrară pământul. Negrii se mulţumesc cu puţin şi viaţa lor e foarte simplă. Guvernele braziliane începură să atragă atunci emigranţi de alte rase şi înfiinţară colonii. S'au adus lucrători de toate rasele şi neamurile, până şi europeni din Germania, Italia, Rusia, Balcani, România... Dar s'au adus mai ales asiatici. Chinezii aşa zişi *coalies*, înlocuiră pe vechii sclavi negri, eliberaţi. (Va urma)

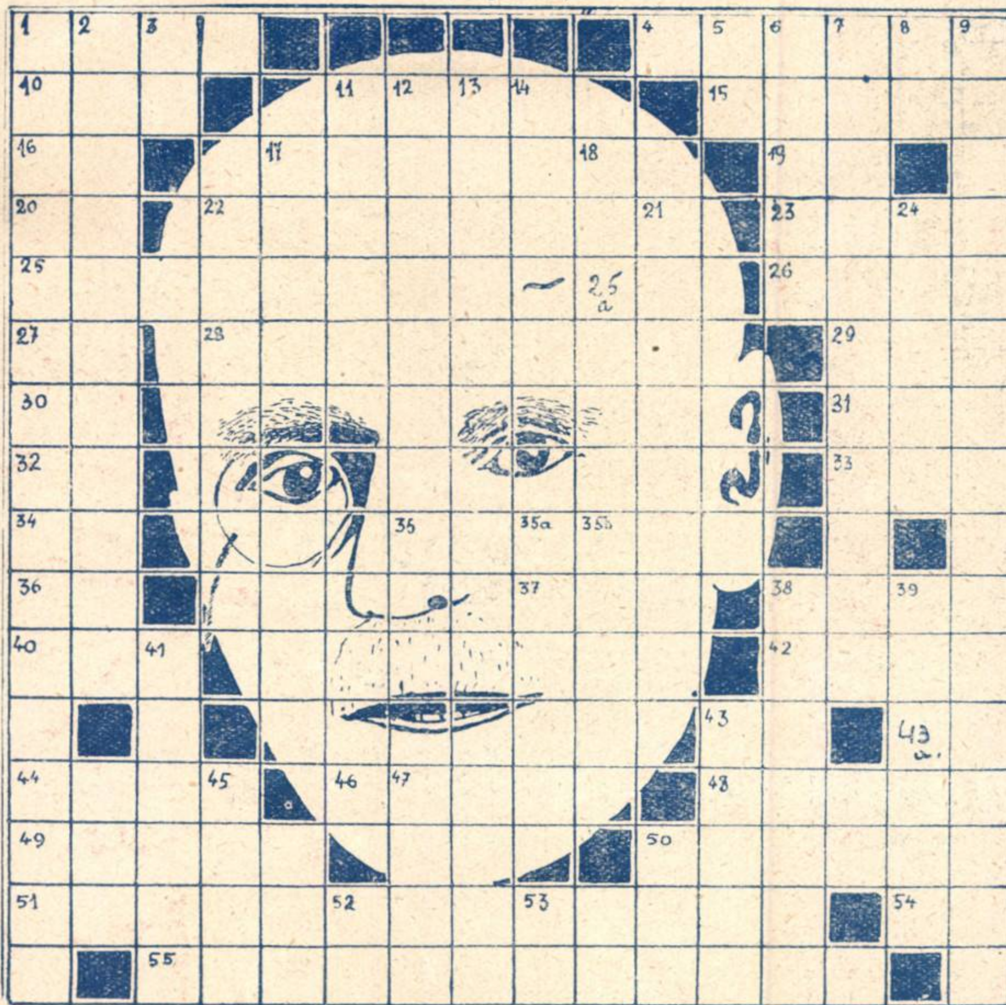
CARMOL — ALINĂ DURERILE DE CAP

Jocurile „Realităţii Ilustrate“

TOATE JOCURILE DIN ACEST NUMĂR SUNT FĂCUTE DE D. PETRE ILIESCU-FOCŞANI

Joc No. 1 (cuvinte încrucişate) I. AL. BRĂTESCU-VOINEŞTI

(15 puncte)

ORIZONTAL: 1) Poet român. 4) Cumpăni. 10) Epocă. 11) Soţia lui Uranus. 15) Depind. 16) Animale. 17) Titlu onorific al profesorilor universitari din Austria (fem). 19) Diviziune de timp. 20) Notă muzicală. 22) Poezie scurtă. 23) Fiul lui Vespasian. 25) Eretici, în primul secol. 25-a) Conjuncţie. 26) Posedăm. 27) Conjuncţie. 28) Pedestrime turcească. 29) Morfeu. 30) Pronume. 31) Soţia lui Iacob. 32) Vas. 33) Cântăreţ grec. 34) Ficţiune matematică. 35) Provincie spaniolă. 36) Sunt. 37) Plec. 38) haine lungi, la magistraţi. 40) Monopol (abreviat). 42) Negru. 43) Exclamare. 43 *a*) Abreviaţiune. 44) Gen de poezie. 46) Isteţ. 48) A se îmbăta (fam.). 49) Gata de luptă. 50) Cel ce studiază legile 51) Incomparabili. 54) Interjecţie. 55) Autor dramatic român (2 cuv.).

VERTICAL: Mare poet umorist român (2 cuv.). 2) Caracterul unui punct cardinal. 3) Interjecţie (onomat). 5) Zeu egiptean. 6) Adverb. 7) Cel ce învârteşte o manivelă. 8) Oraş în Chaldea. 9) Operă (volum) de d. Brătescu-Voineşti. 11) Oraş în Italia. 12) Talentul de a vorbi. 13) Pericol posibil. 14) Faptă. 17) Certificate. 18) Plantă. 21) Supranumele lui Iisus. 22) Campioni. 24) Panglică. 35 b) Mişcare. 35 a) Posezi. 38) Vânzător de rahat. 39) Muzicant. 41) Respectăm. 43) Ostil. 45) Patru litere din *Caspică*. 47) A vorbi. 50) Pronume (pl.). 52) Pronume. 53) Veche monedă romană.

Joc No. 2 (Anagramă)

(5 puncte)

— Cuvântul de 6 (şase) litere înseamnă o cântare bisericească. Schimbând ordinea literelor, se va obţine o *dare de s amă*.

Joc No. 3 (Enigmă)

(5 puncte)

— Inversând un fluviu mare,
Veţi găsi, curgând în vale
Două note muzicale!...

* * *

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Mai 1929. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 15, 16, 17 şi 18, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al douilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Mai 1929.

* * *

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 12
Telefon 306/67

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei 350
Pe o jumătate de an	„ 180
Pe trei luni	„ 95

PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America	„ 600
Pentru Cehoslovacia şi Jugoslavia.	„ 500

Soluţiile jocurilor pe luna Februarie

Nº 1 COLEEN-MOORE

Nº 1 N. LEONARD

Nº 1 CONRAD VEIDT

Nº 1 A. STAMATIAD

Nº 2. Cuvinte sinonime
PARELNIC
LITERAR
ATROCE
SMICURĂ
MESIT
UNELTI
INSALUBRU
REZON
EXPIRARE

Nº 3 POLINDRON
CIRIC

Nº 4 ENIGMA
PERDU-T

Nº 2 Golf de cuvinte
Roman
Coman
Coran
Coral
Moral
Murat
Murat
Curat
Carat
Caraş

Nº 3 LOGOGRIF
PETAIN

Nº 4 JOC DE CUVINTE
NAE LEONARD
MAXIMILIAN

Nº 2. Semnogrif. egiptean:

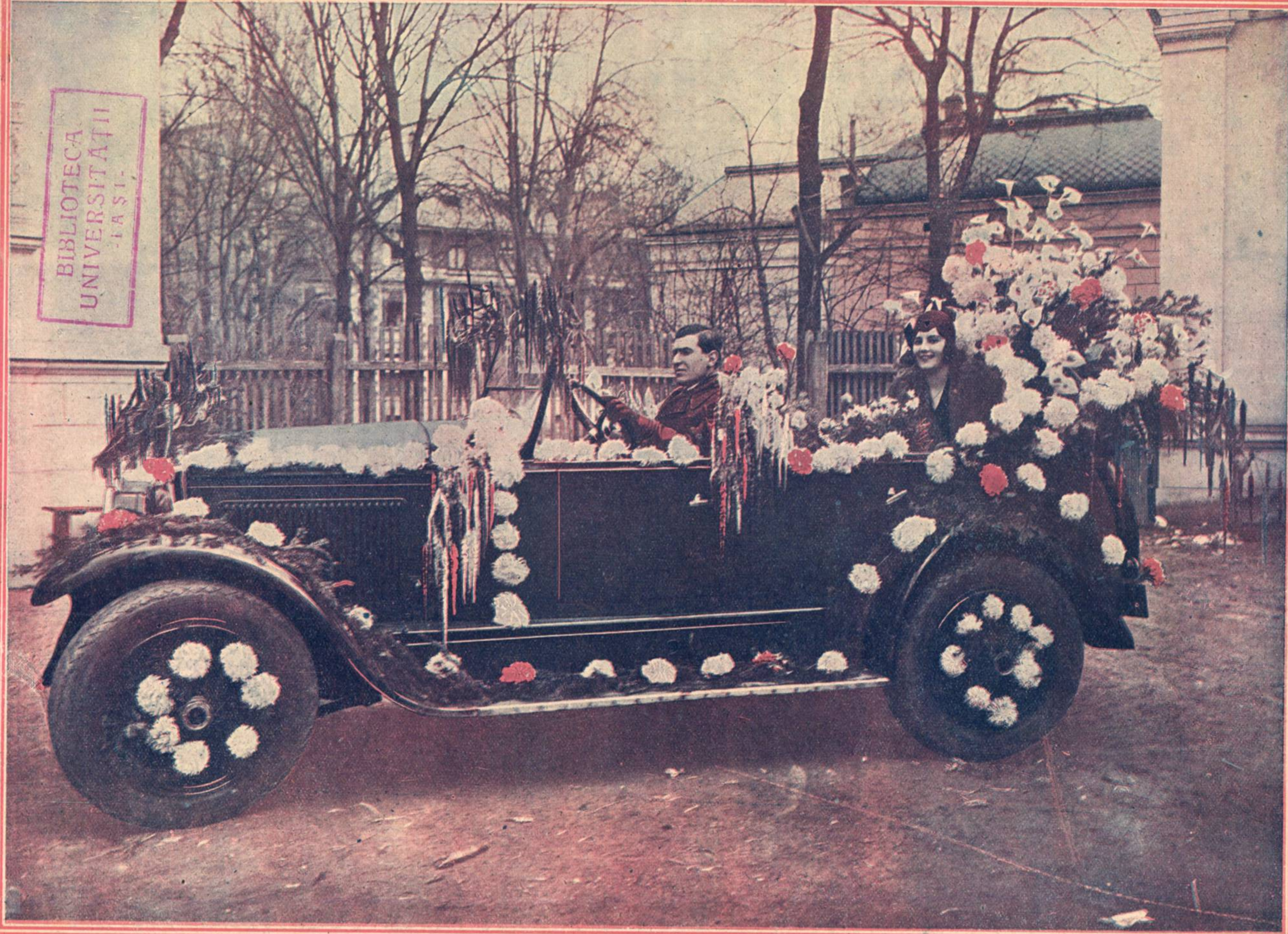
Nº 2 Golf de cuvinte
Paris, Paria, Palia, Palma, Valma, Vilma, Vilna, Viena

Nº 3. Metagramă
Placă, Plagă, Plajă, Plană, Plasă, Plată

Nº 2 Rebus-enigmă
Cu ce se începe ziua şi cu ce se sfârşeşte noaptea? - Ziua se începe cu z. şi noaptea se sfârşeşte cu -a.

Nº 4. Golf de cuvinte
Arad, Arid, Aria, Arma, Irma, Iama, Rama, Roma

Nº 4. ENIGMA — CORB —

D-ra MAGDA DEMETRESCU, „MISS ROMÂNIA” în carul triumfal

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

REALITATEA ilustrată

ANUL III — No. 16
13 Aprilie 1929

24 PAGINI
Apare Sâmbăta

Celebra stea de cinematograf LYA MARA

(In corpul revistei, interviewul pe care i l-a luat corespondentul nostru din Berlin) PREȚUL 8 LEI

Demonul lui Harun-al-Rașid

D. TRAIAN ȘOAREC *a făcut cerere ministerului să fie autorizat a adăoga la numele său pe acela de Decebal, spre a se numi pe viitor Traian Ș. Decebal. Dacă muntele, opintindu-se, naște câteodată un șoarece, de multe ori un șoarece poate făptui lucruri care să lase muntele de rușine.*

In cazul de față, dintr'un șoarec, au ieșit doi împărați zămislitori de neam. D-sale nu i se va spune decât așa cum a vroit desigur: Traian și Decebal.

Publicațiunile ministerului de justiție sunt pentru noi amuzante și instructive de oarece desprindem din lectura lor o serie de indicațiuni psihologice, prețioase.

„Vreau altceva!" striga tragic arabul care, bogat, puternic proslăvit și iubit, nu putea să alunge tristețea fără leac din sufletu-i bolnav.

Suntem neliniștiți, în căutare de izbânzi și satisfacții noui, vulturi cari năzuim spre cer și cari nu ne putem înălța din bătătura cu prozaice orătanii.

In d. Traian Șoarec trăia nu un biruitor ci doi, după cum în d. Costică Brâncă stăruia tiranic un domnitor, căci d-sa a făcut cerere ministerului să i se îngăduie a-și schimba numele pentru a se numi în viitor Constantin Brâncoveanu.

Predilecția pentru numele istoric își găsește explicația în convingerea că nu numai haina face pe om, dar și numele pe care îl purtăm. Și apoi e nedrept să indurăm o viață întreagă ponosul unui nume ieșit din fantazia strâmbă a celui care ne-a botezat pe noi sau pe autorul făpturii noastre.

Sunt nume grotești, sunt împerecheri de nume deadreptul monstruoase. Sunt nume indecente. Care este vina d-tale că vei fi dator să te recomanzi în lume Cacalițeanu, Cocoș, Cioară, Sulă, Popârțache, Vârgatu, Corcoduș?

Cum poți să preîntâmpini un zâmbet când, într'un salon, te prezinți unei doamne: Baston sau Pițigoi?

Deaceea nu ne mirăm și nu ne indignăm când d. Petre Rablă ține să se lepede, ca de dracu, de numele-i urât. Cel mult ne-am întreba de ce din Petre Rablă a vrut să fie neapărat Petre Rareș, și de ce din Ghiță Socaciu altul a făcut intervenții pentru a se numi în viitor Ghiță Sofocle.

Ne-am întreba, dacă nu am ști că în fiecare din noi stă călare un demon care, ca pe Harun-al-Rașid, ne îndeamnă să vrem altceva și să fim altcineva.

ION PAS

P. S. — Prietenul nostru, scriitorul Vissarion a dat până acum la iveală vreo zece cărți și — să-i trăiască, — vre-o 10 copii. Fericit inspirat în botezarea cărților care au titluri frumoase (Privighetoarea Neagră, Corvin, Florica, Moș-Dorogan, etc.) el a fost original inspirat și în botezarea copiilor. Unul se numește Garibaldi, altul Edison, altul Voltaire, — și așa mai departe. Din spirit de imitație, consătenii și-au botezat și ei copiii cu aceleași numiri astfel că acum se găsesc la Costești trei Garibaldi, patru Edisoni și vreo șease Voltairi.

O nouă stea a Parisului

SUCCESUL dansatoarelor *Dolly Sisters*, care în urma debutului lor pe scenele pariziene au devenit artiste cu renume universal, a ispitit un mare număr de fete americane, ca să meargă în capitala Franței și să încerce cucerirea laurilor succesului.

S'a stabilit chiar un fel de tradiție, statornicindu-se că dacă cineva reușește să izbândească la Paris, succesul e garantat cu anticipație pentru tot restul globului. Multe au reușit — dar și mai multe s'au întors în patrie desiluzionate.

De curând însă, iată că o nouă venită de dincolo de Atlantic, Miss *Hariette Louise Berkowitz*, e proclamată stea a Parisului, cu toată ceremonia și toate onorurile cuvenite.

Tânăra americană e fiica unui medic din Chicago și dacă cineva i-ar fi spus acum câțiva ani, că va deveni într'o zi stea a Parisului, nici nu i-ar fi venit să creadă. Miss Hariette și-a început cariera de dansatoare dându-și concursul la diferite festivități culturale sau filantropice.

La una dintre acestea, fata a fost remarcată de Andreas Pavey și Onkrainsky, exponenți faimoși ai școalei rusești de balet.

Aceștia văzură în ea o a doua Pawlova.

In America Miss Hariette Louise Berkowitz a început să danseze la vârsta de 9 ani. La 16 ani își dădea deacum concursul la diferite serbări, nu numai la Chicago ci și prin alte orașe ale Statelor-Unite.

Se pare totuș, că adevăratele-i însușiri nu prea i-au fost recunoscute în patrie. După unele sfaturi, se hotărî să plece la Paris ca să-și încerce norocul.

Și iată cum, nu de mult, în faimosul music-hall „Montmartre" din Paris, cu ocazia reprezentării unei fastuoase reviste, intitulată „Allo Paris" i se dădu prilejul unui debut mai însemnat. In aceeaș companie de reviste se găsia și Mistinguette, idolul Parisului, supranumită „femeia cu picioarele de un milion de dolari".

Dansul americanei în timpul repetițiilor a impresionat atât de mult pe directorii music-hallului, încât i-au dat rolul de stea, alături de Mistinguette. La prima reprezentație a revistei, micuța americană a obținut un răsunător succes, care a urcat-o în mod definitiv la rangul de stea a Parisului, cu tot cortegiul de bogății și onoruri.

Neobositul colindător al mărilor, Joseph Conrad, autorul cel mai popular al Angliei cantemporane, a înfățișat în romanul TAIFUN o povestire de un dramatism profund și de un pitoresc fără pereche. Lucrarea aceasta celebră în toată lumea, a fost tradusă în românește de d. Ion Pas și publicată în No. 111—112 al Bibliotecii Dimineața. **Prețul 10 lei.**

Victoria 168
Tel. auto 2/80/89
Prețuri moderate

Moda Parisiană
Calea Victoriei No. 47
Casele Bisericii Crețulescu
ROCHI — MANȚOURI
Pardesiuri, Rochi de après-midi și de seară
Ultimile creațiuni dela cele mai mari case parisiene
Gata și de comandă
Orice comenzi pentru Doamnele din provincie se execută în 24 ore.
Prețuri rezonabile

Ciorapi calitatea întâia
„ADESGO" 45
Numai la FRAȚII ROSSIN
Str. Lipscani 45
LEI 200 Per.

O descoperire miraculoasă

Un fir de oţel înregistrează şi reproduce sunetele

După îndelungate şi laborioase cercetări — care durează de mai bine de 20 ani — profesorul german dr. **Stiehl**, a reuşit să perfecţioneze şi să puie în practică o miraculoasă descoperire a celebrului savant danez **Wladimir Poulsen.** Este vorba despre anumite proprietăţi pe care le posedă un fir subţire de oţel, de a înregistra şi reproduce sunetele. Punerea în funcţiune a aparatului, a produs o legitimă senzaţie în toate cercurile ştiinţifice din Germania şi Franţa.

Suntem atât de obişnuiţi cu plăcile de fonograf, încât nu ne mai impresionează minunatele înregistrări pe plăcile negre, care reproduc cu o exactitate impresionantă cele mai mici subtilităţi sonore. Ori invenţia profesorului german dr. **Stiehl**, vine să creeze

Dr. M. STIEHL, dreapta **în faţa aparatului său.**

o nouă aureolă aparatelor de înregistrat şi reprodus sunetele. Dacă principiul înregistării sunetelor pe plăcile de fonograf, pare astăzi destul de simplu, aparatul profesorului german, prezintă oarecare particularităţi curioase.

La fonograf, fenomenele par simple şi lesne de înţeles, din cauză că ele sunt vizibile. Aparatul cu fir de oţel ne face să cercetăm totul în domeniul invizibilului pentrucă atât ochiul nostru cât şi diferitele aparate fizice sunt încă inutilizabile. In esenţă, totul s'ar reduce la nişte deplasări moleculare care n'au putut fi încă destul de bine precizate.

Ştiinţificeşte nu s'a fixat încă precis modul de înregistrare şi reproducere a sunetelor — cu noul aparat Poulsen-Stiehl — chiar dacă ţinem seamă, şi de cel de al doilea fenomen al aparatului, influenţa electromagnetică. In general însă, putem presupune că există multă analogie între fonograf şi noua invenţie.

Inceputurile acestui aparat le găsim în anul 1900 la expoziţia din Paris, unde aparatul savantului danez **Poulsen** a produs o legitimă senzaţie.

La început, aparatul a fost cunoscut sub numele de **„telegraphon"**. Aparatul se compunea dintr'un fir foarte subţire de oţel, care se depăna între polii unui electro-magnet al unui receptor telefonic.

Dacă se vorbia în faţa unui microfon, curenţii modulaţi făceau să varieze câmpul magnetic şi astfel se magnetiza firul de oţel care se depăna. Astfel, bucată cu bucată, sunetele se înregistrau pe firul de oţel prin ajutorul magnetului.

Dacă depănăm firul de oţel astfel pregătit în faţa unui electromagnet, fenomenul reversibil nu întârzie să se producă.

De data aceasta, firul magnetizat modulează câmpul magnetic, care provoacă crearea unor curenţi de inducţiune modulaţi, în bobinaj, curenţi care, dacă sunt amplificaţi, pot pune în funcţiune un haut-parleur.

Firul de oţel a lui **Poulsen** nu păstra proprietăţile câştigate decât câteva ore; ori profesorul german dr. **Stiehl** şi-a îndreptat cercetările mai mult şi în această direcţiune.

Problema firului de oţel sau mai bine zis a aflării secretului care poate asigura o înregistrare mai durabilă, pare a fi complet rezolvată de dr. **Stiehl.** El a reuşit să obţină un amalgam de oţel şi crom, care dă un fir, cu proprietatea de-a păstra la infinit magnetismul şi deci înregistrările făcute. Noul aparat perfecţionat de dr. **Stiehl** poartă numele de **„mnemophon"**. Firul întrebuinţat are un diametru de 3/10 milimetri. El nu este limitat ca plăcile fonografului şi permite o înregistrare aproape infinită. Se socoteşte în mediu 1 km. de fir pentru 20 minute de audiţie. Rapiditatea cu care se face înregistrarea şi emisiunea, este uimitoare.

Rămâne să vedem dacă noul aparat care prezintă foarte multe avantagii din toate punctele de vedere, va reuşi să detroneze gramofonul, care în ultimul timp şi-a făcut atâţi credincioşi sau vor continua ambele să-şi împartă favorurile marelui public. Ambele sisteme posed calităţi şi defecte; unul în detrimentul celuilalt. In ceeace priveşte înregistrarea, aparatul **Poulsen-Stiehl,** prezintă multe avantagii practice şi materiale faţă de fonograf, nu este însă mai puţin adevărat, că gramofoanele sunt mai accesibile deocamdată ca preţ şi din punct de vedere al instalaţiunei technice.

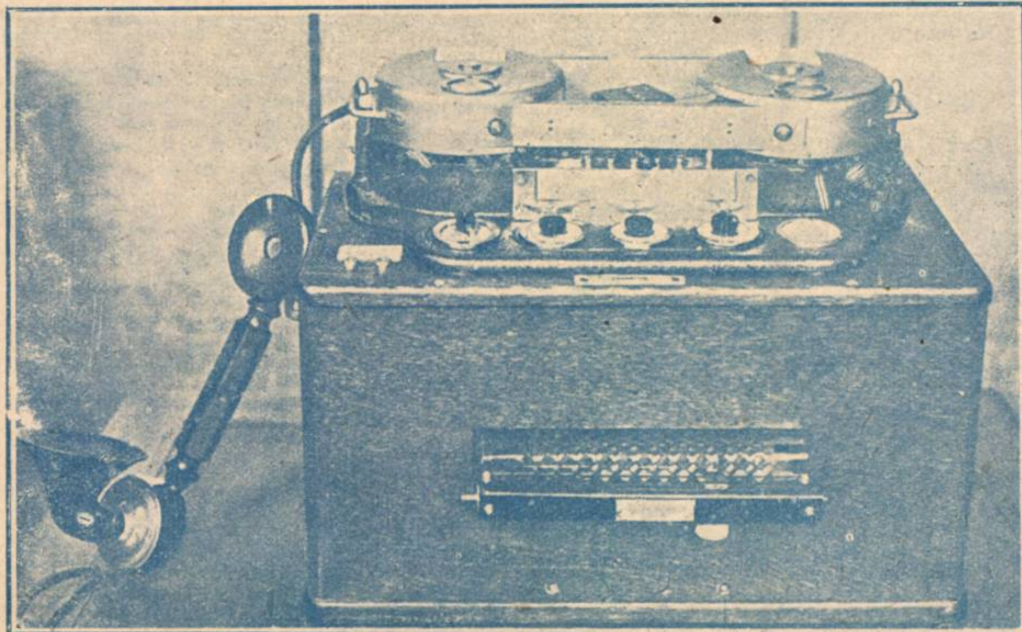
Fonograful are însă marele defect, că nu poate obţine înregistrări şi emisiuni continue — pentru aceasta am avea nevoie de un număr destul de mare de plăci, care pe lângă că sunt greu de manipulat şi fragile, costă de cele mai multe ori sume frumuşele.

Firul de oţel are proprietatea de a fi foarte puţin uzabil. In afară de aceasta, mai posedă o calitate, care merită să fie relevată: poate înregistra la infinit.

Intrebuinţările practice ale acestei faimoase invenţiuni, sunt numeroase. La Paris s'au găsit de acum numeroase cinematografe, care să-şi înlocuiască orchestrele, cu aparate **Poulsen-Stiehl,** care au avantajul de a fi de cele mai multe ori superioare orchestrelor din punct de vedere artistic şi material. S'a mai adaptat noul aparat şi la multe telefoane, care înregistrează convorbirile efectuate în lipsa proprietarului telefonului.

Desigur că invenţia savantului suedez **Poulsen,** perfecţionată şi pusă la punct de către profesorul german dr. **Stiehl** constitue în ceeace priveşte înregistrarea şi emisiunea diferitelor sunete, o adevărată revelaţie, care desigur că în cel mai apropiat viitor îşi va arăta adevăratele calităţi. Ştiinţa practică înregistrează desigur un nou şi strălucitor succes. Rămâne să vedem dacă vom avea şi noi ocaziunea să ascultăm la Bucureşti, minunatul aparat.

N. B.

Un aparat telefonic, care înregistrează convorbirile pe un fir de oţel şi le emite apoi cu precizie

Ce trebue să ştie....

Cele pe care le interesează sforţările tentate către o eleganţă mai mare, mai sigură şi mai seductivă, trebue să ştie că nu departe, ci în cadrul banal al unui magazin modern din Calea Victoriei No 164, Domnişoara „LILLY" expune ultimele modele din Paris şi confecţionează — întrunind cu un rar succes noutăţile cele mai îndrăsneţe tradiţiilor artistice celei mai pure — pălăriile Sale create pentru delicioasa Bucureşteancă şi inspirate de gustul ei care o face şi mai suggestivă....

Vizitaţi noul Salon de Mode LISETTE (D-na Weinstock)

Str. Lipscani 100 (colţ Bis. Sf. Gheorghe)

Asortat cu ultimele noutăţi Pariziene

Au apărut în Editura „Cugetarea" Bucureşti, Mătăsari 23, romanele cu mare succes:

Ţărmul dragostei

de **CLAUDE ANET**
Lei 50

EL şi EA

de **GEORGE SAND**
Lei 40

De vânzare la toate librăriile din ţară

Agonia

de I. St. Ioachimescu.

De undeva, din fundul barăcii, se auzi un gemăt, mai mult un scrâşnit, cu ecouri smulse din piept:

— Vin corbii !...

— Corbii... Corbii... repetară câteva voci răslețe.

Sublocotenentul de roşiori Marin Istrate se ridică într'o rână. Târându-se peste trupul vecinului său se atârnă cu mâinile de chirpicii măcinaţi ai peretelui, şi îşi lungi gâtul până la înălţimea spărturii, făcută în zid. Strălucirea nepătată a zăpezii îl făcu la început să-şi ascundă faţa. Cu greutate şi cu teamă răuşi în urmă să-şi înfigă adânc privirea în golul întinsului nins.

Câmpia Măgarilor, din jurul lagărului Sliven, se întindea sub ochii săi, largă, argintie, pistruiată ici colo cu barăcile prizonierilor, crescute din zăpadă ca ciuperci negre cu umbrela albă. Dinspre lagăr, doi câte doi, înnotau agale, prin zăpada afânată, venind spre lazaret, corbii, — groparii sârbi — însărcinaţi să adune de prin barăci, hoiturile morţilor.

Infiorat de lumină, Marin Istrate inchise ochii, dar imaginea se oglindi aevea dincolo de pleoape. Convoiul înainta, lung şi negru, pe tărgile rezemate de umerii corbilor. Distingea, aşa cum văzuse în fiecare dimineaţă, cadavrele încremeniţilor sub svârcolirile celor din urmă pâlpâiri de viaţă. Capete cu dinţi rânjiţi şi cu priviri înfricoşate şi sticloase; schimonosituri de furie, chirciri bizare ; mâini încleştate în starea de rugă sau de blestem; încolăciri de arici strivit; schelete descarnate, se înălţau mormane-mormane pe scândurile îngheţate .

— Brrrr!...

Şi cutremurându-se de teamă şi de scârbă, Istrate lunecă în stratul său de paie tocate şi se acoperi, repede, cu mantaua, până peste ochi.

Când a scos iarăş capul din bârlog, corbii îşi luaseră prada şi plecaseră de mult. Spectacolul îl desgusta. De când zăcea în baraca aceea, din care bolnavii de tifos exantematic nu erau scoşi de cât morţi, era sătul de vizitele groparilor. Ii văzuse despuind leşurile şi aruncându-le în grămezile de pe târgi, ca pe nişte zdrenţe netrebnice. Ii auzise chiar adjudecându-şi, cu zile înainte, straiele mai bune, ale celor cari mai respirau, încă. Neputincios şi schilav se mulţumia să-şi molcomească mânia sub mantaua zoioasă.

Nu-l mai privea nimic. Nici cine fusese adus proaspăt, ca să-şi trăiască acolo suflarea din urmă, nici cine mai murise...

— La ce bun? rosti el într'o doară.

— La ce bun, ce? întrebă vecinul său, Vasile Chirnoagă, un sublocotenent de infanterie, de optimismul căruia se ciocnea ades desperarea lui Istrate. Ai început şi tu ca Duşan ? Numai sârbul ăsta ţi-a sădit în suflet amăgirea.

— Amăgire... Tu nu vezi? Nu auzi? Nu simţi? Nu-ţi dai seama că pierim? Pierim de ger, pierim de boală, pierim de uitare. Ne stingem clipă cu clipă, ne împuţinăm ceasurile aici în hârbul ăsta de baracă, în care nici măcar razele soarelui nu ne zâmbesc.

— Marine, vino-ţi în fire ! Nu despera. Invinge-ţi propriii tăi gărgăuni şi vei învinge boala, fiindcă trebue să învingem voiniceşte.

— *Si, si, mon vieux, voiniţeste,* exclamă din dreapta lui Istrate, inginerul sârb, Duşan Cobici, care cunoscând eterna ciorovăială a vecinilor săi, se prinsese în treacăt de cuvântul al cărui sens părea că l-a înţeles.

— Ei, vezi, mai vii de-acasă, Duşane, se răsti Chirnoagă. *Dites a ce nigaud, que ce n'est que la volonté de vivre qui vous fait vivre.*

— *Boje, Boje!...* făcu Duşan, strângând paltonul în jurul său.

Ca şi altădată, el ar fi continuat să-şi destrame gândurile, dar astăzi nu-i ardea de nimic. Curăţirea barăcii îl impresionase şi-l deprimase. Căsca privirea fixă spre tavan, torturat de aceeaş desnădejde: „Ce-i făptura omenească în imensitatea aceasta, în care nu ai nici măcar proporţiile unei furnici? Ce însemnăm noi, chiar în infernul mărunt de pe pământ, când vieţile sunt strivite cu miile zilnic, pe fronturi ? Nu ştii de unde vii, nu ştii unde te duci. Când afli că exişti, nu mai eşti de mult decât un burduf de regrete. Te furişezi în lume, ca o destrămătură neînsemnată, smulsă din infinit şi vrei să perzişti? Cu ce drept?"

Şi respirând adânc aerul îngheţat, Duşan izbucni din nou:

— *Boje, Boje!...*

— Cu sârbul ăsta nu-i nimic de făcut, zise Marin Istrate, sub greutatea aceloraşi gânduri. Simt că de s'ar stinge lângă mine, mi-ar înăbuşi în piept puţinul curaj de care mă mai razăm.

— Ce-ai spus? Ce-ai spus, întrebă Duşan în franţuzeşte?

— A spus că azi trebue să stăm la pândă, ca să nu ne prindă moartea adormiţi. Dacă simţi că ţi se răceşte inima, mişcă-te, zbatete, chiamă-ţi amintirile, adună-ţi gândurile, înfierbântează-te, dar mai ales nu adormi, adaose Chirnoagă zâmbind, dar cu hotărîre.

— Bine, doctore, ţi-oi urma reţeta... M'oi înfierbânta cu un val cald de amintiri... Dar dacă în locul lor dau de un sloi rece de regrete?...

— Asta te priveşte. Destul că eu vreau să trăesc şi-mi e chiar foame, făcu infanteristul, închizând pleoapele.

— Pe mine mă cuprinde neliniştea... De-aşi trece măcar noaptea asta...

Tăcerea învălui glasul lui Duşan şi căzu grea între cei trei bolnavi, împietriţi fiecare cu alte gânduri.

In baracă pătrunsese, obosită, bezna nopţii. Inţepaţi de ger, frământaţi de friguri, sfârtecaţi de foame, bolnavii gemeau surd sub biciuirile viscolului.

Duşan a început să aiureze odată cu cei dintâi. Se zbătea, gonia, cu mâinile, vedenii, se ridica uneori într'o rână, sfredelind noaptea, cu privirea înfrigurată. Se credea pârjolit, din toate părţile, de o pară de foc. Numai picioarele îi îngheţau. Simţea cum se urcă degerătura prin degete, spre glesne, mai sus, mai sus, şi se apropie de genunchi.

„Noaptea asta"... gândi el. „Un val ferbinte de amintiri... amintiri... ferbinte..." şi iar căzu toropit.

— Duşane, dormi? strigă deodată Marin Istrate, ridicându-se pe jumătate.

— Un val ferbinte... mormăi instinctiv Duşan.

— Ha !... E bine !... Credeam că ai uitat valul fierbinte. Vasile ! cum o duci ?

Intorcându-se spre infanterist, Istrate îl zgâlţâi puternic. Trezit din somn, Vasile mormăi ceva neînţeles, trase mantaua mai adânc peste cap şi, făcându-se colac sub puţinul său acoperământ, continuă să respire cadenţat.

— Hei, afurisită criză, şopti roşiorul, dar simţind un fior rece, se ascunse repede, sub manta. Inima îi bătea cu putere. Ii auzia bătăile. Le auzia mai tare, ca pe nişte lovituri de ciocan.

„Da, dar nu bate inima", gândi el, „bate cineva la uşe". Dar se răsgândi: „In care uşe? Nu în uşe, în fereastră. Da, ia uită-te ce fereastră luminoasă la căpătâiul meu. Şi se apropie un călăreţ pe şosea."

— Drace, iar îmi pierd capul, murmură el scuturând nălucile.

Se ridică puţin, dar căzu aproape imediat în paiele tocate. Tot în acelaş timp odată cu reapariţia călăreţului, Marin Istrate şi-a început aiureala : „Ce trap frumos... Ce ţinută elegantă... Dar nu-i călăreţ, e o femee. O amazoană... Ii disting acum talia, pălăria, cravaşa... O fi frumoasă?... Vine încoace. Vine la geam ! Imi zâmbeşte" !

— Vise urâte, vise urâte, şopti el cu glas potolit, pipăindu-se. Duşane ! Vasile !

Ochii i se închideau însă grei, în timp ce frumoasa amazoană îşi lega calul de salcâmul dela fereastra imaginară. Acum venea la dânsul zâmbitoare, răsucind cravaşa. Innainta sveltă, în lungul baracii luminată slab, se opria în faţa lui şi-i vorbia:

— Am venit! Şi-i întinse o mână catifelată.

Istrate se lăsă o clipă pradă visului mincinos, dar cuprins de îndoială, scânci către amazoană :

— Nu eşti aevea, eşti o arătare...

— De ce spui asta, odată ce am venit lângă tine?

— Aşa-i... Am greşit...

— Atunci curaj!... adăogă amazoana, aşezându-se lângă dânsul şi acoperindu-i picioarele îngheţate cu faldurile calde ale rochiei ei.

— Arătare mincinoasă, făcu din nou Istrate, clipind şi scoţând repede capul de sub manta, ca să-şi dea seama de el însuşi.

Aerul rece al barăcii îl înviorâ. Ascultă o clipă cu privirea cârpită şi cu respiraţia tăiată. Arătarea dispărea tot mai slabă, într'o lumină haotică, cuprinsă într'un punct fosforescent, care se depărta, se apropia şi iar se depărta. Din dreapta şi din stânga se auziau horcăitul şi respiraţia lui Duşan şi a lui Vasile. Lui Marin Istrate îi era acum cald şi-i ardea trupul. Inchise ochii şi se tolăni cu mâinile căpătâi. Aproape în acelaş timp găsi lângă el pe amazoană, care-l mustra cu glas domol:

— De ce nu te încrezi în mine? Vreau să-ţi fac bine. Cum să te conving, că nu sunt nălucă?

— Dacă nu eşti arătare, vino cu două tovarăşe şi încălzeşte-ne picioarele. Uf! Ce frig mi-e la picioare! Adu-mi şi coniac!

Amazoana ieşea pe uşă, încălca pe cal, pornea într'un galop nebun pe şosea şi dispărea la cotitură.

Incă sub impresia visului, Istrate tresări de-odată şi se răsti la vecinii săi:

— Vasile, Duşane, suntem salvaţi. Vine! Nu-i minciună.

(Va urma)

J. ARITONOVICI
STR. DOAMNEI 18
Jean Aritonovici
Strada Doamnei, 18
Cu ocazia Sf. Sărbători am pus în vânzare cu preţuri reduse
Incălţăminte fină
pentru Doamne şi Domni
Creaţiuni Pariziene

Pola Negri, principesă Mdivani
Frumoasa poveste a vieţii mele

BIBLIOTECA UNIVERSITĂŢII

Continuând povestirea sa, Polla Negri ne vorbeşte despre dragostea sa pasionată pentru marele artist Rudolf Valentino şi de sfârşitul tragic şi timpuriu al acestuia.

CAP. IV.

TRAGICA IDILA CU RUDY

CE GREU este să vorbeşti de cineva pe care l-ai iubit şi să rămâi în acelaş timp credincioasă memoriei romanului al cărui erou a fost. Voi încerca totuş să beau şi această băutură dulce-amăruie, cu toate că nu se va şti decât după moartea mea adevărul asupra celor ce a fost între noi. Cred că nu trebue să descriu viaţa nenorocită pe care a dus-o sărmanul Rudy până la apariţia mea. El căuta totdeauna fericirea în viaţa sa particulară şi n'o găsia decât pentru un timp foarte scurt. Destinul este adesea crud. Prima sa femee Jean Acker, obţinu în 1922 divorţul.

El se recăsători în 1926 cu Winifred Hudnud, fiica unui bogat negustor de parfumuri din New-York.

ROMANUL IN SALA DE BAL

Scurta lor lună de miere fu deodată sfărâmată dramatic de arestarea lui Rudy, acuzat de bigamie. Această acuzaţie nu era fondată. Dar ca şi prima căsătorie şi a doua fu nenorocită, şi Winifred Hudnud divorţă înainte de a se împlini măcar un an, dela nunta lor.

Rudi se căznia în zadar să găsească fericirea. El era atât de afectat de decizia tri-

bunalului, încât într'o zi destăinui prietenului său pictorul spaniol, Beltran y Meases, că ar vrea să se sinucidă. Puţin după aceea avu loc întâlnirea noastră. El se îndrăgosti cu pasiune de mine şi ca şi dânsul m'am înflăcărat şi eu.

Prima dată ne-am întâlnit la un bal şi din acel moment sufletele noastre se uniră, pentru a forma unul singur. După o curte arzătoare dar respectuoasă, ne-am înţeles să ne căsătorim. Rudy era însfârşit fericit. El scrisese amicului său Beltran la Paris:

„Ne vom căsători în Franţa în Decembrie, vei trebui să faci atuncea portretul scumpei mele Polla".

SFARŞITUL SE APROPIE

Acest portret n'a fost făcut niciodată. După cum se ştie Rudy căzu bolnav de apendicită, se iviră complicaţii şi în ziua de 23 August 1926 — dată de care îmi voiu aduce aminte toată viaţa, — îşi dădu sufletul.

Fosta sa soţie veni la catafalc şi stătu ceasuri întregi. Era un gest delicat şi sunt sigură că şi Rudy l-ar fi apreciat.

Cele câteva săptămâni, care precedară moartea sa, mi le amintesc perfect. Eram logodiţi de câteva luni şi vroiam să ne căsătorim îndată ce lucrul nostru ne-ar fi dat răgaz. Când el căzu bolnav la New-York, eram angajată într'un film la Hollywood.

Imi era imposibil să alerg la el, după cum îmi impuneau sentimentele mele. Timpul e bani în America şi directorul meu nu vroia să oprească lucrul pentru a-mi permite traversarea Statelor-Unite.

Ce zile îngrozitoare! Eram nebună. Nici nu ştiu cum am jucat rolul în acel timp. Rudy îmi trimetea fără încetare telegrame, ca să mă încurajeze. El nu fusese niciodată bolnav şi acest atac brusc fu o mare lovitură pentru admiratorii şi prietenii săi personali.

Simţul meu de femee însă, mă avertiza că toate aceste mesagii, trimise ca să mă încurajeze, ascundeau adevărul. După o noapte în care-l visai, mă trezii îngrozită şi constatai că visul meu trebuia să aibă un grăunte de adevăr. Informaţiile din ziare mi-au dovedit-o.

Am înţeles că viaţa sa era în pericol şi că locul meu era lângă el. Eram nebună de durere.

— „Stricaţi contractul, faceţi ce vreţi; trebue să plec la el!".

Era prea târziu! In timp ce eu mă preparam să plec cu avionul, el muri. Incercară să mă înştiinţeze de acest lucru cu mii de

menajamente. Dar era imposibil să diminueze o astfel de lovitură. Eram zdrobită. Nici nu ştiu ce s'a mai petrecut apoi cu mine.

Medicii mă sfătuiră să-mi menajez sănătatea. Dar trebuiam să continui lucrul meu. Nici nu-mi dau seama cum am putut supravieţui acelor momente teribile.

Numai acei cari au pierdut o fiinţă scumpă, mă pot înţelege. Viaţa nu mai părea demnă de trăit.

RUDOLF VALENTINO

N'am putut să-mi reviu pentru a asista la înmormântare. Şi pe lângă toate, eram angajată şi în afară. Capitaluri enorme sunt investite în industria filmelor, unde nu este timp pentru sentimente. Inima unei femei, durerile şi necazurile ei nu sunt luate în seamă. Industria nu poate aştepta până când o femee a terminat să plângă.

Mi s'a povestit că Rudy ar fi pronunţat numele meu câteva ore înainte de a muri:

— „Dacă Polla nu soseşte la timp, să-i spuneţi că mă gândesc la ea".

Ştiţi — fără îndoială — că 50 mii de persoane au defilat la New-York în faţa sicriului său, pentru a-i aduce un ultim omagiu. Pe urmă corpul său a fost transportat la Hollywood, şi eu împreună cu fratele său îl însoţiam.

A fost o călătorie foarte tristă. Mult timp am stat amândoi fără a vorbi. Ochii mei erau uscaţi, plânsesem atâta, încât simţeam că n'aş mai putea vărsa nici o lacrimă. Pe urmă am început să vorbim despre el, să povestim amintiri despre acela pe care îl iubeam amândoi. Fapte mici fără însemnătate aproape, însă care ne veniau în minte şi le povestiam. Fratele său îmi vorbia de viaţa

lor împreună, cum Rudolf n'a putut rămâne acasă, cum a plecat în America, cum dela dans şi cafenea a trecut în industria filmului pentru a ajunge la apogeul vieţii sale. Şi pe urmă am început eu să povestesc istoria vieţii sale aşa cum Rudy mi-a povestit-o mie. Trenul care transporta rămăşiţele sale, ne ducea spre Hollywood-ul pe care el îl iubise atât şi noi vorbiam fără încetare despre el, toată noaptea, pe urmă dimineaţa, până când ne-a cuprins somnul.

PRINŢUL MEU

Rudolf era un bărbat frumos, neafectat şi căruia nu-i plăcea să pozeze. Mi-aduc aminte că odată, când ziarele îşi băteau joc de el şi i-au publicat caricatura sub formă de dandy afemeiat, a provocat pe unul din criticii săi la un match de box cu pumnul gol.

Celalt n'a primit provocarea şi i-a prins foarte bine. Rudy se arăta totdeauna foarte susceptibil, de câte ori era arătat ca un „amant perfect". Detesta acest termen, ca şi cuvântul „afemeiat", de câte ori i se spunea astfel.

Era foarte viguros. Se interesa de toate sporturile, iar la dans era neîntrecut.

Ştiu că am fost foarte criticată, pentru că m'am măritat atât de curând după moartea lui Rudolf. Insă cunosc pe câteva din cele care m'au criticat şi care s'au remăritat 3 luni după ce au rămas văduve. Eu n'am fost

văduva lui Rudy ; am fost numai logodnica lui.

M'am măritat, — e drept, — la 9 luni după tragica și neașteptata lui moarte. Acest interval de timp mi-a părut destul de lung. Eram nerăbdătoare să părăsesc Hollywood-ul, pentru câtva timp. Orașul acesta era prea strâns legat de multe amintiri, pentru mine prea dureroase.

Cei 4 ani pe care i-am petrecut acolo, m'au îndepărtat prea mult de viața mea anterioară. Nu mai eram fata aceea nebunatică de 17 ani, care jucase în „Sumurun" la teatrul din Varșovia, rolul unei sclave ; aceea care văzând un film din Far-West-ul american, s'a grăbit să-și împrumute un aparat și un atelier pentru a face un film.

Trebuia să-mi stăpânesc nerăbdarea. Trebuia să aștept ca filmul început să fie terminat, pentruca, apoi, abia, să fiu liberă

Intre timp, am cunoscut pe prințul *Mdivani* și o prietenie foarte strânsă, s'a născut între noi. Am convenit să plecăm în Europa și să ne căsătorim la Seraincour, lângă Paris, unde cumpărasem o mică proprietate.

Ciudată coincidență : destinele noastre se mai întâlniseră odată ; copii mici fiind, ne-am jucat foarte des împreună în Rusia. Exista deci între noi o legătură naturală, când ne-am revăzut în California.

Exilat din Georgia, împreună cu familia sa din cauza revoluției ruse, fratele prințului Sergiu era deacum căsătorit cu un star : *Mae Murray*. Când l-am revăzut, prințul Sergiu lucra la Los-Angeles ca agent de locațiune.

Plecarea spre Europa am făcut-o primăvara, când pădurile și grădinile din valea Senei erau înflorite. In ziua nunții eram înconjurați de foarte mulți prieteni.

N'am avut prea mult timp liber, căci aveam doar un scurt concediu.

Eram ca o pasăre într'o colivie, — e drept, că de aur, dar, totuș colivie. Vroiam să fiu liberă pentru a urma inspirația mea și a desvolta arta după propriile mele idei și nu ca un angrenaj la o mare întreprindere comercială. Mai aveam încă un angajament de îndeplinit la Hollywood și nu puteam rămânea prea mult timp, în Europa.

Cu regret am părăsit castelul meu din Seraincourt, deoarece căminul meu este în California, poate chiar pentru totdeauna.

M'am înapoiat cu soțul meu, la casa mea din Bewerley Hills .

A fost ultimul meu angajament la Hollywood și după filmul pe care l-am terminat am fost liberă. Colivia s'a deschis și pasărea a sburat.

Proectele mele ? Sunt foarte înaintate fiind că am fost foarte ocupată în ultimul timp în Europa. Sunt pe cale a organiza o mare societate cu ajutorul unui sindicat de capitaliști foarte bogați. Nu mai am nevoie să mă grăbesc pentru a juca în filmele pe care vreau să le fac. Pot să-mi iau tot timpul necesar și să dispun de toate mijloacele pentru ca ele să fie cât se poate de reușite.

(Sfârșitul în No. viitor)

NEVRALGINE „JURIST" VINDECĂ DURERILE DE CAP

NEVRALGINE JURIST

OCHELARI DETECTIVI ?

le centrul Capitalei, pe Calea Victoriei No, 94, este situat Institutul Universal de optică „LA RUBIN", sub conducerea personală a D-lui Inventator „Albert Israilovici" optician specialist din Berlin, unde se găsește expuse în permanență de vânzare noile produse perfecționate — ne mai văzute în țară Tot aci se execută orice ochelari după prescripțiuni medicale — având ateliere proprii de optică.

De notat este că acest Institut vinde cu prețuri excepționale, iar D-ra Magda Demetrescu „Miss România", a binevoit să-l onoreze cu vizita sa, de la care a reținut o lorgnetă specială cu care se poate vedea înainte și înapoi până la o distanță de 1000 metri.

BATISTA PYRAMID CEA·MAI·BVNA

MARCA INREGISTRATĂ

MARCA INREGISTRATĂ

STOP

Tinerețea Dvs. Frumusețea Dvs. depind de D-voastră

Femeia rămâne tânără și frumoasă atâta vreme cât tenul ei este curat, atâta vreme cât fața ei nu cunoaște ridurile. Dar întrebuințarea fardurilor, cremelor, pentru a ascunde defectele feței nu fac decât să agraveze răul. Ceeace trebue făcut, este să se reînoiască, să se întinerească, să se reînvie țesuturile, arteriolele, porii. Lucrul acesta îl face **NOVABELLA.** produs absolut nou fără vre-un similar, care dă rezultate vizibile imediat după aplicare.

Femeii care nu are nici vremea, nici mijloacele pentru a recurge la îngrijirile prețioase ale unui institut de înfrumusețare, **NOVABELLA** îi procură aceleași avantagii.

Dacă doriți să rămâneți tânără și frumoasă, încercați chiar de acum preparatul

NOVABELLA

Veritabil tratament de înfrumusețare.
Produs al Casei: **Institut Beauté „NOVABELLA"**
4, Avenue de l'Opera — Paris
De vânzare pretutindeni
TUBUL LEI 140
putând servi la numeroase aplicațiuni

Pentru a putea da tuturora posibilitatea să aprecieze eficacitatea acestui produs minunat, vom trimite un tub pentru încercare oricărei persoane care va adresa suma de 40 lei (cheltueli de transport, ambalaj) către AGENȚIA „DIXOR" București, str. Râureanu No. 5 Telefon 379/94 — 351/19

Pentru Capitală, trimitem la domiciliu, la o simplă cerere, un specialist al casei noastre pentru demonstrațiuni gratuite.

Tipuri care dispar. Gaucho cavalerul Pampasului

PE COASTA de vest a Americii de sud era pe vremuri un ţinut sălbatec, nebăgat în seamă de nimeni, străbătut de Rio la Plata.

Astăzi, se află pe malul drept al acestei ape marele *Buenos Aires*, iar pe cel stâng, ceva mai încolo, se înnalţă mândru *Montevideo* capitala Uruguayului. Vaporul vă conduce dela un oraş la altul, într'o singură noapte.

Mai înainte, toate aceste puste erau populate numai de Indieni sălbateci, goi, cari nu văzuseră în viaţa lor nici un cal măcar şi trăiau doar din vânat şi pescuit.

Trăgeau cu arcul şi mai aveau şi o altă armă, *boleadoras*, (trei pietre legate între ele cu curele), pe care indigenii le lansau cu multă îndemânare.

Pentru spaniolii stabiliţi acolo, în secolul al 16-lea, aceste ţinuturi singuratice nu constituiau decât drumul spre regiunea aurului, situată ceva mai departe, pe pământul Perului de azi.

Spaniolii aduseseră, odată cu ei mulţi cai şi bovine şi astfel miracolul s'a produs; găsind solul bun şi un climat favorabil, animalele acestea se înmulţiră prodigios aşa că, în foarte scurt timp, câmpiile de pe ţărmurile lui Rio la Plata fură populate de imense cirezi, redevenite sălbatece, graţie cărei întâmplări Uruguayul şi Argentina, au astăzi cele mai importante crescătorii din lume.

Incetul cu încetul, alţi oameni, coborâtori din spanioli şi indieni se aşezară prin acele locuri. Nomazi şi trăind veşnic pe cal, erau foarte buni călăreţi. Aceştia fură primii *gauchos*.

Dar să-i cunoaştem ceva mai amănunţit, aşa cum apărură în secolul al 18-lea.

Un *gaucho* este de obicei slab, negricios şi poartă barbă; rareori este blond. Trăind mereu călare, bine hrăniţi cu carne. expuşi tuturor intemperiilor şi curenţilor oceanului, aceşti cavaleri vestiţi sunt foarte

agili şi vânjoşi. Unii poartă ca şi indienii, părul legat cu o batistă albă, numită *vincha*, alţii o pălărie cu marginile late.

Parte din ei obişnuiesc să umble goi iar alţii se acoperă cu o bucată de ştofă în formă dreptunghiulară, găurită la mijloc pentru a putea fi îmbrăcată, sau cu cămăşi.

Viaţa singuratecă i-a obişnuit să fie tăcuţi. Au găsit în această viaţă, libertate şi bogăţie. Chiar şi în sărăcie sunt ospitalieri. Invăţaţi să traiască în mijlocul animalelor sălbatece sunt bravi şi nu fac niciodată caz de viaţă sau de moarte. Cum pe deasupra, nu cunosc legi sau tribunale, un *gaucho*, este propriul judecător al necazurilor ce le are, şi-şi face singur dreptate, cu cuţitul în mână.

De obiceiu un *gaucho* argentin se bate pentru un nimic, pentru simpla plăcere de

a se măsura cu cineva la putere, ca şi cum ar juca zaruri. Cel uruguayez însă, e ceva mai rezervat şi respectuos, ceace nu-l împiedică însă, ca la joc să aibe nenumărate ocazii, de a scoate cuţitul din teacă; călărind pretutindeni, un *gaucho* este, fără îndoială, cel mai bun călăreţ din lume, cu totul diferit de cei europeni. Dresajul calului este cel mai simplu lucru. Animalul este prins cu *lasso*-ul şi trântit la pământ. Incălecat în urmă de *gauchos*, calul sălbatec, care n'a văzut niciodată un om şi care-i simte greutatea, începe o luptă disperată, pentru a scăpa.

In cele din urmă, văzând că ăgilul călăreţ se ţine forte, bietul animal se linişteşte resemnându-se.

Şi astăzi încă dresajul se face în acelaş fel.

Caii aceştia, hrăniţi cu iarbă mai ales sunt foarte puţin sângeroşi şi nu sunt învăţaţi, câtuş de puţin, cu trapul. Ei merg de obiceiu într'un galop măsurat, liniştit pe care-l pot susţinea vreme îndelungată.

Pe spinare li se aşterne o cuvertură pe care se aşează o şea mare de piele numită *recado*. Pretutindeni, calul este singurul mijloc de transport. Luxul unui *gaucho* constă în cataramele harnaşamentului, care trebue să fie de argint.

In secolul 18-lea, cavalerul *gaucho*, armat cu *boleadoras* are la dispoziţie tot ce-i trebue. E de ajuns să observe un animal pentru ca să-l omoare şi să-l frigă în plin câmp. Friptura, foarte suculentă, e numită *asados*.

Viaţa şi-o duce liber şi singur.

Inainte de anul 1800 familia era ceva necunoscut pentru ei. Uniunile conjugale, regulate şi durabile sunt foarte rare. Nici unii dintre ei n'au simţământul proprietăţii. Pentru ei pământul aparţine tuturor ca şi aerul. A-şi însuşi cineva un teren oare care înseamnă un atentat la dreptul obştesc, ca şi la al său propriu.

Din copilărie, aceşti cavaleri nomazi sunt nişte adevăraţi poeţi, improvizând minunate versuri pe care le cântă cu multă pasiune,— acompaniate de ghitară, — nişte cântăreţi numiţi *payadores*.

Poezia acestora s'a încarnat în trei mari poeţi: *Ascazati*, *Hernandez* şi *del Campo*.

Un detaliu ce nu trebuie scăpat. Un gaucho este totdeauna îndrăgostit. Câte idile, câtă gelozie şi câte lovituri de pumnal!! Nimic însă nu-l reţine, — nici chiar un amor nenorocit, — de a-şi continua viaţa lui nomadă. Singurătatea i-a colorat spiritul cu nenumărate reverii. Natura îi este tovarăşe de viaţă.

Viaţa civilizată a înlocuit însă starea sălbatecă de mai înainte. Pământurile s'au împărţit şi fiecare cireadă de animale este marcată cu semnul stăpânului ei.

Ce vor face oare aceşti nomazi?

Vor avea să aleagă între două modalităţi. Ori se vor supune, lucrând pentru un proprietar, ori, refuzând să ia loc în rândurile societăţii organizate, vor deveni rebeli sau haiduci la drumul mare, *matreros*, cum li se spune, grupându-se în jurul unui şef numit *caudillo*.

Ultimul dintre aceşti *caudillos* a fost *Saravia* care a murit în 1904.

Astăzi, adevăraţii *gauchos* se sting odată cu vechile lor moravuri. Fiii lor se duc la oraş, la studii. Devenind orăşeni şi intelectuali totodată, nu se mai înţeleg cu părinţii şi prin urmare nici aceştia cu fiii lor.

Pe deasupra, emigranţii străini, sobri şi laborioşi au învins repede, pe nomazii mândri, liberi şi jucători pasionaţi.

Astfel dispar vestiţii *gauchos*. Cei de azi, sunt de nerecunoscut. In locul pantalonului *cheripa* ei poartă pe cel obişnuit, european. *Poucho*-ul său s'a transformat într'un pardesiu fără mâneci. Pe cap au pălăria neagră a lucrătorilor italieni. Cu toţi lucrează de zor, contopindu-se cu lucrătorii de toate rasele, cari se află pe pământurile bogate ale Argentinei şi ale Uruguayului.

Dispărând încet, încet, eroii cavaleri ai *pampasurilor* renasc, nemuritori prin opera poeţilor. In româneşte de GH. TUDOR

CORSETE „FEMINA"

BUCUREŞTI I, Str. Regală 12

Specialitate:

„Maillot"-uri Centuri reductive originale franceze.

Soutien Gorges. - Porte Jartiere în Duchesse.

CENTURI MEDICALE şi de sarcini.

Sacrificii pentru știință

INTR'O MODESTA odăiță dintr'o casă din Washington, locuia o femee drăguță. Ea era atentă la sunetul clopoțelului dela intrare.

Poate ar fi vreun chirurg care să vie după material experimental; poate vreun trimis al societății științifice, care s'ar fi hotărât să plătească 30.000 dollari pentru un corp omenesc viu, minunat de frumos și plin de vigoare tinerească. Un corp omenesc, pe care să încerce noui și curioase operațiuni, sau să-i injecteze germeni omorâtori.

In această așteptare se găsia doamna *May Davis*, o tânără brunetă, mama a doi copii — femeia care a oferit doctorilor corpul ei pentru experiențe științifice, pe timp de un an. O ofertă care, după cum prea bine și-a dat seama și doamna Davis, însemna o suferință permanentă care e mai grozavă decât însăși moartea.

Văduvă, fără slujbă și în imposibilitate de a găsi vreo ocupație, în fața notelor de plată pentru întreținerea celor doi copii ai săi, cari locuiau la țară, la niște rude, într'o stare de sănătate cam delicată și neavând unde să se adreseze pentru ajutor, doamna Davis se oferi, în schimbul a 30.000 dollari, să se supue oricăror experiențe pe cari le-ar alege chirurgii. Numai cancerul era scos din convenție, pentrucă:

— „Vreau la sfârșit o rază de speranță — și știu bine că nu vor putea lecui cancerul", spunea biata femee.

Dar niciun fizician nu veni să sune la ușa doamnei Davis pentru obținerea corpului ei. Au sunat însă reporterii marilor ziare americane, cari au venit să se informeze, intrigați de anunciul care a apărut într'un ziar.

— „Ce eram să fac? declară doamna Davis, explicând disperata-i hotărâre. „Toate o sumă prea mare pentru asemenea servicii — pentru propria mea persoană. Ii vreau pentru binele copiilor mei.

„Cu această sumă i-aș putea ține lângă mine, să le procur un cămin, o bună educație și să aibe cu ce porni în viață. Amândoi copiii trăesc acum la o mătușe, în Carolina de Nord. Dar nici aceasta nu are o situație materială bună și mai ține pe lângă dânsa o fiică văduvă și un nepot, de care tot dânsa trebue să aibe grije. Ii sunt datoare și nu-i pot plăti..."

Iată o poveste patetică, cu atât mai mult cu cât nu prea sunt șanse că vreo organizație medicală va accepta oferta doamnei Davis. Numai în foarte puține cazuri din istoria medicinii au fost făcute experiențe de mare însemnătate pentru omenire, pe voluntari umani. Cea mai faimoasă a fost desigur aceea, făcută cu grupul de soldați americani devotați, cari au permis doctorului *Walter Reed*, în anul 1901, să-i inoculeze cu germenii febrei galbene, transmisă prin țânțari infectați. Experiența aceasta a avut o mare însemnătate. Depe urma ei s'au putut găsi mijloacele de apărare împotriva molimei și astfel s'a putut termina lucrarea canalului de Panama.

Nu cu mult în urmă, distinsul fiziolog englez, doctorul *J. B. S. Haldane*, a încercat pe propriul său corp efectele condițiunei numite *acidosis*, un rezultat al unor boli asemănătoare diabetului. Cu doi ani mai înainte, membrii corpului medical militar al Statelor Unite, au experimentat, la Manila, pe propriile lor corpuri, germenii febrei, care se numește „Dengue"; febra care vara trecută a făcut ravagii în toate orașele Greciei.

Doctorul *August Bier*, un faimos chirurg german, a experimentat pe sine însăș precum și pe voluntari dintre colegii săi medici, cari s'au oferit, teoria sa care dovedia că arsuri pe epidermă, administrate cu băgare de seamă și pe porțiuni restrânse ale suprafeții corpului, pot ajuta în mare măsură la lecuirea bolilor, cum ar fi arthritismul și reumathismul cronic.

Profesorul *A. E. Boycott* din Londra și *Cubei* a repetat oficial sugestia, pe care de altfel au mai făcut-o și alții, — anume că, acelor criminali cari sunt condamnați la moarte să li se ofere prilejul unei grațieri. Adică, să se supună unor grele experiențe medicale și dacă vor scăpa cu viață, să li se ridice pedeapsa. E foarte problematic dacă și această propunere va fi acceptată de înțelepții practicanți ai medicinii.

Fără îndoială că dacă s'ar admite suges-

Doamna MAY DAVIS, care și-a oferit corpul pentru scopuri științifice

tia cu criminalii, sau s'ar primi ofertele unor ființe — cum e cazul d-nei Davis — care o face din nevoi economice sau din altruism, știința medicală n'are decât să câștige.

O pildă imediată ar fi problema — care n'are încă rezolvare, — anume cum se molipsesc oamenii de lepră. Cu cincisprezece ani în urmă, febra tifoidă a fost un mister tot atât de greu de rezolvat cum este astăzi lepra. Se știa numai că e o boală datorită unor microbi; nimeni nu putea însă desluși cum se transmit aceștia.

Doctorul *Charles Nicolle*, — pe atunci medic în armata colonială franceză din Africa, a făcut încercări cu microbi de tifos, țânțari, pe maimuțe. Dânsul a dovedit că molima e răspândită prin mușcături de țânțari, o lucrare experimentală pentru care acest medic a primit de curând premiul Nobel, cea mai înaltă distincție științifică.

Doctorului Nicolle i-a fost cu putință să dovedească acest fapt și să lupte în timpul războiului la combaterea acestei febre, prin numeroasele experiențe făcute asupra maimuțelor, care se infectau repede de febra tifoidă. Animalele acestea pot fi întrebuințate ca material experimental.

Cauzele transmiterei leprei rămân totuș nedeslușite, pentrucă nu există vre-un animal pe care s'ar putea încerca experimentarea transmiterei acestei boli. Dacă vreo so-

O pânză celebră a pictorului german Simonet, intitulată „Anatomia inimii"

obiectele de preț pe care le-am avut, chiar și ceasornicul de mână, le-am amanetat. Și trebue totuși să trăesc, mai mult pentru grija celor doi copilași ai mei, de cari sunt despărțită din cauză că nu-i pot întreține. Când cineva n'are slujbă, și n'are bani, îi rămâne ceva ca să vândă. Eu nu mai am altceva de vânzare, decât pe mine însămi. Dacă aș fi în stare să muncesc, puteam poate să găsesc de lucru. Doctorii mi-au spus însă, că eu nu pot să mă apuc de orice muncă.

„N'am luat hotărârea de a mă oferi științei, decât după o matură chibzuință. E într'adevăr un lucru groaznic. Dar nu vedeam altă cale de scăpare.

„Oricât de mari sunt nevoile mele, totuș nu cer acei 30.000 dollari — cred că nu e

studenții săi, s'au expus mușcăturilor țânțarilor așa ziși de nisip, din regiunile mediteraneene, ca să stabilească dece mușcăturile acestor insecte lasă urme otrăvitoare pe corpurile omenești senzitive.

Dar tot voluntari umani s'au supus unor experiențe, — ale d-rului Reed, — de pe urma cărora se știa că nu se vor alege cu vreo boală permanentă sau să le fie viața într'adevăr primejduită. Cu toate acestea, desigur că mulți fiziologi și patologi ar dori să conducă asemenea experiențe primejdioase pe corpuri omenești. Singurul obstacol este acela, că acești oameni nu pot împăca conștiințele lor medicale, cu sentimentele lor omenești.

De curând *Serviciul sanitar național* al

cietate medicală ar cumpăra corpul doamnei Davis, va trebui în primul rând să vadă cum i se poate administrà lepra. Şi, spre norocul victimei unei asemenea experienţe, adăogăm că lepra se poate lecui.

Un alt mister medical, ar fi *diabetul*, o

Luarea pulsului la o maimuţă, după ce a fost inoculată cu un ser periculos

boală care face ravagii, deşi nu mai este atât de fatală în urma descoperirii *insulinei*, de către doctorul canadian *Banting*, din Toronto.

Experienţele făcute asupra câinilor, au dat indicaţii cum că diabetul se datoreşte turburărilor ţesăturilor pancreasului, o glandă din aparatul digestiv. Probabil că aceste experienţe canine sunt corecte şi se pot referi tot aşa de bine şi la fiinţele omeneşti.

Cu toate acestea, fiziologii conştiincioşi ar dori totuşi să mai vadă unul sau două cazuri umane, la care pancreasul unui individ să fie cercetat ţesătură cu ţesătură, cu

Observaţii făcute printr'o lupă în creerii unui câine

simultane observaţii asupra desvoltării diabetului.

Nu de mult, chirurgi ai universităţii Maryland din Baltimore, au făcut o reuşită operaţie asupra unui câine, introducând o lupă până la inima animalului. Prin această lupă s'au putut vedea multe lucruri necunoscute, mai ales cum operează valvulele inimii şi cum mişcările acestui organ vital reacţionează în faţa diferitelor droguri. In mod similar introducându-se deasemenea o lupă la creerii unui câine, s'au putut obţinea importante constatări privind acest organ

Oamenii de ştiinţă dela Pennsylvania Stat College, au obţinut, printr'o operaţiune analoagă, o fereastră instalată la stomacul unei vaci.

Sunt posibilităţi de exploatări chirurgicale asupra corpurilor omeneşti. care se ivesc numai în cazuri de accidente grave, atunci însă nu le este permis chirurgilor să se dedea la prea multe cercetări, viaţa indivizilor cari le este sub mână, fiind primordială. Tot aşa în cazul inimii, chirurgii trebue să aştepte până li se aduce la spital vre-un individ, a cărui inimă trebue repusă în funcţie normală.

Dar în majoritatea cazurilor, aceşti indivizi sunt foarte rar aduşi în stare normală. Fiziologii cari vor să interpreteze ştiinţificeşte unele fapte desprinse din operaţiunile chirurgicale întreprinse, se lovesc de un obstacol : individul operat este într'o stare de boală înaintată. Un corp sănătos, normal, s'ar comporta desigur cu totul altfel.

Cel mai de seamă dintre toate organele omului, care e mai puţin cunoscut oamenilor de ştiinţă decât toate celelalte, e fără îndoială creerul. Doctorul *David Ferrier*, a descoperit, cu mai mulţi ani în urmă, funcţiunile diferitor părţi depe suprafaţa creerilor, prin migăloase experienţe făcute asupra maimuţelor. De atunci, experienţele acestea au salvat numeroase vieţi omeneşti, pentrucă localizările diferitor funcţiuni din creerii omului, sunt similare la creerii maimuţelor. Concluziile doctorului Ferrier au însemnat o călăuză de preţ în chirurgia craniană.

De chirurgia la creeri se face uz însă, numai în cazuri de accidente grave sau de boli care altminteri ar fi fatale. Experienţe asupra creerilor omeneşti normali, ar aduce poate deslegarea şi diagnosticul salvator pentru afecţiuni teribile cum ar fi epilepsia, meningita, etc. (N. L. R.)

Expoziţia de jucării SCHIFFER

STRADA SMARDAN No. 18

Are un sortiment splendid de jucării în toate genurile. Găsiţi în permanenţă jucării grădini, ferme, automobile, servicii de masă, servicii de porcelan, biciclete, drezine, cărucioare de păpuşi, jocuri de construcţiuni din lemn şi metal, păpuşi din cele mai frumoase, animale de tot felul, săbii, echipamente militare Baukasten, cubus, viori, pianine, vile mobilate, cai, urşi, cămile, mingi în toate mărimele şi culorile. Se repară păpuşi, se pun capete noui.

Blănăria „Fraţii Frischtak & C°

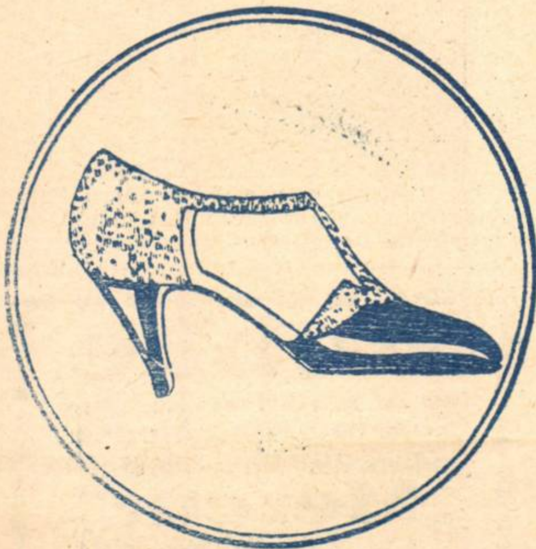
En-gros — Centrala BUCUREŞTI, Str. Sfinţilor No. 30 — En-detail

Casă Proprie. — Telefon 367/75

Sucursale: Piteşti şi Sibiu.

Bogat asortiment cu articole moderne de primăvară. Import direct din străinătate. Vulpi, Tourdecouri, Jderi, fantezturi. Preţuri ce desfid ori ce concurenţă.

- Vizitaţi spre convingere -

Importanţa ce o dă moda la încălţăminte ne-a obligat a importa din cele mai renumite firme franceze, modele de o ELEGANŢĂ rafinată care uimesc prin graţia şi şicul lor atrăgând admiraţia distinsei noastre clientele

ROYAL SHOE

86, Calea Victoriei, 86

(în faţa Palatului Regal)

Furnizori ai Curţilor Regale şi Princiare Române şi Jugoslave şi a primelor Teatre din ţară

O scrisoare

D. WILLET L. ROE, directorul executiv al „Comitetului Concursurilor Internaționale de frumusețe din Galveston", **ne comunică între altele printr'o scrisoare datată la 9 Martie :**

Mă bucur foarte mult de faptul că progresați în organizarea concursului dv. și aștept cu nerăbdare ziua, când voiu afla, cine va reprezenta țara dv. atât de frumoasă, la concursul de aici.

Am publicat în ziarele americane mai multe articole, tratând despre concursul de frumusețe din România și îmi voi da osteneala ca prin publicații și articole să atrag atenția întregei noastre țări asupra **„Miss României".**

Alăturat îți trimet o fotografie a mea cu un autograf, un lucru pe care îl fac foarte rar; cu atât mai mult, cu cât îmi dau seama că publicul nu se interesează prea mult, de cine organizează concursurile, ci își concentrează atenția asupra concurentelor și în special asupra celei reușite la concurs.

Dela concurs

Publicăm aci fotografiile a două reușite la concursurile județene din 3 și 10 Martie. Intârzierea apariției se datorește faptului, că n'am posedat fotografiile la timp.
La stânga: d-ra Nadejda Nicorici *din* Tighina.
Jos: d-ra Evelina Ușer *din Bârlad.*

Un concurs al „Realității Ilustrate"

Primim din partea unor buni români, cititori ai revistei noastre, următoarea scrisoare:

Stimate d-le director.

In regiunea noastră au stârnit senzație melodiile cu texte, dedicate „Miss Europei".

In ceeace privește arta, n'avem nimic de zis ; frumosul îl primim de ori unde, însă cântecele fiind făcute la Budapesta, au pecetea și caracterul de propagandă, cu atât mai mult cu cât „Mis Europa" este una din fiicele Ungariei.

Dealtfel, vecina noastră dela apus, în toate acțiunile ei de orice natură, pune intenția vizibilă de revizuire a unor tratate consolidate de conferințele internaționale.

Și durere, cântecele acestea aprind inimile compatrioților noștri unguri și sunt cântate în toate cafenelele — chiar și de români.

Am face o propunere, domnule director, pe care vă rugăm să nu ne-o refuzați.

Arta se combate prin artă, propaganda prin propagandă.

Ni s'a ales de mult reprezentanta calităților noastre fizice, purtătoarea frumuseții românești, întrupătoarea farmecelor naționale prin „MISS ROMANIA", pe care dorim s'o vedem ca personificarea tuturor frumuseților din lume.

Fiindcă n'avem fericirea s'o vedem decât în revista domniei-voastre și în fotografii, am dori ca dintre excelenți noștri compozitori muzicali, să fie măcar unul care, inspirat de farmecele drăgălașei „Miss România", să ne facă melodia, care să exprime frumosul, armonicul, suavul și în sfârșit toate caracteristicele *„Frumuseței românești"*.

Imnul „MISS ROMANIA", răspândit în tot cuprinsul țării, ar contribui la înălțarea sufletească a tuturor și ar fi totodată o contra-demonstrație.

Știind, domnule director, că veți fi ecoul sentimentelor noastre, nădăjduim că propunerea noastră nu va rămânea fără satisfacție, trecând — prin zelul domniei-voastre — din propunere în realizare de fapt.

Dorind mulți și prosperi ani „Realității Ilustrate", vă mulțumim și vă rugăm să primiți asigurarea distinselor noastre **considerațiuni.**

UN GRUP DE CITITORI

Virgiliu Baca
[illegible]
[illegible]
[illegible]
George Pop [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Groza

Jibou, la 28 Martie 1929

„REALITATEA ILUSTRATĂ", acceptând ideea de mai sus, institue un concurs, pentru cea mai bună lucrare muzicală, (melodie și text) care se va intitula

„IMNUL MISS ROMANIA"

și care „va exprima frumosul, armonicul, suavul și însfârșit toate caracteristicele frumuseții românești", **ca să uzăm de termenii corespondenților noștri.**

Textul va avea un conținut patriotic, iar muzica va păstra tonul, coloritul și accentele atât de frumoase și inspirate, ale muzicei noastre naționale.

Partitura va fi copiată precis în trei exemplare pentru pian și va fi înaintată redacției noastre, București I, str. Sărindar 12, până la 15 Mai a. c., când toate lucrările vor fi supuse unei comisiuni de specialiști, iar cea aleasă drept cea mai bună va fi premiată cu

LEI 5000

și va fi imprimată în editura noastră.

Manuscrisele vor fi semnate și vor avea indicația adresei autorilor.

ALESELE DOROHOIULUI, mijloc: d-ra *Aneta Gheorghiu*, stânga: d-ra *Jetty Leibovici*, dreapta: d-ra *Sofia Berar.*

D. W. RIEDER directorul „Florăriei Palatului", care a decorat carul triumfal al d-rei *Magda Demetrescu*-„MISS ROMÂNIA".

Mobile
fine cu prețuri și condițiuni
Foarte avantagioase
„Industriile" Unite de Mobile
„Mercur"
Cal. Victoriei No. 178

De sărbătorile Paştilor

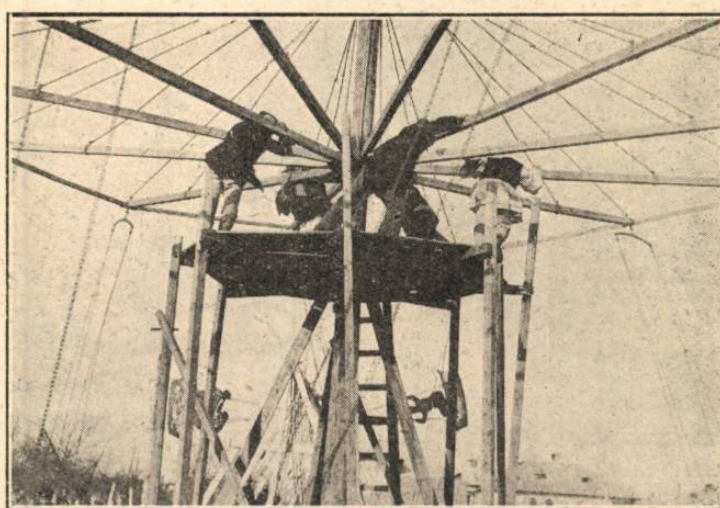
Prima cuminecătură a M. S. Regelui Mihai. Majestatea Sa, însoţit de Augusta Mamă şi de Patriarhul Regent, eşind dela Patriarchie, după slujba religioasă

Primăria sectorului III (Albastru), a împărţit ajutoare săracilor

Copiii în scrânciob, la periferie

Tracţiunea... mecanică, la lanţuri

In „bărci"

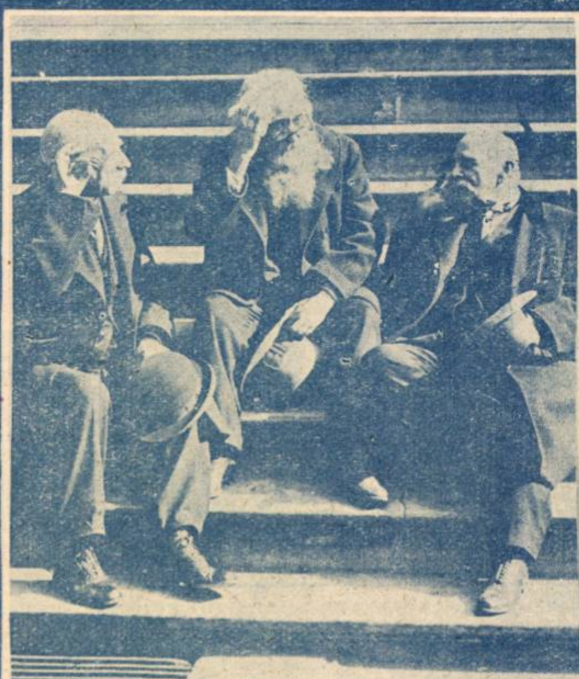

Tradiţionala... „orchestră"

„Vedere generală" a scrânciobului

Curiozităţi

Ce-a rămas dintr'o expoziţie de automobile, distrusă de incendiu la Los-Angelos.

Trei pompieri veterani, invitaţi la primarul New-York-ului, improvizează un discurs.

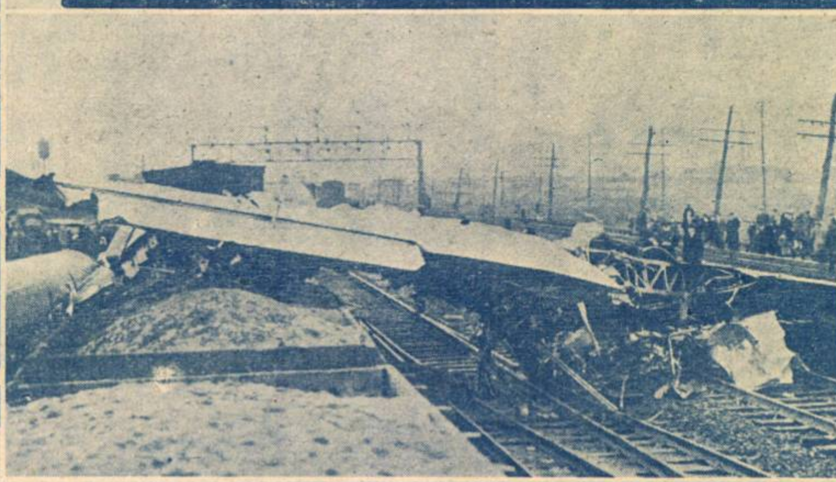

Trei poduri metalice, construite de curând la New-York, sunt ridicate la trecerea vapoarelor printr'un mecanism, pus în mişcare de un singur om.
O minune a tehnicei moderne.

Provizii de Paşti.

Ethiopienii din sudul Egiptului, păstrează încă toate obiceiurile strămoşeşti.

Un avion militar francez, s'a prăbuşit zilele trecute lângă Paris. Pilotul şi pasagerul au fost ucişi.

Oameni fapte şi idei

Portretul „ducelui" şi afişe uriaşe au indicat alegătorilor italieni, cum să voteze listele guvernamentale, în recentele alegeri.
„SI", (da), a întrunit o enormă majoritate.

BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ IAŞI

Echipa universitară „Cambridge", a bătut cu şapte lungimi echipa „Oxford", la cursele anuale de regate din Londra.

PRIMO DE RIVIERA, dictatorul spaniol, îşi pregăteşte retragerea.

Generalul SARRAIL, fostul comandant al trupelor aliate la Salonic, a murit la Paris săptămâna trecută.

D. HERBERT HOOVER noul preşedinte al Statelor-Unite, fotografiat în grădina „Casei Albe" din Washington, în cercul noilor miniştrii.

Clara Bow. Povestea dragostelor mele.

VA ROG să mă credeţi, că la şaisprezece ani n'aş fi stat nici un minut la îndoială, ca să dau o palmă aceluia care ar fi îndrăznit să mă sărute, — afară, bineînţeles de „el".

De acel „el", mă amorezasem la nebunie. L-am întâlnit într'o Duminică. Era blond, înalt şi ochii lui erau fermecători. Dar numai eu mă amorezasem de „el", — căci cu toată silinţa mea de a-i arăta dragostea ce i-o nutresc, „el" se făcea că nici nu mă vede. Ce să-i faci... eu eram săracă, — iar „el" bogat.

Au trecut câţiva ani de atunci şi începusem să uit ce este dragostea, când iată, ea se alipi şi mai mult de mine, făcându-mă să o simt în tot farmecul ei.

FERICIRE

Turnam „*The Plastic Age*", când Ben Shulbert m'a rugat să-l ajut la alegerea unui june-prim, de care avea nevoie.

Femeile, zicea el ,— ştiu mai bine, decât noi, bărbaţii, cum să „arate" veşnicul amorezat. I l-am descris.

Visam pe ecran un tânăr, în genul lui Iohn Gilbert, — romantic şi încântător. Părerea mea a fost primită cu entuziasm.

Câteva zile mai târziu, când el fu angajat şi când mi-a fost prezentat în studio, ochii noştri s'au întâlnit.

Atunci, capul, inima şi tot corpul, mi-au fost invadate de o senzaţie turbulentă, delicioasă, inexplicabilă.

CLARA BOW

Inima mea aparţinea lui *Gilbert Roland*.

Am preferat totdeauna tipurile brune şi arzătoare. El era sombru ca noaptea, ochii săi străluciau ca doi cărbuni aprinşi; el mi-a plăcut mult, căci întruchipa dorinţele şi speranţele mele şi tot ceeace mi-am imaginat în visuri.

Intr'un singur minut, dintr'o singură privire m'am amorezat la nebunie de Gilbert Roland.

In fine, pentru a complecta idealul meu, Gilbert era gelos ca Othello şi antrenată de acest sentiment violent, am trăit ore magnifice, teribile, încântătoare.

Tatăl meu, prietenele mele, familia lui, religia noastră, totul, totul, se opunea căsătoriei noastre şi în plus n'aveam nici bani.

GELOZIE

In curând gelozia lui Gilbert deveni înspăimântătoare. I se spunea că flirtam cu alţi bărbaţi. Certurile au început.

Lucrul meu îl irita şi când am plecat cu Victor Flemming pentru a turna „*Wings*", el deveni furios.

Ziarele, — nu ştiu din ce motiv, — au anunţat logodna mea cu Flemming.

Natural, aceasta a adus o teribilă explicaţie între mine şi Gilbert. Din acest moment, legătura noastră a fost ruptă. Nu mai puteam vorbi, nici râde cu un astfel de om care nu se gândia decât la „scene".

Din acest moment *Bob Savage* a început să-mi facă curte.

DRAGOSTE, DURERI ŞI FURIE

Bob Savage a învăţat la universitatea din Yale. Il credeam bine crescut şi cu mintea echilibrată.

Ştiam că la şcoală, spiritul se disciplinează.

Ori, când mi-a vorbit, ci m'a informat în primul rând de averea sa, de familie, dându-mi a înţelege că mă ia ca pe o marfă, care trebue plătită scump.

L-am detestat din primul moment. Nici odată n'am avut nevoie de alţi bani, decât de aceia pe cari i-am câştigat la cinema şi m'am simţit insultată prin procedeul lui.

Bob Savage, nu s'a descurajat. Mă urma fără încetare. Il întâlneam regulat, la restaurant, la teatru, la studio.

Era o obsesie.

Intr'o zi, la o reuniune, el sfârşi prin a mă acosta şi a mă săruta forţat.

Gândiţi-vă numai la ce-au scris ziarele despre această întâmplare. El avea gura plină de sânge, dar jur că nu l-am muşcat, cum s'a spus.

Bob, însă, pentru a-mi creia o dificultate, îşi muşcase buzele.

M'a ameninţat că se va sinucide şi nu ştiam cum să-l calmez. Eu vroiam să evit scandalul.

Câteva zile mai târziu, Bob a încercat să se sinucidă. A fost găsit întins pe covor, în mijlocul mai multor fotografii de-ale mele. Sânge peste tot, scrisori pe care le-a scris prietenilor săi şi mie. Ce urâtă poveste.

Când am fost chemată la tribunal, n'am vrut să spun că-l cred nebun. Natural, această tristă afacere a întărit şi mai mult ruptura dintre mine şi Gilbert.

INTERMEDIU

Intr'o zi, una din prietenele mele m'a prezentat lui *Garry Cooper*, care îmi deveni repede un fervent admirator declarat. Aveam pentru el o vie simpatie.

Imi plăcea şi sentimentul pe care îl resimţiam era asemănător aceluia al unei mame. Imi era drag şi-l consolam de toate necazurile. Imi plăcea şi mie să mă consoleze Victor Flemming, care era geniul meu cel bun şi amicul meu sincer.

Numai Flemming era un asiduu mosafir al casei mele şi vechea poveste de gelozie reîncepu cu Garry, care nu vroia să ştie, că găsiam în Victor sprijinul moral, pe care îl găsia la mine el.

Ceeace iubiam la Victor era această impresie de siguranţă, de tandreţe fină şi inteligenţă, de îndrumare constantă, pe care o exersa asupra mea. Singura umbră pe raporturile noastre a fost atunci, când a vroit să mă ia în căsătorie. Am ezitat. Era între noi o diferenţă de vârstă şi de caracter, atât de mare, încât am renunţat. In ce priveşte prietenia noastră, la ea nu vom renunţa nici-odată.

DRAGOSTEA CEA MARE

Totdeauna mă gândesc că pe nici o altă persoană nu o voi putea iubi, cum l-am iubit pe Gilbert Roland.

Astăzi pot spune că el a fost marea şi singura mea dragoste.

Infine am găsit pe acela a cărui inimă şi inteligenţă corespunde tuturor aspiraţiilor mele de fericire.

Regret, dar nu vă pot spune numele său. El nu se ocupă de cinematograf ; este însurat dar nu trăeşte cu soţia lui şi n'are copii.

El are ardoarea lui Gilbert; acelaş tip de băiat bun ca al lui Garry, are inteligenţa şi experienţa lui Victor Flemming .

Il iubesc şi mă iubeşte. Mă voi mărita ? Nu ştiu. Viitorul va arăta.

Este o prăpastie de netrecut între un bărbat, ale cărui afaceri nu privesc cinematograful şi între o soţie care trăeşte în mijlocul studio-ului. Sunt foarte tânără, dar timpul care ne este acordat nouă, stelelor, este prea scurt.

GILBERT ROLAND

Dacă voi păstra dragostea bărbatului care mă iubeşte, voi avea o viaţă minunată şi când ora va suna, când publicul va începe să o părăsiască pe *Clara Bow*, ei bine, *Clara Bow* se va consacra unui singur rol, aceluia de soţie, care trebue să dea toată atenţiunea, bărbatului iubit.

Serată veselă la Ion Pribeagu

„CASA GRIGORIU"
Anunţă distinsa sa clientelă că a transferat Magazinul de Mode şi Confecţiuni din Str. Episcopiei 6, în Calea Victoriei 96, unde expune zilnic MODELE NOI

Interview cu Lya Mara

(Dela corespondentul nostru din Berlin)

LEGITIMAŢIA „REALITĂŢII ILUSTRATE", face minuni. Toate uşile mi se deschid. Gazetar străin, mă rog!!

„*Schubi*", portar principal la „*Ufa*", îmi face o reverenţă strălucită, aproape medievală. Probabil, efectele contactului zilnic, cu interpreţii filmelor cu subiect din Evul Mediu.

Un coridor lung, fără sfârşit, tapetat cu placarde enorme ale principalelor filme, turnate în aceste vaste uzine cinegrafice.

Uşi pe ambele laturi. Citesc o serie de nume... foarte puţin cunoscute: *Harry Liedtke, Gerda Maurus, Hans Stueve, von Schletow, Grete Mosheim, Lupu Pick, Rudolf Klein Rogge*, etc. In fine, călăuza mea se opreşte şi-mi arată o uşă mică, pe care se poate citi:

LYA MARA

Sonerie. Cameristă. Salonaş. Papagal: „*Du Schweinesel!!*" (foarte graţios, merçi!) Un fotoliu „renaissance". Oglinzi!!! Oglinzi!!! Oglinzi!!! In fine... *Lya Mara.*

O mănuşă fină, parfumată, un zâmbet adorabil, o toaletă admirabilă, mult „Chypre" şi...

— Foarte scurt, domnule, căci...

— *Ştiu doamnă... „Time is money". Voi fi mai rapid decât cel de Cernăuţi.*

— Cernăuţi? Am o mătuşe acolo, la care am fost acum câţiva ani. Nu cumva sunteţi din România?

— *Aţi ghicit?*

— Atunci am timp pentru d-ta. Incepe. Ce vrei să ştii?

— *Debutul?*

— Pe scenă, ca majoritatea artiştilor. La 11 ani, jucam la reprezentaţii de binefacere. Succes? Relativ. După ce am terminat conservatorul din Frankfurt, am jucat câtva timp la „Lessing-Theater" din Berlin. Aci am fost remarcată de mulţi regisori, porniţi la vânătoare de „stele", dar m'am despărţit foarte greu de scenă, pentru a îmbrăţişa arta mută.

— *Primele filme?*

— Foarte slabe, de oarece erau montate în studio-uri imperfecte. Mai târziu, când am trecut la „Ufa", a început seria cea mare a succeselor.

— *Amintiri frumoase?*

— „*Dunărea albastră*". A fost filmul care m'a lansat. Am trăit multă vreme la Viena şi-i cunosc obiceiurile. Am putut deci juca în adevărata atmosferă vieneză, ceeace mi-a ajutat foarte mult.

In timp ce se turna o scenă în Prater, am fost luată de vârtejul mulţimii la braţul lui *Harry Liedtke* şi împinşi amândoi într'o berărie. Machiaţi cum eram, am atras imediat atenţia tuturor. Nu ne-am emoţionat însă şi ne-am aşezat la o masă în fundul localului, unde fie de sete, fie antrenaţi de atmosfera generală, am băut prea multă bere, aşa că la obişnuitul „*Bumbarasasa*", am fost în fruntea monomului.

11 noaptea. Harry, în viteza transformării, îşi uitase portefeuill-ul cu acte şi bani, în alte haine. Eu, n'aveam la mine decât o umbreluţă.

— Ce facem, Harry?

— Ce facem, Lya?

Chelnerul ne dădea târcoale şi de emoţie ne trecuse amândurora dampful. Şi culmea! Nici unul din asistenţi nu ne cunoştea. Ba unul mai fanfaron, care pretindea că nu i a scăpat nici un film nevăzut, se jura pe mormântul nevestei sale, că Harry Liedtke poartă mustăţi, iar Lya Mara este brunetă.

Noroc că tocmai în acele clipe grele, ne-au găsit oamenii plecaţi de multă vreme în căutarea noastră. Nota fu achitată, iar patronul ca să-şi scuze purtarea, ne ceru respectuos.... un bilet de favoare pentru „familie". (11 persoane, inclusiv bucătăreasa).

— *Alte filme?*

— „Marietta, câteva pe care le cunoşti probabil, şi ultimul meu succes „Mein Herz ist ein Jazz-band", în care soţul meu, *Zelnik*, n'a cruţat nici un sacrificiu de montare.

— *Oferte din America?*

— Destule, dar nu accept nimic. Hollywood-ul este patria gloriilor trecătoare. Sunt pozitivistă, domnule şi rămân aci.

— *Vă place arta mută?*

— O ador, cu toate că la început, m'am obişnuit greu. Cea mai mare satisfacţie pentru mine, este când nu trebue să repet o scenă. Iar miile de scrisori ce primesc, îmi stimulează şi mai mult dragostea pentru cinematograf.

— *Ce părere aveţi despre filmul vorbitor?*

— O părere foarte... tacită. Ii sunt adversară hotărîtă, cu toate că am o dicţiune perfectă. (Aşa se spune! Mofturi, probabil).

— *Cunoaşteţi România?*

— Foarte bine. Am cutreerat-o în automobil şi am fost puternic impresionată de frumuseţile naturale care abundă la tot pasul. Cred că peisagiile şi soarele dvs. ar fi un puternic capital într'o industrie de filme.

— *Cum văd, sunteţi şi economistă?*

— Ce vrei domnule, experienţa, practica...

— *Vârsta poate? Dacă permiteţi...*

— Nimic, domnule. O simplă anecdotă, pe care nu eşti obligat s'o crezi.

O doamnă, cam trecuţică, este întrebată într'o zi de un musafir, ce vârstă are.

— Păi, fă şi d-ta socoteala. Când m'am măritat, aveam 17 ani, iar soţul meu 31. El are azi 62. Prin urmare şi-a dublat vârsta, iar dacă am procedat la fel; înseamnă că am azi.... 34.

— *Dar n'am avut intenţia...*

— Chiar dacă ai avut-o sper că este iremediabil tăiată.

— *Cunoaşteţi „Realitatea Ilustrată" pe care o reprezint?*

— Foarte bine. *Eliza la Porta*, amica şi colega mea, o primeşte regulat şi-mi traduce lucruri interesante, care ne privesc. Am constatat că mişcarea cinematografică în România, este foarte desvoltată.

— *Când ne mai vizitaţi?*

— In toamnă, voi asista la premiera noului meu film, — al cărui titlu-l ţin secret, — la Bucureşti. Sper să vă revăd acolo.

— *Două cuvinte pentru cititorii noştri şi pentru admiratorii dvs. din România?*

— Cu cea mai mare plăcere.

Blonda Lya deschide un birou micuţ şi-mi scrie un autograf pe un portret. Numai la cuvântul *România* se fâstâceşte din cauza peniţei, care a „prins un fir".

Un surâs drăgălaş, un „bună ziua" prietenesc, oglinzi, papagal: „Habe die Ehre" (zât!) coridor, uşi, „*Schubi*", reverenţă, taximetru.

Atât! **MOUJALLEDT-BEY**

Unde mergem?

„CAPITOL", reprezintă „*Vârsta periculoasă*" după romanul d-nei Karin Michaelis, cu *Bernhard Goetzke.*

* * *

CINEMA „TRIANON", prezintă „*Madona Pustiului*" cu *Irene Rich.*

* * *

„ELITE" anunţă „*Frigurile căsătoriei*".

* * *

„BOULEVARD-PALACE" continuă marele succes „*Râzi paiaţă*" cu *Lon Chaney.*

* * *

CINEMA „SELECT" proectează „*Crinul galben*" cu *Billie Dove.*

* * *

„SCALA" prezintă „*Sclava albă*" şi noul succes „*Râzi paiaţă*" cu *Lon Chaney.*

* * *

CINEMA „REX" reprezintă ca de-obiceiu, un film de mare senzaţie, montare şi lux.

Lei 5000 PREMIU 5000 Lei

Citiţi în numărul viitor

„IMPIEDICAŢI UN MASACRU!!"

Extraordinară nuvelă, al cărei sfârşit trebue să-l dea cititorii

MARE CONCURS LITERAR AL „REALITAŢII ILUSTRATE"

Lei 5000 PREMIU 5000 Lei

Miss Africa

Alegerea celei mai frumoase fete a „Continentului Negru"

ALEGERILE celor mai frumoase fete din Europa pentru participarea la concursul internațional de frumusețe, din Iunie a. c. au scos din indiferență și continentul negru al Africei.

La *Aboméo*, orașul sacru al Dagomeei, a și avut loc de curând concursul pentru titlul de „cea mai frumoasă fată" africană. „*Miss Africa*". Aceasta va lua parte deasemenea la concursul mondial din America (Galveston, Texas, Statele Unite).

Succesul acestei frumuseți negre la acest concurs este îndoelnic, însă nu se poate nega curajul și energia organizatorilor și participanților care au aspirat la acest titlu ademenitor.

Prințul-șef dela Aboméo prezida în mod onorific și *ex officio* juriul, compus din următorii notabili: directorul ziarului „Coli-Coro" (organizator principal și președinte activ), brigadierul vamal, inspectorul perceptiilor, casierul „Creditului Dogomeean", directorul poștelor și alți câțiva demnitari localnici, plus câte un delegat de fiecare regiune reprezentată prin câte-o concurentă.

Descrierea concursului în culori și nuanțe e imposibilă pentru un jurnalist alb: fiindcă europenii nu se prea orientează în nuanțele coloristice cuprinse între tușul negru chinezesc și ciocolata fără lapte; prin urmare negru, un negru profund.

Temperamentele africane au dat loc la cați, pline cu vinul spumos de palmier, trec din mână în mână și dela gură la gură.

Deodată bubui un mic tun. Mulțimea se zbătu o clipă, speriată, și cortegiul frumoaselor candidate trecu spre cort.

Nu se poate spune că toaletele „*miss*"-elor, oricât de elegante și potrivite erau, ar fi putut să joace vre un rol în aprecierea frumuseților acestei pleiade de Venere africane. Mai exact — toaleta strălucia prin absența totală, dacă nu vom ține cont de coliere bătătoare la ochi, de brățări late și de cingători înguste, lăsate puțin după șolduri... Dar aci, între tropice și ecuator, toate aceste apar foarte..... naturale. In capul procesiunii, zece bărbați zdraveni duceau pe palanchină, pe „*Miss Guineea*" — svelta și eleganta *Fulea*, acoperită cu flori.

Apoi urma „*Miss Sudan*" o statuetă din abanos în miniatură cu numele de *Nioro. Sassané*, „*Miss Dagomeea*" a sosit cu o limuzină „Citroen" și a fost întâmpinată de o furtună de aclamații, izbucnite din piepturile dagomeenilor.

Cortul Șefului din împrejurimile orașului sacru Aboméo, unde a avut loc concursul pentru titlul de „MISS AFRICA".

Dând mai jos descrierea concursului, reproducem și portretele concurentelor principale

Din cauză că Africa nu prezintă încă nici o unitate culturală, iar mijloacele de comunicație sunt foarte puțin dezvoltate, organizatorii concursului de frumusețe pan-african, n'au reușit să obțină rezultate prin concursuri regionale. decât la *Dagomeea, Guineea, Congo, Camerun, Ciad, Sudan, Senegalia* și alte câteva.

Africa de Sud *(Cafri, Hotentoți* și *Bușmani)* ca și regiunea lacurilor Victoria-Albert-Tanganika, n'au luat parte la concurs, din cauza distanțelor prea mari, dintre ele și *Dagomeea*.

N'a fost lucru ușor, să fie convinse frumusețile negre regionale, să-și aleagă o regină pan-africană. Totuș, amorul propriu de rasă a învins și continentul cu 120 milioane de negri își expune cea mai gingașă floare, la concursul mondial din Galveston.

Cum anume s'au ales frumusețile regionale africane — e greu de descris, deși juriul central dela Aboméo asigură lumea, că totul s'a petrecut conform instrucțiunilor trimise cu trei luni înainte.

Corespondenții ziarelor europene, cari au asistat la concurs (dar n'au fost admiși în sacrul oraș Aboméo) afirmă că juriul concursului a căutat în primul rând să înlăture cu totul influența europenilor asupra rezultatului.

multe intrigi și agitațiuni în preajma concursului.

Cele două fițuici politice locale au polemizat în jurul candidatelor ajungând chiar până la necuviințe.

Prințul-șef strălucia în ziua alegerii, mai ales cu partea de sus a torsului său, unsă cu cele mai scumpe mirodenii răcoritoare.

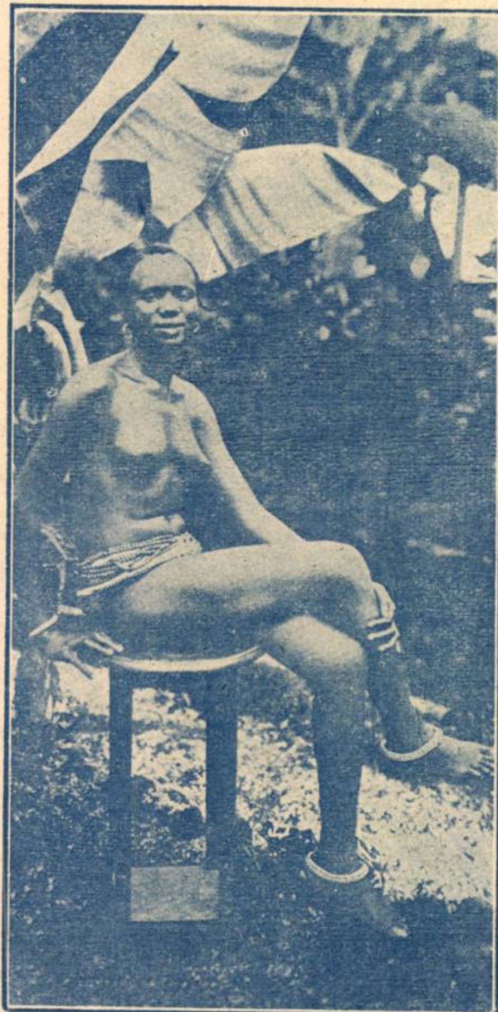
La începutul ședinței, prințul a propus să se pronunțe moțiunea de blam republicei vecine negre *Liberia*, care fiind „puritană", nu numai că a renunțat la participarea la concurs, numindu-l „*comedie nedemnă*" *și periculoasă* dar a și trimis juriului, o telegramă prin care conjură „pentru ultima oară, pe conaționali să renunțe la pacostea europeană care ne va distruge rasa".

La care, directorul lui „*Coli-Coro*" a obiectat că, de fapt, Liberia a renunțat la concurs dintr'o altă cauză: nu se găsesc acolo fete frumoase.....

Din dosul cortului (împletit din frunze de palmier) se aud, în tot cursul ședinței vocile soțiilor prințului, care fac pregătiri pentru banchet. Imprejur o mulțime de slugi și de militari, abia reușesc să oprească mulțimea „publicului" de a pătrunde pe terenul din jurul cortului.

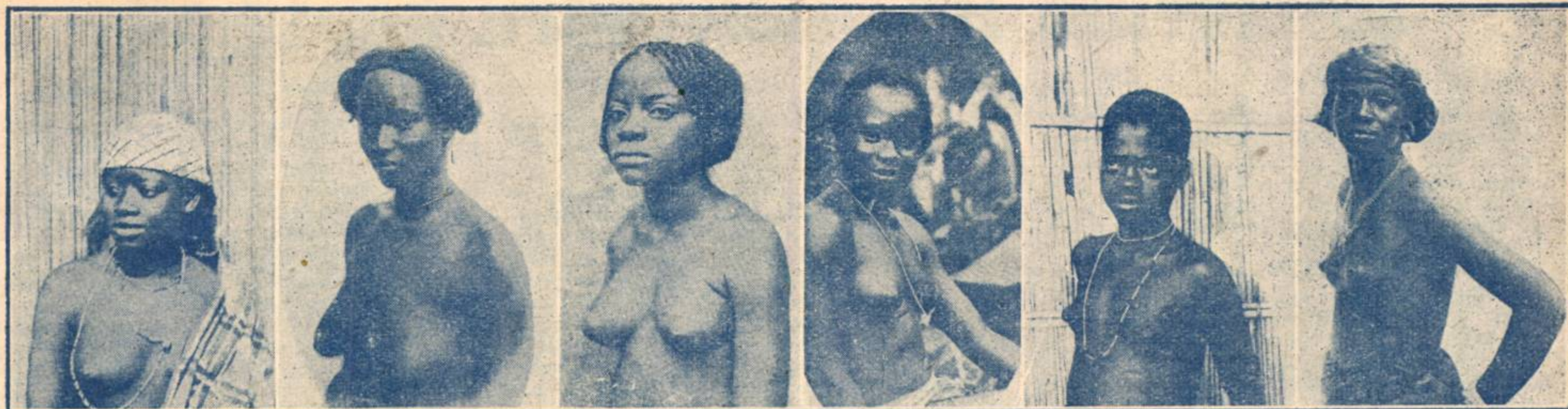
Muzicanții cu enormele lor tobe, sunt trimiși să amuze publicul: la sunetele „Tam-Tam"-ului toți negrii și negresele care se respectă încep să se balanseze cu tot corpul și să tropăe repede din picioare.

Sute de „calebase" din dovleci uriași us-

FULEA

de 12½ ani, originară din Guineea, aleasă „cea mai frumoasă fată din Africa" la concursul pan-african de frumusețe, care a avut loc la Aboméo.

Dela stânga la dreapta: Sassané, **MISS DAGOMEEA;** N'Tomo, **MISS CONGO;** Fumba Gabon, **MISS CAMERUN;** Sari, **MISS CIAD;** Nioro, **MISS SUDAN;** Mayumby, **MISS SENEGAL, participante regionale la concursul pan-african din Aboméo.**

„Miss Camerun", *Fumba Gabon* de numai zece ani; *„Miss Congo" N'Tomo* bogat tatuată pe ... pântec; *„Miss Ciad"* mica *Sari* şi *„Miss Senegal"* cu un frumos turban în cap, — iată principalele concurente prezentate juriului.

* * *

Mai întâi, toate „Miss"-ele au fost obligate să danseze în sunetele „Tam-tam"-ului, pentru a-şi demonstra talentul în şerpuirea trupului.

Apoi au defilat în toate direcţiile înaintea juriului, au fost examinate fiecare individual şi plasate într'un semicerc la o mică distanţă de juriu, care avea să aleagă definitiv pe cea mai frumoasă din acest ansamblu.

La urmă toate privirile s'au oprit asupra zveltei *„Miss Guineea"* şi s'au auzit strigăte din toate părţile:

„Fulea!" „Fulea!"....

Juriul, după o consultare de numai două minute, a proclamat-o pe *Fulea „MISS AFRICA"*.

„Y'a bon", — zise prinţul-şef, rotindu-şi ovalele albe ale ochilor şi rânjindu-şi dinţii îngălbeniţi. Apropiindu-se de Fulea care se făcu cenuşie de emoţie, o bătu pe umăr şi strigă:

— *Trăiască „MISS AFRICA!"*

Banchetul şi „Tam-Tam"ul au urmat apoi până la miezul nopţii.

Iată dar, că până şi întunecatele frumuseţi africane, sunt mândre de titlurile lor şi aspiră poate la unul internaţional.

A. N.

SĂNĂTATEA PRIN DENTIFRICE Germandrée

Lingerie fină gata şi după măsură mare asortiment la „Curierul modei" Bucureşti, I. calea victoriei 28. expediţii în provincie.

ARGINTĂRIA PFORZHEIM
BUCUREŞTI - STR. COLŢEI 6
SINGURUL MAGAZIN SPECIAL CU ORFEVRERIE, TACÂMURI ŞI CRISTALE
CEA MAI BOGATĂ EXPOZIŢIE
CELE MAI EFTINE PREŢURI
FIIND DEPOZIT DE FABRICĂ

EFECTELE UNUI ELIXIR:

La festivităţi dau preferinţă şampaniei Mott.
Magda Demetrescu
Miss România
18 Martie 1929

Drogueria Pieţei Sf. Anton

PROP. GH. N. COSTEA
Strada Carol No. 33, Bucureşti
Telefon 344/16

Totdeauna bine asortat cu parfumerie fină, pudre, rouge de buze, cosmetice, săpunuri, cremă de toaletă, dela cele mai renumite case franceze.

Paste de dinţi. Ape de gură. Săpunuri de dinţi. Perii de dinţi, etc.

Toate în ambalage originale, precum şi parfumuri fine cu gramul.

Permanent depozit de **specialităţi farmaceutice străine şi indigene.**

Vată, pansamente, articole de băi, ape minerale şi săruri termale.

Bureţi naturali şi de cauciuc.

Mare asortiment şi specialitate în Ape de Colonia ca:

Douce France, Amarylis, Chypre, Origan, Jockey-Club, Madia, Fleurs de Tabac, Floramy, Etoile de France, Perle de Paris, Pompeia, Fleurs d'Elite, Muguet, Rose, etc.

Se repară Pulverizatoare de toate felurile cu preţuri de concurenţă.

Mare sortiment de Pulverizatoare.

Secţie specială de optică.

Memoriile lui Alexandru Zoubkoff

în româneşte de E. MARGHITA

Iar când medicul se pregăti să-mi spintece abdomenul, pe când eu suferiam doar de dureri de cap, nu-mi puteam lămuri de fel intenţiile lui. O frică nebună mă cuprinse şi o bănuială cumplită mă înfioră: mă împotrivii cu ultima energie să mi se facă operaţie stomacală.

CONVALESCENŢA

Medicul se învoi, spre a nu mă irita mai mult. Dar eram într'o dispoziţie sufletească din cele mai negre. Rugai pe soţia mea, al cărei devotament îmi uşura clipele grele prin care treceam, să mă elibereze din iadul sanatoriului.

Iar prinţesa îşi zicea, că vindecarea nu poate fi accelerată într'un mediu în care nu mă simţeam bine.

A doua zi veni cu maşina, transformată în ambulanţă de ocazie ca să mă ducă iarăş la palatul Schaumburg Lippe. Inconjurat de o dragoste atât de devotată, bucurându-mă de o îngrijire atât de bună, mă însănătoşii curând. Deşi mă consideram restabilit, medicul îmi ordonă să nu părăsesc patul. Vechiul meu neastâmpăr însă, mă făcu, să nu iau în consideraţie prescripţiile medicale. Mă dusei cu maşina la nişte prieteni, în tovărăşia cărora petrecui o seară foarte animată. Mă bucuram că nu ţinusem socoteală de sfaturile doctorului, însă a doua zi dimineaţa trebui să-mi ispăşesc neascultarea, căci mă trezii iarăş cu o migrenă puternică.

Medicul chemat în grabă ordonă radiografierea părţilor rănite şi o schimbare de aer. Plecai la oraşelul Ahrweiler, unde găsii o societate plăcută. Dar dorul după fericirea tihnită alături de soţia mea, mă făcu să mă înapoiez la Bonn în cel mai scurt timp.

ŞICANELE POLIŢIEI

Nenorocitul accident de motocicletă dăduse iarăş material gazetelor, care cam uitaseră de căsătoria noastră. Şi iar eram obiectul curiozităţii generale şi iar se debitau fel de fel de palavre pe socoteala noastră! Onor. poliţia începu din nou să se intereseze de persoana mea. Când mă restabilii, a trebuit să mă înfăţişez la autoritatea respectivă unde mi se ceru permisul de conducere ca motociclist. Nici nu-mi trecuse prin minte vreodată necesitatea unui astfel de document. Trebuia să mărturisesc la poliţie, că nu posedam permisul solicitat şi în consecinţă mi se retrase pe viitor permisiunea de a circula cu motocicleta; plus câteva amenzi şi ameninţarea unui control sever. Şi nu erau vorbe goale. Curând după aceea am fost din nou amendat, deoarece posedam un revolver fără permisul respectiv. Pe urmă, autorităţile îşi amintiră, că eram supus străin — şi astfel şicanele nu mai conteneau.

PROECT DE ZBOR TRANSATLANTIC

In căutarea unei ocupaţii rentabile — căci vroiam să-mi omor timpul — primii numeroase oferte, dintre care unele foarte ispititoare. Le refuzai însă, nefiind încredinţat de perfecta lor onorabilitate. Nu puteam doar s'o compromit pe augusta mea soţie. O propunere însă îmi surâse. Un concetăţean îmi făcu oferta să încercăm — el ca pasager, eu ca şef al expediţiei şi un al treilea compatriot ca pilot — un raid aeronautic peste ocean, întreprindere mult discutată pe vremea aceea. Sarcina mea ar fi fost să procur un aeroplan potrivit acestui scop, spre a da ocazie compatrioţilor mei să-şi pună în evidenţă talentul şi munca.

Soţia mea se interesă şi ea de acest proect promiţându-mi tot sprijinul ei pentru înfăptuirea lui.

Berlinul, fiind centrul aviaţiei, ne hotărîrăm să plecăm în capitala Reichului. Vroiam să tragem la hotel Odeon. In gară ne întâmpinară cei doi compatrioţi, dela cari aflarăm, că o mulţime imensă se strânsese în faţa Odeonului în aşteptarea noastră. Ferindu-ne din principiu de orice manifestaţii, de simpatie, sau antipatie, ne-am hotărât să renunţăm la Odeon şi să tragem la un mic hotel particular. Mulţimea foarte decepţionată trebui să plece după câteva ceasuri de aşteptare zadarnică.

Tratativele mele cu băncile şi persoanele particulare erau pe cale favorabilă, termenul startului proectat se apropia. Sumele necesare mi-au fost făgăduite — ce-i dreptul, însă, nu fuseseră încă vărsate la bancă.

UN INCIDENT NEFAST

Din nenorocire, lumea mă plictisia şi la Berlin cu întrebările şi chiar cunoscuţii binevoitori aveau un fel de a mă ancheta, care mă scotea din sărite. Nu mai puteam să rabd acea atmosferă greţoasă de curiozitate şi aveam accese de furie la ocaziile cele mai mici. Soţia mea spunea uneori îndurerată, că ar fi mai bine pentru mine, să plec undeva cu ea, într'un oraşel mic, ca să mă recreez, decât să zbor peste ocean. Dar tocmai în urma articolelor batjocoritoare din presa burgheză, aş fi vroit să arăt lumii, că eram un om întreg, înzestrat cu mult curaj şi continuai să mă ocup cu asiduitate de pregătirile zborului.

Am mai scris în aceste memorii, că am trăit epoci în viaţă, în cari mă simţeam urmărit de o piază rea. Nici de astă dată nu avea să-mi fie dat să-mi realizez planul. Nervii mei erau încă foarte zdruncinaţi de când cu atentatul dela Godesberg şi astfel se întâmplă într'o seară, pe când mă aflam la unul din cele mai mari baruri din Berlin, să-i cârpesc o palmă zdravănă unui amploiat cam obraznic. Era, ce-i drept, o palmă viguroasă — căci o aplicasem în gând şi la vre-o stă de inşi, de aceeş mentalitate ca şi acest slujbaş al barului.

Ce prilej nimerit pentru autorităţi de a mă şicana din nou! Ziarele, bineînţeles, făceau o chestie senzaţională din această întâmplare. Intr'o zi, când băncile erau închise, mă pomenii cu o somaţie din partea justiţiei, să depun 300 mărci cheltueli de judecată. Deoarece nu aveam această sumă asupra mea, mi se puse sechestru pe toate lucrurile. Spre a scăpa de această neplăcută podoabă a peceţiilor oficiale, avui de plătit a doua zi o sumă considerabilă, pe lângă cele 3000 mărci. Soţia mea nu spuse nimic, însă după câteva zile îşi manifestă dorinţa să se înapoieze la Bonn, deoarece tratativele se tărăgăneau prea mult.

PERSECUŢII

Rămăsei aşa dar singur la Berlin, fără spijinul celui mai devotat tovarăş. Scandalul din ziare îmi slăbise creditul — financiarii se retraseră pe rând. Nu bănuiam, că pe când mai luptam aci pentru cauza mea, o nouă furtună mă ameninţa la orizont.

In cele din urmă mă întorsei la Bonn, în speranţa că-mi va fi dat să trăesc cel puţin aci o viaţă tihnită. Odată şi odată, lumea trebuia să se linişteacă. Dar la Bonn aflai, că era să fiu expulzat. La început am râs de această ameninţare. De ce să mă expulzeze pe mine care eram însurat cu o supusă germană? In definitiv doar nu făcusem nici o crimă. Dar par'că era la lucru un vrăjmaş puternic care-mi lua cu încetul posibilitatea de a trăi în Germania. Să fi fost Kaizerul? Exilatul din Doorn avea oare destule relaţii, spre a desparte pe cumnatul său indezirabil de soră-sa? Putea oare Kaizerul să exercite atâta influenţă în republica germană? Nu puteam să aflu nimic precis, dar în curând mi se părea că-i zăresc umbra peste tot. Intr'adevăr, dela el la mine nu ducea nici o punte de înţelegere, structura lui sufletească era cu totul alta. Trăia mai departe în convingerea de a fi un om excepţional şi lua surghiunul său drept o încercare, la care-l supusese puterea divină, fără să cugete asupra greşelilor, care pricinuiseră prăbuşirea lui. Eu a trebuit, întotdeauna să mă bizui doar pe mine însumi, învăţasem în fiece zi câte ceva nou, îmi desvoltasem cunoştinţele linguistice, mă străduisem să-mi corijez cusururile. Nu, dacă într'adevăr el era acela care uneltea după culise împotriva mea — repet că n'o pot dovedi, era o simplă impresie, — orice înţelegere era cu neputinţă.

SURGHIUNUL

Ca precursor al decretului de expulzare, fui iar amendat. Socoteam, că dacă lipsesc de bună voe un timp din Germania, poate că atmosfera se va schimba. Plecai aşa dar la Bruxelles şi rămăsei acolo câtva timp.

Dar dorul după soţia mea mă frământa mereu. Hotărâi să plec în ascuns în Germania, pentru câteva zile, ca s'o revăd şi să sondez cum stau lucrurile cu privire la expulzarea mea. Trecui graniţa, pe jos, dar am fost recunoscut. Ajunsesem până la Dueseldorf, când am fost arestat. Mi se spuse însă, că nu avea să mi se întâmple nimic, poliţia voia doar să-mi înmâneze decretul de expulzare.

A doua zi, trebui să mă întorc la Aix, unde mi se înmână decretul. Haita care mă urmărise dela căsătoria mea, mă biruise, trebui să părăsesc Germania, patria soţiei mele.

Acum trăiam la Verviers şi nu îndrăzneam măcar să mă duc până la Bruxelles, de teamă, să nu stârnesc interesul publicului. Cu toate acestea am fost citat la Bruxelles şi solicitat să părăsesc ţara până în trei zile. Preşedintele poliţiei din Bruxelles nu putu să-mi indice nici un motiv; totuşi belgienii fură mai politicoşi decât germanii şi-apoi nici nu-mi dădură decretul formal văzând că sunt şi aşa dispus să plec. M'am refugiat la Luxemburg, unde mi-am scris memoriile.

EPILOG

In clipa în care termin aceste însemnări, viitorul mi se prezintă iarăş în culori negre. Nu ştiu ce să fac. Aş vrea să mă duc într'o ţară, unde nu mă ştie nimeni şi unde pot fi iarăş om, doar om, atâta, cum eram, înainte de a mă căsători cu o femee, care e o prinţesă şi mult mai în vârstă decât mine.

Mai există undeva o astfel de ţară? N'o ştiu, dar am s'o caut. Poate că în clipa, în care cetitorii din Europa centrală şi Europa de vest îmi citesc memoriile, eu voi fi departe, departe de tot. Poate că părăsesc sfera de celebritate, în care atâţia anonimi văd un ideal, ca să mă cufund din nou în lumea celor necunoscuţi. Poate că mă schimb undeva din Zoubkoff în Tamarov sau Sajsenko şi poate voi râde, văzând lumea care ceteşte memoriile lui Zoubkoff...

— FINE —

Cea mai frumoasă distracţie este un aparat cinematografic de casa

cu filme normale şi tablouri magice. Acest aparat cinematografic patentat este însoţit de modul de funcţionare şi poate fi pus în mişcare de ori cine şi ori unde. Preţ de mare reclamă cu 1 film şi 3 tablouri magice

LEI 280.

Expediem contra ramburs în toată ţara imediat ce primim comanda. Trimeteţi comenzile urgent cu toată încrederea la depozitul:

KESTENBAND, Calea Rahovei 29, Bucureşti

Avem şi aparate mai mari cu următoarele preţuri:

No. 216	cu lampă de petrol	Lei 500
„ 218	„ „ „ „	„ 775
„ 219/1	cu „ pentru electricitate	Lei 1000

Un român la Polul Nord

— Senzaţionalele descoperiri ale d-lui Constantin Dumbravă în stabilirea curenţilor anti-ciclonici —

ACUM câteva luni, am vorbit în revista noastră despre fructuoasele explorări la Polul Nord ale d-lui *Constantin Dumbravă*, un român stabilit în America.

Expediţia d-lui Dumbravă n'a avut parte

de o mare publicitate. Totuş, faţă de strălucitele rezultate, presa americană s'a văzut nevoită, să se ocupe de rezultatele senzaţionale ale descoperirilor d-lui Dumbravă.

Intre altele, ziarul „The Philadelphia Inguirer", i-a consacrat o întreagă pagină, în care se relatează pe larg prin câte greutăţi şi primejdii au trecut participanţii la expediţia d-lui Dumbravă şi ce rezultate a avut, după 14 luni, această expediţie. Datele culese sunt de un nepreţuit folos cunoştinţelor meteorologice.

D. Dumbravă a reuşit să soluţioneze enigma curenţilor aşa zişi anti-cilonici, cari sunt originea atâtor groaznice furtuni şi uragane ce desrădăcinează pomii şi smulg din temelie casele.

Un alt obiectiv al expediţiei a fost să se cerceteze dacă e posibil a se clădi în Groenlanda, unde-i leagănul tuturor vânturilor distrugătoare, — o staţiune meteorologică, aşa ca să putem fi preveniţi de apropierea cicloanelor.

D. Dumbravă e sigur că o astfel de staţiune meteorologică se poate clădi acolo şi că prin mijlocul ei am fi înştiinţaţi cu 24 ore înainte despre apropierea furtunilor. Este de o mare importanţă de a şti drumul luat de aceşti curenţi dezastruoşi. Lumea s'ar pregăti să înfrunte furia, ori ar părăsi regiunea ameninţată.

Experienţele d-lui Dumbravă fac obiectul admiraţiei presei americane.

Zilele trecute, d. Dumbravă a fost la Chicago unde a conferenţiat în sala „Prudential". Conferinţele au fost însoţite şi de rularea unui film luat de d. Dumbravă în Groenlanda.

Adăogăm amănuntul că cercetările d-lui Dumbravă au avut loc în epoca în care la Polul Nord s'a desfăşurat uriaşa tragedie a dirijabilului „*Italia*" comandat de generalul italian *Nobile*.

O societate activă

Fotografia de mai sus, reprezintă comitetul societăţii „Unirea Tinerilor Ardeleni", **cu scop cultural şi de ajutor reciproc.**

Societatea, — înfiinţată în 1926 — estepatronată de d-nii Al. Vaida-Voevod, **ministru de interne şi** Mihai Popovici, **ministru de finanţe.**

Câteva vedete şi numele lor veritabil

Mulţi, foarte mulţi nu cunosc adevăratele nume ale anumitor vedete de cinema.

Foarte puţini ştiu de exemplu, că *Richard Dix* se numeşte în realitate Ernest Carlton, că numele exact al lui *Jackie Coogan* este Iacob Cohan, iar *Collen Moore* este un nume adoptat pentru ecran de Kathleen Morrison.

Lya de Putti înainte de a face cinematograf, se numia Amalie Janke. *Mary Brian* este pseudonimul vedetei Louise Dantzler şi *Ioana Crawford* acel al Luciliei Lesueur.

Mae Murray se numeşte în realitate Mieze König şi *Lya Mara*, Lya Gerdovici.

Deasemenea, partenerul *Normei Talmadge* din filmul „Dama cu Camelii", *Gilbert Roland*, se numeşte Louis Antonio Damasco Botava de Alonzo.

Cuza-Vodă

ROMANUL CUZA VODĂ IN FILM

Se afirmă că una din marile case producătoare de filme din România ar fi decis să pună pe ecran romanul popular „Cuza Vodă" scris de Vasile Pop.

Date fiind însuşirile pe cari le are această scriere, lucrul nu ar fi de mirat. Intr'adevăr „*Cuza Vodă*" conţine cel mai bogat şi variat material ce se poate închipui pentru un film senzaţional. Se găsesc în el aventuri palpitante, scene de eroism, de devotament, şi sacrificii. Ura, intriga şi răzbunarea celor loviţi în averile lor prin înstărirea ţăranilor, şi tot cortegiul de acţiuni dramatice şi sentimentale, care trec prin cele 464 pagini mari îl indică anume pe „*Cuza Vodă*" pentru ecran.

Succesul ar fi desigur foarte mare cunoscând popularitatea de care se bucură mai ales marele dispărut.

Până la realizarea filmului, romanul Cuza Vodă se poate găsi la toate librăriile, şi la ad-ţia ziarului „Adevărul", 11, str. Sărindar-Bucureşti.

Cărţi-Reviste

A apărut „Cinci zile printre leproşi", de Fox. Impresiunile unei vizite la lazaretul groaznicilor bolnavi dela Lărgeanca. O imagine sumbră a existenţei acestor nenorociţi, scoşi din societate, uitaţi de lume. Sunt pagini dureroase, unde se descrie pătimirile nenorociţilor, pagini şi de revoltă împotriva chipului cum sunt ignoraţi de cei în drept. O carte şi interesantă, şi literară, şi umană, pe care o vor citi toţi aceia ce au tresărit astăvară când reportagiile lui Fox, au apărut în ziare.

Preţul 20 de lei.

Astma, gripa, respiraţia grea, bronşita cronică, catarul pulmonar, Tusa, laringita, bolile nas, gât şi urechi, Leziunile vârfurilor pulmonare, vindecă, adresaţi: „Fritz Zwenger" Temişana 10, Bucureşti 2, mii vindecări atestate prin scrisori. Expediţie zilnică în toată lumea.

Cupon pentru jocuri
No. 16

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

....

BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ IAȘI

Poşta Laurei

C. V. PLOEŞTI. Pentru pistrui: 250 gr. Ulei de Therbentină rectificat 10 gr. Camfor 100 gr. Ulei de migdale, este un bun liniment. A se unge uşor pistruii la două seri odată. Bobul proaspăt fiert în apă cu care facem cataplasme pe obraz e excelent. 100 gr. ulei de măsline în care am sdrobit şi fiert 30 gr. camfor, este de asemenea eficace. Pentru mătreaţă: foile de Jaborandi fierte în apa în care spălăm capul. Semen Sabadilla macerat în alcool 3 zile în care punem ulei de ricin. Cantităţi: 50 gr. Semen Sabadilla, 250 gr. alcool rectificat apoi 20 gr. ulei de ricin. Fricţionaţi capul.

19 ANI. Bicromat de Potasiu 5%. fricţiune, apoi pudraţi cu pudră de talc. Mâinile le spălaţi cu lămâie şi apoi le ungeţi cu glicerolat de amidon. Noaptea purtaţi mănuşi de piele vechi. Făina de migdale curăţă mâinile excelent. Mălaiul deasemenea.

ARRABELLA. Masaj cu ulei de vaselină. Căutaţi să vă mai îngrăşaţi. O cremă bună: Unt de Cacao 40 gr., glicerină 20 gr. ulei de vaselină 20 gr. Laptele de migdale e iarăş f. bun. Pentru puncte negre: Na sulf. 2 gr., alcool camforat 100 gr., Sulf 2 gr., Aether 10 gr., glicerină 20 gr.

RAMONA B. Ungeţi braţele cu glicerolat de amidon în care aţi pus câteva picături de Perhidrol. Pentru pistrui ca la C. V. Ploeşti.

P. FLORICA. Laptele de migdale sau crema: Ulei de vaselină 40 gr., glicerină 10 gr., ceară 15 gr. cetaceum 15 gr. Pentru mătreaţă ca la C. V. Ploeşti.

DEVOTATA CITITOARE. Da, masagiile electrice sunt bune. Şi masagiile cu mâna sunt eficace dar trebuesc făcute de o maestră. Uleiul de migdale e bun dar în comerţ nu se găseşte pur.

Ce fel de păr vreţi să albă fetiţa mai închis sau mai deschis?.

MISS EUROPA. Dece nu utilizaţi un roşu bun pentru buze? Mai rapid ar fi o tinctură de păr. Un coifeur v'ar putea servi.

HENRIETTE GALAŢI. V'ar fi de folos o cură la un institut de frumuseţe din Capitală. Incercaţi laptele de migdale e excelent. Săpunul usucă obrazul.

MARICICA. Bandajele de cauciuc sunt bune. Un institut de frumuseţe vă dă instrucţii în facerea masagiilor. Căutaţi în revistă Crema cu Ulei de Cacao, e f. eficace.

MAŢA, GALAŢI. Apa oxigentă 0 la 20 volume nu arde obrazul.

MIŢA, SISSY, ELI. Pentru coşuri: Oprite alcoolul, cafeaua, piperul, acriturile. A se lua dimineaţa pe nemâncate drojdie de bere cât o alună. A se lua după masă: Pulv rhei 0,15 Sulf. 0,15 Mg. usta 0,20, câte un bulin. A se badijona coşurile cu Aether pur 10 gr. Sulf. 2 gr. Resorcină 1 gr., alcool camforat 100 gr. Glicerină 20 gr. Apoi crema: Pp. alb 2 gr. Ung emoliens 20 gr. Ichtiol 2 gr., Laptele de migdale e excelent pentru ten. Ce fel de pete?.

GERTRUDA. Pp. alb 2 gr., Ung emoliens 20 gr. Perhidrol 5 picături. Smântână proaspătă e bună.

C. I. PLOEŞTI. Spălaţi degetele cu lămâie şi ungeţi cu vaselină sterilizată. Făina de migdale e bună a se spăla mâinile.

SILVIA VOIC. Acet aromat 100 gr. Aether pur 10 gr., glicerină 20 gr., sulf. 2 gr.

FIFY. Spălaţi mâinile cu făină de migdale şi le ungeţi cu glicerolat de amidon. Noaptea purtaţi mănuşi de piele uzate.

ŞTEFAN CREŢOIU. Pentru coşuri ca la Miţa Syssy şi Eli. Pentru pecingine crema cu Ichtiol tot dela Miţa Syssy, etc.

Pentru păr: Pilocarpin 1 gr., Tra Jaboranti 10 gr., Extr. Chine 10 gr., Tra Catechu 5 gr., Alcool de Lavandula 10 gr., ulei de ricin 20 gr.

CELE TREI GRAŢII. Pentru coşuri ca la Miţa Syssy, pentru pistruii ca la C. V. Ploeşti iar o cremă bună este: Cetaceum 15 gr., ceară 10 gr., glicerină 20 gr., ulei vaselină 40 gr., scumpete mele graţii.

RY. Apa de coji de China: 50 gr. Coji a se fierbe bine cu 500 gr. apă şi 2 gr. Bicarbonat de Sodiu. Apa de foi de nuc: 100 gr. foi de nuc la 500 gr. apă. Se amestecă ambele. Părul se unge apoi cu ulei de vaselină parfumat în care aţi pus 10 gr. Tra jaboranti la 50 gr. ulei. Glicerolatul de amidon pentru cot. Uleiul de vaselină pur a se face masagii uşor cu mâna. Crema cu unt de cacao din revistă e foarte bună pentru ten.

ZECE MAI. Dinţii să fie spălaţi cu sare albă de masă. E desagreabilă dar e foarte bună pentru curăţire şi albire.

Săpunul de Marsillia e foarte bun. Pentru urmele ce aveţi ar fi eficace o cremă cu unt de cacao.

PAPILLON ROUGE. La care întrebare să răspund mai întâi? Din cauza aglomeraţiei excesive de corespondenţă nu pot răspunde decât la două întrebări. Culoarea acajou a părului se păstrează la coafor cu Héné. Pentru puncte negre aveţi la Miţa Syssy.

DIDA NICOLAU. Pentru coşuri aveţi în revistă, iar pentru pistrui deasemenea. Dece nu faceţi o vizită unui Institut de frumuseţe din Bucureşti v'ar învăţa multe. Prin revistă e greu.

D'AMERAC, BRAILA. Crema cu unt de cacao ar fi eficace în cazul dv. Incercaţi, aveţi reţeta în revistă.

ILEANA GINGAŞA. Petele de ficat dispar f. greu. Aţi scăpat mai întâi de boala de ficat?

ETTIŞKA. Părul dv. e uscat sau gras? Dacă e uscat şi probabil că este atunci daţi cu: Ulei de Vaselină 40 gr. Unt de Cacao 20 gr. Tra jaboranti 5 gr. Faţa s'o ungeţi cu lapte de migdale.

BEATRICE. Faceţi masagii serale. Cu Novocaină 0,50 gr. Unt de Cacao 40 gr. Ulei de Vaselină 20 gr.

Faceţi apoi comprese cu alcool de rosmarin cu o guttapercă.

C. RADU. Cu dureri mari şi vărsături frequente. Dar mai întâi depinde unde este localizat.

Adresaţi-vă unui medic, razele v'ar spune precis.

HELIANTA. Cetaceum şi Ceară 20 gr. Unt de migdale 50 gr. Glicerină 10 gr. Pp. alb 2 gr. Resorcină 1 gr. Făină de migdale e admirabilă pentru curăţirea obrazului.

EMILIA MARINESCU. Din cauza aglomeraţiei de corespondenţă nu răspund decât numai prin revistă.

Acet aromat 100 gr. Glicerină 20 gr. Sulf. 2 gr.

SYLVIA MARIANNE. Mii de scuze dar nu răspund decât la 2 întrebări: Pentru mătreaţă aveţi în revistă la C. V. PLOEŞTI Părul îl puneţi singură seara în papillote care se găsesc în comerţ. Genele le veţi unge cu ulei de ricin în fiecare seară.

STELLA COVU. Săpunul Cadum usucă tenul. Dacă aveţi un ten foarte gras de ce-l mai ungeţi seara cu cremă? Pentru porii dilataţi ca la Emilia Marinescu.

LYSON. Nu mâncaţi feculente şi dulciuri.

Faceţi seara comprese cu alcool de Rosmarin şi apă de roze şi strângeţi pieptul în bandaj. Părul se închide cu apă de coji de china şi foi de nuc.

OCHI ALBAŞTRI. Apa de Colonie combinată cu lămâie e dezastroasă pentru tenul dv. uscat. Un lapte bun de migdale ar fi excelent. Mâinile se albesc cu glicerolat de amidon.

HILDA IACOB. Gălbenuşul de ou bătut bine părţi egale cu glicerină e excelent pentru păr alb. Utilizaţi laptele de migdale pentru ten uscat.

Mondial

Un singur TON răsună azi!
De nu-i aşa, vă cer pardon
Un TON plăcut armonios,
Atunci când scrii cu
Reming-TON!

ARSENFERRATOSE

e recomandat de mii de medici la anemie, nervozitate şi debilitate. e luat cu plăcere în toată lumea de copii şi mame pentru reconfortarea şi întărirea nervilor.

De găsit la toate farmaciile.

C. F. BOEHRINGER & SOEHNE, Mannheim-Waldhof.

O vizită Instantanee....

In albastrul primăverii, lumea-i toată 'n sărbătoare,
Capitala 'nregistrează — animaţie — vâltoare.
Lume multă amatoare, căutând necunoscutul
In ajunul învierei, mici şi mari cu deamănuntul
Se îndreaptă cu răbdare şi cu toată bucuria
Să mai vază încă-odată pe Magda „Miss România"
Care ca clientă veche a Magazinului „CAMELIA"
In Şelari Sft. Nicolae — vizitează galanteria.
Deşi cu toate cadourile primite de până acum,
Totuşi a dat preferinţă distinsului Magazin
Pentru aprovizionare cu articole superbe
Amatoarea şi fidela ciorapilor cu baghete.
Aclamată de mulţimea cartierului central,
Lasă 'n urma ei un zâmbet cu răsunet mondial.
Toată lumea-i mulţumită de această arătare,
Urându-i cu'nsufleţire succesul peste hotare.
Demnă ca să reprezinte neamul nostru Românesc
Galvestonul s'o proclame pe Magda „MISS-UNIVERS"

Ferma cu reptile

O aventură senzațională a detectivului mondial Gex Trevor

de Rudyard Mullton

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Gex Trevor, împreună cu generalul Paul Bernard și doi cavaleri brazilieni, operează o descindere în grota reptilelor, dar se prăbușesc cu un ascensor într'un puț adânc cu pereți de oțel.

Ajung într'o vastă sală de templu subteran, unde chinezii conduși de Wampoo și adoratori ai unui șarpe, îi fac prizonieri, prinzându-i într'un năvod metalic. Ei asistă astfel la torturarea mai multor europeni de către chinezi.

Gata să fie împușcați, Wampoo *le dă explicația misterului din Villa Manuela.*

„Este adevărat, continuă profetul, că tratamentul lucrătorilor din fazendas, s'a îmbunătățit. Dar mai sunt încă *senhores*, proprietari de culturi, administratori și *feitares*, cari aplică chinezilor, acelaș tratament ca și sclavilor negri de odinioară.

„Ei bine, urmă Wampoo, toți credincioșii pe cari i-ați văzut în templul meu, sunt *coalies* de pe *fazendas*. In Europa, asociația noastră s'ar numi un sindicat al lucrătorilor agricoli. La noi, ea se numește o sectă religioasă. Eu sunt președintele sindicatului, adică „profetul". Pentru acești oameni simpli, din cari ați văzut cât de ușor pot să fac ce vreau, președinte nu înseamnă mare lucru, dar „profet" e imens.

— Profet mincinos, preot șarlatan! șueră aspru, printre dinți, don Lopez.

— Dar numai astfel, în numele credinței și zeului lor, Budha-Șarpele, am putut să ridic, să organizez, să disciplinez și să cer acestui grup de muncitori, la nevoe chiar sacrificiul vieții lor, pentru o idee! In adevăr, asiaticul din clasele mizere, are nevoe de impulsia religioasă, mistică, pentru a se mișca. Secta noastră, care crede în Șarpele-Zeu, are un ideal: să pedepsească pe toți călăii albi de pe fazende, cari mai aplică încă lucrătorilor chinezi, acelaș neomenesc tratament, ca și sclavilor negri de eri. Pedepsele pe care le aplică ei chinezilor *coalies*, noi le întoarcem asupra lor: *tronco de pes, casca de fer, biciul*, pe lângă pedepsele noastre naționale, ca topsilul și altele exotice, ca tetanosul prin sistemul marocan.

— Atunci, întrebă generalul Paul Bernard, cei pe cari i-ați pedepsit, torturându-i în fața noastră, erau administratori și vătafi de moșii, cari se poartă rău cu lucrătorii chinezi?

— Da, Excelență. Ați văzut de sigur pe omul acela din cușcă, cu picioarele strânse în *tronco de pes*. E un administrator care a ținut șapte zile un *coalie* în acel aparat de tortură! Am trimis oamenii noștri să-l prindă, l-am închis în cușcă și i-am aplicat aceeaș pedeapsă... dar pentru toată viața.

— Domnule, zise detectivul Trevor Gex, voiți să dați o justificare socială, cruzimilor ce ați patronat în peșteră. Justiția își va spune cuvântul în această chestiune. Dar sunteți bun să se spuneți ce rost avea omul cu casca de fer din micul laborator și mai ales toți copii schingiuiți?

— Omul cu cască e un chimist, care a descoperit o substanță cu minunate calități. L-am capturat ca să ne fabrice această substanță; dar ca să n'o consume el însuș, cum a făcut de câteva ori, i-am închis capul într'o cutie de fer.

— E o otravă?

— E mai degrabă un stupefiant ideal...

— Dar copiii? Dece schingiuiți copii? întrebă dârz don Cortez, fulgerându-l cu ochiul său.

— *Cabalero*, răspunse Wampoo, copiii aceia, din cari s'au fabricat monștrii, nu sunt ai sectei noastre. Sunt proprietatea celui care ne-a închiriat caverna, pentru ședințele sectei noastre.

— Caverna aparține lui Sse-Pong? întrebă Gex.

— Da. El e proprietar. In cuști, își ținea diferite animale sălbatece, pe care le vindea circurilor și grădinilor zoologice din diferite orașe din lume. Afacerile însă i-au mers prost și atunci s'a decis să furnizeze circurilor și baracelor de bâlci, monștrii umani, cari sunt mult mai căutați, în secolul nostru de adorare a diformităților și anormalului. De aceea, unele din cuști sunt un fel de pepiniere de monștri. El fură copii de albi, le sucește picioarele, îi face să crească în anumite tipare rigide, le frânge membrele și apoi îi vinde amatorilor. Cerșetorii profesioniști se aprovizionează dela el cu copii estropiați. Aceasta însă este o procedare de care e singur răspunzător.

— Dar tu, banditule, cum ai tolerat aceasta? Dece nu l-ai denunțat poliției? izbucni don Lopez.

— *Cabalero*, mai întâiu nu sunteți judecătorul meu... sunteți numai oaspetele meu...

— Domnilor, să lăsăm pe Wampoo să vorbească. E singurul care ne poate lămuri pe deplin misterul dela vila Manuela.

— Excelență, zise Wampoo, sunt la dispoziția Voastră. Intrebați-mă și vă voi răspunde...

Trevor Gex se gândea că în fine vor afla cine a turnat otrava în paharul lui Randall și în ce moment anume.

XL

ORIENTUL CONTRA OCCIDENTULUI

Băură cafea, servită de mongolul uriaș. Trevor Gex își stăpânea cu greu nerăbdarea de a pune câteva întrebări chinezului.

Wampoo, imobil, aștepta.

Generalul zise:

— Wampoo, fi bun și spune-ne, cele două accidente, piesa aceea scoasă dela avionul lui Dick Randall și cuțitul asvârlit în el, pe fereastră, au fost puse la cale de... secta ta?

— Da.

— In complicitate cu don Alvarez Domingos? întrebă Trevor Gex.

— „Complicitate" nu e un cuvânt care corespunde raporturilor dintre secta mea și don Alvarez.

— Dar, zise detectivul, te previu că am auzit toată convorbirea care a avut loc între tine și don Alvarez, în biroul lui Sse-Pong.

— Ați auzit acea convorbire? Vă felicit. Sunteți foarte tari. Ei bine, nu vă voi ascunde nimic. Iată cum s'au petrecut lucrurile, dela început:

„Indată după moartea lui Don Diaz Domingos, nepotul său, Don Alvarez, a venit la mine, pe când Dick Randall se afla încă în Franța și mi-a declarat că cunoaște conținutul testamentului, deoarece a citit cu ajutorul unei oglinzi, ceeace se imprimase pe hârtia sugătoare, pe care unchiul său o apăsase pe testament, dupăce-l scrisese".

Și Wampoo povesti cum don Alvarez îi propusese atunci să ucidă prin banda sa pe Dick Randall, moștenitorul indicat de testament. Averea avea să rămână astfel donei Manuela, cu care don Alvarez spera să se însoare; apoi, pentru uciderea lui Randall, își luase obligația să dea jumătate din moștenire lui Wampoo și sectei sale.

— Aveam nevoe de bani mulți, zise Wampoo, ca să pot începe o campanie efectivă, contra sclavajului clandestin. De altă parte, de mult urmăream pe don Alvarez, să-l pedepsim, fiindcă introdusese pe fazendele unchiului său, cele mai sălbatece torturi împotriva lucrătorilor chinezi. Or, ce pedeapsă mai potrivită am fi putut aplica familiei Domingos decât introducând crima printre membrii ei?

— Dar Dick nu v'a făcut nimica, zise generalul.

— Era și el din sângele asupritorilor noștri. Și apoi, Excelență, nu trebue să vedeți în insurecția noastră, a sărmanilor coalies, a viermilor galbeni, după cum ne numiți voi, albii, numai o luptă de clasă. E un episod din marele războiu ocult pe care-l duce Asia cu albii. E marea bătălie dintre Occident și Orient, dintre două spirite opuse, — politica rece de o parte și mistica fierbinte de alta, — e lupta ce nu va înceta decât cu stârpirea uneia din cele două lumi.

XLI

CELE DOUĂ „ACCIDENTE"

In vreme ce cavalerii, generalul și detectivul, pătrunseseră în templu și asistau la grozăviile de acolo, în aceeaș zi, în care această explorare subterană avea loc, poliția căuta pe don Lopez și Cortez, crezând că unul din ei era misteriosul cavaler cu care dona Manuela d'Almeida se întâlnise pe munte. După cum am văzut, don Alvarez adusese mărturia chinezilor că petrecuse toată noaptea de Sâmbătă la Sse-Pong și în urma acestui alibiu, dona Manuela, care declarase că se întâlnise cu el, fusese arestată.

In aceeaș zi, don Alvarez primi o scrisoare, prin care Bella îl întreba unde dispăruse generalul.

„L-am implorat să mă scape — scria frumoasa spaniolă — și nu mi-a răspuns.

„Senore, știu că sunteți prietenul său, mă adresez cavalerului desăvârșit ce sunteți și vă implor să mă ajutați. In noaptea aceasta, Sse-Pong vrea să mă închidă în grota în care ține animalele sălbatece, unde a ascuns cadavrul lui Dick Randall și să spună apoi că m'a dus la un sanatoriu. Nimeni nu mă ajută, crezându-mă nebună. Dacă veți fi pe șoseaua spre Santa-Cruz la noapte, veți vedea trecând automobilul lui Sse-Pong, cu care voi fi adusă spre stânca ce se vede din drum. Salvați-mă".

— E nebună! își zise don Alvarez și aruncă scrisoarea.

Dar după câtva timp, obsedat de acest bizar apel, se hotărî să se ducă pe Santa-Cruz. Nu ar fi rău să se convingă dacă în adevăr chinezii aveau o grotă, în care se întâlneau, după cum se zvonise în oraș și să vadă ce mistere ascunde caverna.

Soluția pe care i-o propusese Wampoo, de a lăsa pe dona Manuela d'Almeida să fie condamnată, pentru ca moștenirea lui Diaz Domingos să treacă legal asupra sa, nu-i convenea și nu o primise decât de formă, ca să liniștească pe bandiți și să obțină din partea lor alibiul de care avea nevoe. Don Alvarez iubea pe Manuela și nu putea să renunțe la ea. El voia și moștenire și pe dona Manuela d'Almeida. O, dacă ar putea să suprime pe Wampoo și pe Sse-Pong!... Atunci, nu ar mai trebui să împartă moștenirea cu ei și i-ar fi ușor să-i denunțe ca asasini ai lui Dick Randall, descoperind poate cadavrul acestuia în grota lor. In acest caz, ar obține cu siguranță mâna donei Manuela, ca o răsplată a faptului că ar salva-o, iar aflarea cadavrului lui Dick în grota lui Pong, ar fi fost o dovadă suficientă de vinovăția chinezului.

Se înarmă, luă muniție de tot felul, o faclă stinsă și se duse să pândească pe șoseaua arătată în scrisoarea donei Bella.

Și în adevăr, automobilul lui Sse-Pong se opri la locul indicat și chinezul, împreună cu alți doi chinezi. Ducând-o de subsuori, coborîră pe Bella, care părea pe jumătate leșinată. Incepură apoi ascensiunea spre gura cavernei, urmăriți de don Alvarez, care se strecura printre stânci ca o șopârlă.

Ei se apropiară astfel de boschetul dela

gura cavernei cu şerpi, când auzind un fel de mormăit ciudat ce venia din tufiş, chinezii cu prizoniera lor înmărmuriră locului, iar don Alvarez se ascunse după o stâncă.

* * *

In acest timp, în pivniţa din capătul celălalt al peşterei, Wampoo explica generalului şi prietenilor săi, taina celor două „accidente", întâmplate lui Dick Randall, îndată după sosirea acestuia din Franţa la Rio de Janeiro.

— După cum vă spuneam, senores, urmă Wampoo, — hotărîsem să ne răzbunăm crunt pe familia lui Diaz Domingos, cel mai bogat dintre toţi proprietarii de culturi şi de mine, pe ale cărui fazendas şi exploataţiuni diamantifere din Minas Geraes, munceau chinezii cu miile şi mureau în chinuri, pentru satisfacerea bestialităţii lui Alvarez. De îndată ce Dick Randall sosi la Rio de Janeiro, oamenii mei i-au deteriorat o piesă dela avion, înainte de suirea sa în aparat. Soarta l-a ajutat, căci s'a descoperit defectul. Fără frică, Randall dormea, din cauza căldurii, cu geamurile deschise. Cel mai bun ochitor dela distanţă cu cuţitul, se duse să arunce lama ascuţită pe fereastră, în Randall, în timpul nopţii. Capul lui Randall, în pat, era slab luminat de o candelă. La colţul străzii, fără să ştie nimeni supraveghiam personal operaţia. Jongleurul pândi când nu era nici un trecător pe stradă, ridică mâna şi cuţitul sclipi. Dar în aceeaş clipă, o idee mi-a scăpărat în minte : Dick Randall nu trebuia să moară, căci mintea-mi oglindise o răzbunare unică.

— Să-l otrăveşti !.. strigă don Lopez.

— Dar cum să mai împiedec pe cel ce legăna cuţitul, — urmă impasibil Wampoo, ca să-l lanseze în capul lui Randall ?

Era prea târziu ca să mă duc şi să-i opresc braţul. Ar fi ascultat de porunca mea, neştiind cine i-o strigă? Am scos revolverul şi glonţul porni odată cu cuţitul. Ochisem în mâna jongleurului. Mişcarea lui fu greşită şi cuţitul nu nimeri pe Randall.

„Dar cel care-l lansase, cu mâna în sânge, fugi trăgând focuri de revolver în toate părţile, de frică. L-am ascuns în grotă şi poliţia nu l-a descoperit, ci a crezut că totul se reduce la o ceartă nocturnă între beţivi.

„Acestea sunt cele două accidente ale lui Dick Randall, înainte de sosirea Excelenţei Voastre cu d. Trevor Gex, în Brazilia".

XLII
REVOLTA MONŞTRILOR

Wampoo arătase generalului, lui Trevor Gex şi celor doi cavaleri, cum don Alvarez îi ceruse să ucidă pe Randall şi cum el, „profetul" pusese la cale cele două „accidente".
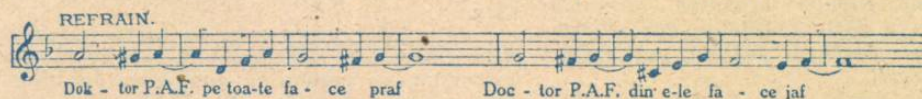
— „Aflând prin spionii noştri, urmă Wampoo — că aţi telegrafiat că sosiţi împreună cu un celebru detectiv, pe vasul *Amazona*, am comunicat lui Sse-Pong, care se afla la Dakar cu soţia lui, să se îmbarce pe vaporul pe care vă aflaţi şi să vă spioneze.

— Cum i-aţi comunicat ? întrebă Gex.
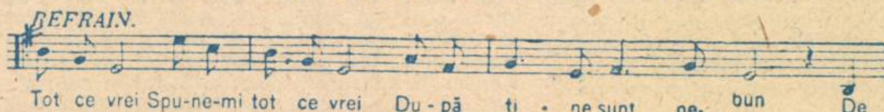
— Prin T. F .F. Avem în templu un post de emisiune personal. (Va urma)

Şlagerile anului 1929!
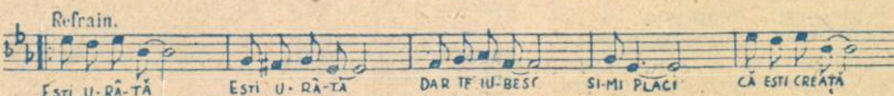
Intâlniţi la fiecare pas aceste melodii şi nu mai puteţi scăpa de ele
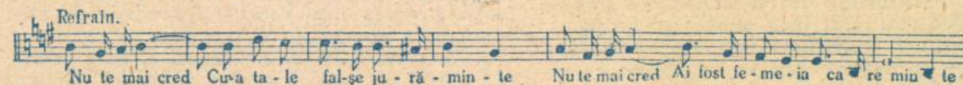

Lei 40

Lei 40

Lei 40

Lei 40

aceste bucăţi se găsesc în toate magazinele de note muzicale si librării

CEREŢI UN CATALOG GRATUIT
EDITURA MORAVETZ, TIMIŞOARA

In fiecare locuinţă răcitorul electric

KELVINATOR

să nu lipsească prin el grija gospodăriei este uşurată

Până acum vă asiguraţi viaţa la Societăţi de asigurare
Acum asiguraţi sănătatea D-voastră prin

Kelvinator

Better Always Better

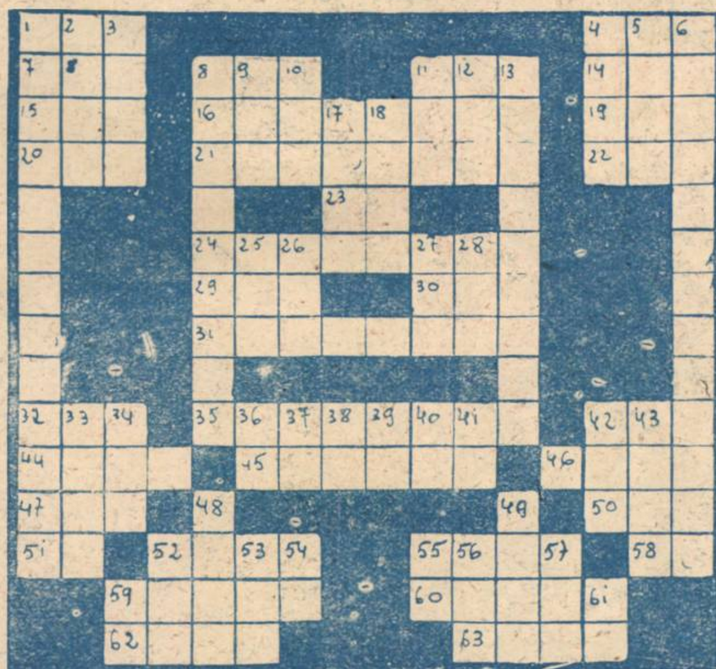
Reprezentanţa generală
CREDITUL EXTERN
118. Calea Victoriei — Bucureşti
Telefon 200/82

Jocurile „Realităţii Ilustrate"

TOATE JOCURILE DIN ACEST NUMĂR SUNT FĂCUTE DE D. D. PÂRJOLESCU-CARACAL

Joc No. 1 (Cuvinte încrucişate)

(15 puncte)

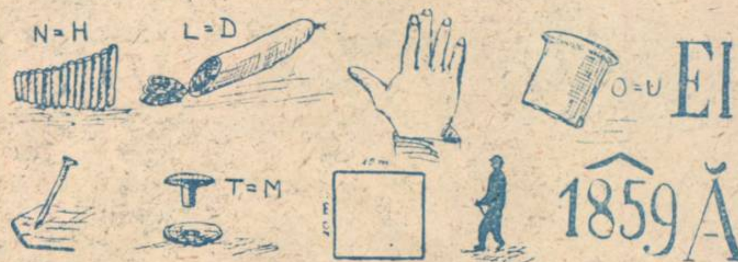

ORIZONTAL: 1) Postav. 4) Numele grec al Terrei. 7) Plantă. 8) Râu în Franţa. 11) Membru al partidului conservator. 14) Fluviu în Europa. 15) Prefix. 16) Demn de a fi glorificat. 19) Grăsime. 20) Bărbierit. 21) Fiica lui Edip. 22) Plantă. 23) Interjecţie. 24) Neobicinuită. 29) Separ. 30) Produsul unui număr înmulţit cu patratul său. 31) Acţiunea de a dori foarte (fig. plural). 32) Sondă folosită de pescari. 35) Silogism. 42) Breaz (mold.) 44) Rege iudeu. 45) Dorită (fig.) 46) Dezolaţi (fig.) 47) Providenţă. 50) Judecător în Infern. 51) Veche monedă romană. 52) Inclinaţiune particulară. 55) Compact. 58) Primeşte (imperat.) 59) Piatră preţioasă. 60) Greutate farmaceutică. 62) Adverb. 63) Mama lui Isac.

VERTICAL: 1) Privitoare la istoria naturală a omului. 2) Barieră. 3) Divinitate egipteană. 4) Reunire de persoane. 5) Emanaţiuni în doctrina gnostică). 6) Privitoare la deprinderea de a mânca carne de om. 8) Veselie neaşteptată. 9) Ogor întins. 10) Argilă. 11) Oraş în Franţa. 12) Teasc. 13) Vrednic de dojană. 17) Adverb (în comerţ). 18) Sprinten. 25) Libertate prea mare (fig.). 26) Peşte. 27) Oraş în Peru. 28) Mişcare circulară. 33) Superstiţie. 34) Intunerec. fig.). 36) Interjecţie. 37) Pronume. 38) Unguent. 39) Notă muzicală 40) Impreună cu. 41) Pronume. 42) Prepoziţie. 43) Dinastie româno-bulgară. 48) Totalităţi. 49) Nume femenin. 52) Trib ebreu. 53) Neted 54) Pronume. 55) Transportă! 56) Oraş în Germania. 57) Succesiune. 59) Conjuncţie. 61) Pronume.

Joc No. 2 (Rebus)

(5 puncte)

Se vor găsi două versuri dintr'o cunoscută poezie patriotică.

Joc No. 3 (Logogrif multiplu)

(5 puncte)

Se dau următoarele cuvinte: **ala, vie, gol, piaţa** şi **ţol.** Combinându-se cu câte un nume de fluviu, se vor găsi alte cuvinte cu următoarele semnificaţii: 1) Ţară în Europa. 2) Localitate istorică în România. 3) Comitat în Ungaria. 4) Poet român (1835—1865). 5) Lac în Dobrogea.

Joc No. 4 (Cuvinte potrivite)

(5 puncte)

Se dau următoarele cuvinte: **Acum, arată, atâta, ceaţă, de, după, frig, iar, îngheaţă, mai, nasul, ne, nu, picioarele, se, şi, şi, soarele.** Schimbându-se ordinea, vor da o strofă de patru versuri din cunoscutul poet G. Topârceanu.

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Mai 1929. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 15, 16, 17 şi 18, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al douilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Mai 1929.

CARMOL — ALINA — GRIPA

Frizeria BEER

Calea Moşilor, 53

Salon pentru Domni şi Doamne :-: Ondulaţiuni cu apă şi fier Aranjatul sprâncenelor. Manicure

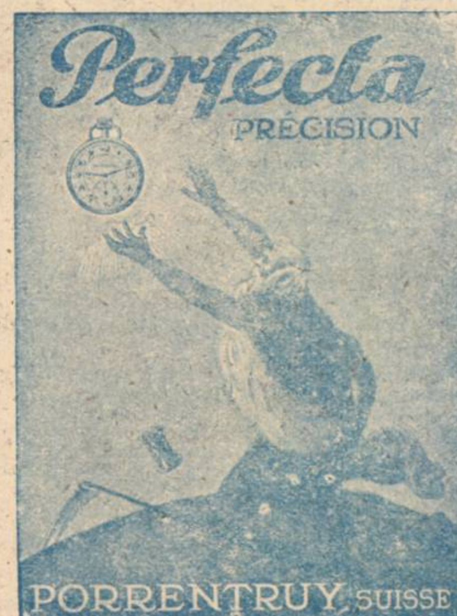
COSTUME fine, de lână şi pluş de mătase, pentru DOAMNE. Ultimele creaţiuni din străinătate, confecţionate gata şi după comandă. Mare asortiment de chiloţi de mătase, fill de ecosse şi bumbac, prima calitate cu preţuri de en gross, găsiţi la

FABRICA DE TRICOTAGE

„APOLDA"

Piaţa Buzeşti No. 45, Etaj.

REALITATEA
ilustrată

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

Când înfloresc cireșii

Atelierele „Adevĕrul". S. A.

REALITATEA ilustrată

ANUL III. — No. 17
20 Aprilie 1929

24 PAGINI
Apare Sâmbăta

BIBLIOTECA UNIVERSITĂŢII -IAŞI-

„MISS OLTENIA", d-ra Tinelle Stavrache-Craiova.

Realitate tristă, iluzie frumoasă

O FEMEE de lângă Târgul Mureş şi-a ucis, în complicitate cu copiii ei, so- ...ndu-i gâtul cu o secure. Cadavrul a ...ârît pe linia ferată şi ciopârţit de ...tul, ta... ...-a ucis, în Basarabia, mama, fost ajo... ibovnicul ei, care era şi tren. O fată ... fecior din Moldova a în complicitate ... ...lui său şi natural, ibovnicul mamei. Un ... ştiu care alte dat cu parul in capul ta... ochii fra- i-a răpus viaţa. O soră, din ... meleaguri, a aruncat cu vitriol ... se telui pe care l-a orbit.

Motive pentru fiecare ispravă, fireşte, ... găsesc.

Soţul îşi maltrata nevasta, mama împărţia patul cu ibovnicul fetei, părintele avea o veche răfuială cu odrasla, fratele disputa cu sora o biată moştenire.

Dar ceeace, mai presus de cauza reală sau pretextată numai a acestor groaznice dezlănţuiri de patimi, se desprinde, e valul de cruzime care se umflă şi înaintează cotropitor dela război încoace.

Au fost răsturnate multe noţiuni, şi-au pierdut preţul multe valori. Şi-a pierdut preţul şi bunul cel mai mare, singurul care altădată conta: viaţa, pe care oamenii şi-o zmulg cu inconştientă frenezie şi uşurinţă.

E o constatare pe care am mai făcut-o, mâhniţi şi altădată şi pe care zilnic rubrica faptelor diverse ne-o confirmă cu brutalitate.

...Aşa cum, cu mâhnire, am luat act de păţania tânărului conte dela Cluj care făcea ravagii printre fete. Încăpând pe mâinile poliţiei, nenorocitul a fost nevoit să declare că el nu e contele Bata ci un simplu pantofar cu un nume prozaic şi cu o lamentabilă descendenţă.

Ne-a mâhnit, deoarece am văzut în el nu un escroc vulgar, ci un suflet dornic de alte orizonturi.

Ni l-am închipuit lector de romane în fascicole şi spectator la cinematografele cu filme, în care, ca în romane, e vorba de suave îndrăgostite şi de amorezi nobili cari strănută când iubita are un guturai. E vorba în filmele şi în romanele acestea de întâmplări triste sau fericite, dar frumoase şi unele şi altele, căci ele se petrec în castele şi în parcuri, nu în odaia sumbră a cismăriei cu miros de pap şi de tăbăcărie.

Visa o altă viaţă tânărul pantofar. Era nemulţumit de viaţa ce ducea. Dar care dintre noi nu râvneşte spre altceva şi care dintre noi e mulţumit cu ceeace posedă.

E în sufletul nostru, turceşte aşezat, un demon care nu ne lasă în pace. Demonul acesta sălăşluia şi în pieptul pantofarului dela Cluj.

În definitiv, acordându-şi titlul pompos de conte, individul n'a comis nici o escrocherie. N'a urmărit decât ţeluri sentimentale. Iubia. Vroia să iubiască şi să fie iubit.

Şi ştia că fetele din mahala, — căci la mahala descindea el, — fetele care şi ele citesc romane şi merg la cinema, năzuesc deasemeni să iubiască un conte.

Contele visurilor lor din nopţile, care urmau zilelor irosite prin ateliere nesănătoase, era el, tânărul pantofar. Şi el şi ele aveau iluzia altor situaţii, altor împrejurări. Gustau fericirea, minţindu-se.

De ce s'a alarmat lumea?

Şi de ce l-a trimis poliţia la răcoare pe tânărul romantic?

ION PAS

Expoziţia de jucării SCHIFFER

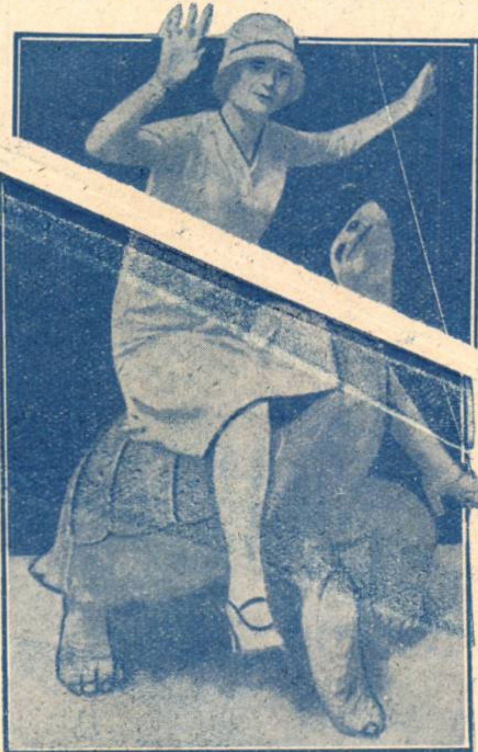
STRADA SMARDAN No. 18

Are un sortiment splendid de jucării în toate genurile. Găsiţi în permanenţă jucării grădini, ferme, automobile, servicii de masă, servicii de porcelan, biciclete, drezine, cărucioare de păpuşi, jocuri de construcţiuni din lemn şi metal, păpuşi din cele mai frumoase, animale de tot felul, săbii, echipamente militare Baukasten, cubus, viori, pianine, vile mobilate, cai, urşi, cămile, mingi în toate mărimele şi culorile. Se repară păpuşi, se pun capete noui.

Un nou mijloc de transport

DOAMNA GEORGES CHAPELLE din Paris este cunoscută ca expertă în materie de reptile.

De curând a apărut pe străzile Parisului, călare pe o broască ţestoasă uriaşă, stârnind senzaţie printre trecători. Broasca face parte din categoria „Galapagos" şi oricât de mare este, nu poate totuş să fie

comparată cu dimensiunile imense pe care le aveau strămoşii ei din era preistorică.

Cu câtiva ani în urmă, s'au descoperit în India fosilele unei broaşte ţestoase, cam după mărime, amintea de faimoşii dinosauri, mastodonţi, etc., cari reprezintă uriaşii locuitori ai pădurilor de-acum şase milioane de ani.

Desigur că, broasca ţestoasă pe care călăria d-na Chapelle nu putea să se ia la întrecere cu taximetrele care sboară pe bulevarde. A reuşit totuş să atragă atenţia tuturor, făcând chiar pe şoferi să-şi oprească maşinile şi să vie să admire curiozitatea.

Se presupune că, în vremurile de demult broasca ţestoasă era un fel de monarch peste toate animalele gigantice, pentrucă, întocmai unui „tanc" bine construit, dânsa se preumbla fără grije printre toate celelalte bestii. Nimeni nu o putea răni. Putea să umble printre pomi, strivindu-i, — înlăturând orice obstacole din calea sa.

Pentru ştiinţă, broasca „Galapagos" reprezintă una dintre cele mai interesante crea-

turi vertebrate. Dealungul vremurilor, această specie a rămas, ca formă, cam în acelaş fel cum se prezenta la început. Schimbări mari au survenit în structura osoasă a aproape tuturor celorlalte fiinţe, pe când la „Galapagos" s'au observat extrem de neînsemnate desvoltări evoluţioniste sau degenerări.

Singura schimbare este aceea a dimensiunei, care, după cum am spus mai sus, din gigantică a ajuns la mărimea specimenului reprodus în fotografia noastră.

Inmormântarea unui erou

La Galaţi a avut loc cu o deosebită solemnitate, înmormântarea caporalului pompier Ali Riza, căzut victima eroismului său, cu ocazia unui incendiu uriaş.

Fotografia alăturată reprezintă cortegiul, la cimitirul musulman, înainte de inhumare

...„Aci sfârşesc nenorociţii ? Aci sunt îngropaţi — după cum mi s'a spus — cinci-şase leproşi anual ?

În spatele curţii un petec de pământ, mizerabil îngrădit. Câteva moviliţe, fără nici un semn şi risipite, patru cruci de lemn, strâmbe, putrezite de intemperii.

Nici o floare. Doar urzici, măselariţă şi ciulini.

Apoi cât vezi cu ochii, câmpul, un câmp neted şi descoperit, ce trebue să fie teribil iarna.

Imaginea se impuse ochilor mei. Viziunea lui Decembrie, în pustietatea asta ; leproşii strânşi laolaltă, tăcuţi, zgribuliţi, ascultând gemetele vântului, şi în răstimpuri, urletele lupilor hămesiţi. Fără voe mă săgetă un fior.

Lângă mine Cătălin. Fără să-l privesc, l-am întrebat cu o falsă indiferenţă :

— Mulţi morţi ?

— Mulţi...

— Dar dece atât de puţine cruci ?

— Păi, le mai iau băieţii, să facă foc iarna !

Din volumul „Cinci zile printre leproşi" de Fox.

De vânzare la librării şi chioşcuri de ziare. — 20 lei volumul

Pola Negri, principesă Mdivani
Zbuciumată poveste a vieţii mele

Capitolul 5

CEA MAI MARE DRAGOSTE DIN VIAŢA MEA

Un mare poet englez a scris: *„Sunt două tragedii în viaţă: De a nu obţinea ceeace doreşti şi de a obţinea".* Poate că tragedia mea a fost de acest fel. Am reuşit totdeauna să obţin ceeace voiam şi am fost foarte fericită, în cariera mea artistică, încă de când Max Reinhardt m'a chemat la Berlin, că să joc rolul principal din grandiosul său film *„Sumurun.* Sunt 10 ani de când am avut prilejul acesta unic.

Dacă pe atunci lucrul a fost greu, trebuie să recunosc că înainte a fost cu mult mai greu, atunci când mă străduiam din toată inima să devin o artistă mare. Imi amintesc însă de emoţia mea, când am debutat, la 16 ani pe scena teatrului Mic din Varşovia.

Eşisem din conservator şi salariul meu atingea suma princiară de 100 ruble pe lună. In 1913 rubla avea o mare capacitate de cumpărare şi cu această sumă eram într'o situaţie destul de bună. Când am primit primul meu salar, credeam că sunt posesoarea unei averi. Tot drumul până acasă alergai, ţinând banii strânşi în mână şi cum am sosit m'am asvârlit pe canapea unde de bucurie am plâns vre-o 10 minute.

Simţiam că sunt pe drumul gloriei şi salariul era dovada convingătoare în faţa ochilor mei. Eram atât de mulţumită, că nu îndrăzniam să cheltuesc aceşti bani.

Iubiam rolul care mi-a fost dat. Il trăiam: atât de intens îl simţiam pe scenă. Aplauzele pe care le-am recoltat nu m'au

Cu Harry Liedtke în „Sumurun"

făcut să-mi pierd capul. După prima emoţie, am devenit rece şi stăpână pe mine.

Am jucat rolul principal din *„Hannele"* o piesă de marele dramaturg Gerhardt Hauptmann. Repetasem rolul, săptămâni în tregi şi-l ştiam pe de rost, cuvânt cu cuvând. Dar în momentul când apărui pentru prima oară pe scenă, devenii atâta de nervoasă, că de abia putui pronunţa replicile. Tremuram atât de tare, că mi-era frică să nu observe publicul, cum îmi clănţăniau dinţii.

Cu un efort imens m'am recules şi am reintrat în rolul meu, stăpână. Când cortina căzu, ştiam că am făcut o impresie bună. A fost un adevărat triumf. Ceilalţi artişti mă înăbuşiră aproape, cu sărutările şi mângâierile lor şi în lojă am primit complimentele întregului personal al teatrului, până şi ale directorului.

Sărutările şi mângâierile mamei mele, mă mişcară şi mai mult. *„Mica mea Polla este acum o artistă mare, sunt mândră de ea"* nu înceta să repete. Am plâns împreună de bucurie. In acea noapte n'am putut dormi. Micul nostru apartament era încărcat cu flori, trimese de prieteni şi cunoştinţe. Nu voi uita nici odată dejunul

In „Suflet de mamă"

de a doua zi, după debutul meu. Mama îmi adusese la pat o ceaşcă cu cafea cu lapte şi jurnalele care conţineau, toate, laude. Mama îmi citi criticile de două ori, de trei ori şi apoi şi eu le-am citit şi recitit.

LA CRUCEA ROŞIE

Eram atât de mulţumită că sării din pat şi începui să dansez prin cameră. După amiază, acum când eram o artistă recunoscută, vreo duzină de vizitatori, amici şi rude, veniră să mă vadă. Cum apartamentul nostru era situat la etajul al şaptelea, într'una din cele mai vechi case din str. Sanatorska, şi cum nu avea ascensor, acei cari veniau să mă felicite, după ce-au urcat atâtea etaje, nu puteau fi acuzaţi de lipsă de sinceritate.

Apartamentul nostru nu se compunea decât din 4 camere, care erau totdeauna pline de flori. Imi plăcea să fiu înconjurată de frumos când mă întorceam dela repetiţiile, pe care le făceam în teatrul întunecos şi umed. Niciodată n'am fost mai fericită în viaţa mea, decât în acea epocă.

Varşovia este un oraş mare, de vreun milion de locuitori, dar cu toate acestea foarte rar o piesă ţine afişul mai mult de trei sau patru săptămâni. Aproape imediat după premiera piesei *„Hannele"* începurăm repetiţiile piesei *„Sluby Pantenskje"* dramă de *Alexandru Predro,* unul din cei mai mari autori polonezi. După succesul meu în „Hannele", mi se dădu rolul principal din Amela şi 3 săptămâni după debutul meu, am apărut în acest rol, la teatrul Mic. Al douilea rol fu primit mai bine decât primul. Evident că făcusem o impresie excelentă.

Cel de-al douilea rol, a fost primit şi mai bine decât primul. Hotărât, făcusem o impresie excelentă, căci toţi criticii dramatici mi-au adus laude şi directorul teatrului „Imperial", cel mai mare din Varşovia îmi oferi un contract pe un an, pentru ca să joc în teatrul său, cu un salar considerabil.

Natural că acceptai, căci unul din visurile mele, era să joc la teatrul „Imperial". Când primii, acasă, noutatea că am fost angajată la acest teatru cu 150 de ruble pe lună, mi se părea că am ajuns ţelul vieţii mele... Anul cât am stat la teatrul „Mic" a fost un an de muncă intensă. Trebuia să fiu la repetiţie la 10 dimineaţa şi să joc în toate serile şi Duminica în matineu. Ca să mă distrez, nu aveam timp deloc. Mama mea era tot timpul cu mine şi mă însoţia şi la teatru. Lunile trecură repede până 'n vară când începură primele sgomote de război.

Mobilizarea! In primele zile ale lunei August, avură loc grandioase manifestaţii. Declararea războiului provocă închiderea teatrului „Mic" unde eram angajată: fu transformat în spital.

Mă angajai imediat ca infirmieră şi începui preparative asidue, care erau necesare acestei misiuni grele. Din fericire, redeschiderea teatrului, câteva săptămâni mai târziu mă rechemă la arta mea. Nu eram destul de tare

BIBLIOTECA UNIVERSITĂŢII IAŞI

Stânga: George Bernhard Shaw, **celebrul scriitor şi dramaturg englez, un fost mare adversar al cinematografului, a fost convins de** Pola Negri **(dreapta) să scrie scenarii cinegrafice şi să apară într'un film vorbitor.**

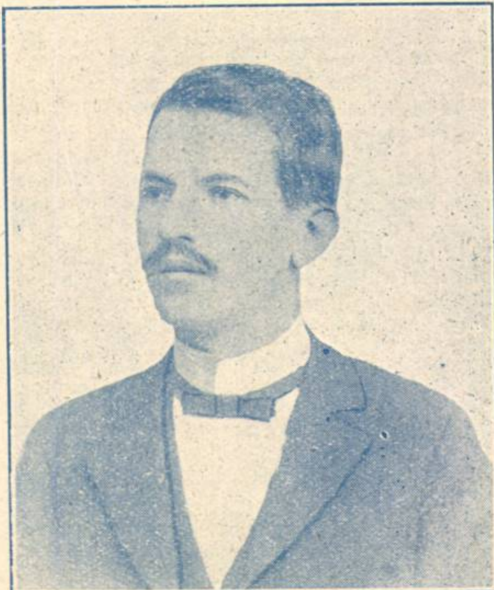
ZEPELINUL-invenția unui român?

PROMISESEM să dăm câteva fragmente din scrisorile ce s'au mai găsit la defunctul Dumitru G. Popescu. Intr'una din aceste scrisori Popescu arată că a zăcut şease zile în spital. El se scuză că nu poate trimite nici un ban fratelui său, dar că îi va trimite neapărat datoria peste zece zile când va vinde invenția sa pentru suma de 60.000 lei.

„CONTELE ZEPPELIN E UN HOȚ"...

Intr'altă scrisoare Popescu spune:

„Il dau dracului pe contele Zeppelin că e un hoț. Vrea să-mi tragă chiulul. Din

Inventatorul DUMITRU G. POPESCU

cauza lui am fost închis şease zile. M'au dus cu o dubă, m'au închis într'o celulă şi era să mor de foame. Acum tratez cu maiorul Gross...".

Informațiunea aceasta coincide cu cea pe care ne-o dă d. G. P. Zlate, care spune că unele ziare străine l'au acuzat pe Popescu de faptul că s'a dat drept inginer. Ziarele în chestiune spuneau că Popescu a inventat... o lampă şi că e un escroc.

ROLUL INGINERULUI SWANK

Am relevat cu diferite ocaziuni rolul inginerului Swank. Cu privire la activitatea acestuia d. S. N. Devechi din str. Mihail Cornea 12, ne scrie că inginerul Frederich Swank se îndeletnicia cu brevetarea de invențiuni şi valorificarea lor şi că de aceia i s'a adresat lui, Popescu. Swank şi-a dat toată osteneala pentru a demonstra institutului geografic al armatei austriace că invenția lui Popescu trebue cumpărată. Inginerul văzând că inventatorul român e într'o mare jenă financiară l'a primit în casa sa, unde Popescu a stat mai mult timp.

Venind vara, Swank împreună cu numeroasa sa familie a plecat în vilegiatură şi i-a oferit lui Popescu o cameră la un croitor. Când inventatorul român a căzut la pat, croitorul a intervenit la spitalul „Barmherzige Bruder" unde l'a internat. După aceia croitorul l'a dat în judecată pe Swank pentru un rest de chirie neplătită şi a reuşit să obțină dela acesta suma respectivă. D-na Swank îşi aminteşte că Popescu venise la soțul ei însoțit de un domn al cărui nume îl scapă. Ea afirmă printr'o scrisoare adresată d-lui Devechi că Swank a făcut acelui domn aspre reproşuri pentru faptul că a lăsat să moară în mizerie între străini, un om de genialitatea lui Popescu a cărui soartă tragică îl impresionase cu cât ea se asemăna şi cu soarta lui, căci şi Swank avusese mai multe invențiuni între care şi telefonul automat. Autoritățile austriace n'au vrut să țină seama de invențiunea sa care a fost realizată mai târziu de un altul, pe motivul că prin introducerea telefonului automat, îşi pierdeau pâinea, atâți telefonişti.

LĂMURIRILE D-LUI T. BRUMĂRESCU

Cunoscutul inventator român d. Brumărescu s'a prezintat la redacție după ce ne-a felicitat pentru acțiunea întreprinsă, ne-a declarat că se pune la dispoziția noastră pentru continuarea investigațiunilor. D-sa s'a arătat surprins de faptul că după trecerea unui timp atât de îndelungat am putut reconstitui aproape exact nenorocitele împrejurări care au dus la înstrăinarea invenției. D. Brumărescu împreună cu d. inginer Moscu, care trăeşte şi azi, auzind de prezența lui Popescu la Viena s'au dus acolo şi s'au interesat de soarta sa. Din nefericire au aflat că cu trei zile înainte acesta îşi dăduse sufletul. Sora de caritate văzând că are de a face cu nişte compatrioți ai defunctului le-a arătat o hârtie care fusese găsită în aşternutul mortului.

Era un memoriu. In el Popescu arăta experiențele făcute la Viena în fața unei comisiuni oficiale. Memoriul spunea că experiența a doua a avut o reuşită desăvârşită. Producându-se oarecare vâlvă în jurul acestei invențiuni, maiorul Gross i-a cerut planurile şi a început să discute chestiunea prețului, fixându-l în principiu, nu la 60.000 lei cum am arătat, ci la 60 de mii mărci, spune d. Brumărescu. Tot din acea scrisoare-testament d-sa a putut afla că o parte din piesele aparatului fuseseră amanetate la firma „Smilik". D. Brumărescu a avut curiozitatea să se ducă la această firmă şi să studieze piesele pe care Popescu fusese nevoit să le amaneteze pentru câțiva gologani. Despre lucrările văzute d. Brumărescu, care este cunoscător în materie, vorbeşte în modul cel mai elogios. D-sa spune că Matache Popescu era un adevărat geniu inventiv şi că el reuşise cel dintâiu să facă ca pe aceiaşi axă să se învârtească în mod invers două elice propulsive. Nu cred că exagerez când afirm că acest om a murit din cauza mizeriei". D-sa ne-a dat apoi amănunte prețioase asupra persoanelor cari au jucat un rol dubios în această afacere.

PLANUL CARMEI BALONULUI

Partea cea mai prețioasă a lămuririlor d-lui Brumărescu a fost însă alta. D-sa ne-a recomandat pe d. Mitică Mateescu, un bun prieten al lui Popescu, care fusese însărcinat de acesta cu desemnarea planurilor.

D. Mateescu ne-a predat o serie de scrisori din 1901 adresate de către Dumitru Popescu d-sale şi prin care succesiv îi cere, îl roagă, îl imploră să vină neapărat la Câmpulung, Calea Mățăului No. 2, unde locuia atunci, spre a-i face planul invențiunii sale. D. Mateescu s'a obligat să nu pună la dispoziție planul cârmei balonului. D-sa a plecat într'un suflet acasă spre a vedea dacă nu cumva mai găseşte printre hârtiile aflate în podul casei sale planurile originale.

Sperăm că în numărul viitor al revistei noastre să publicăm aceste scheme menite să dovedească şi celor mai increduli că nu e vorba de o născocire fantezistă şi că suntem întradevăr în fața unui rapt ordinar.

O LĂMURIRE PENTRU CITITORI

O parte din cititorii cari urmăresc reportagiile noastre ne scriu arătându-şi surprinderea că, deşi ştim precis cine a înstrăinat invențiunea lui Popescu, totuşi ezităm să trecem la precizări şi să cerem autorităților să ia măsuri împotriva banditilor. De aceia ținem să dăm cititorilor noştri următoarele lămuriri: Este adevărat că posedăm acte zdrobitoare împotriva unor persoane cari trăesc chiar în cuprinsul țării noastre. Aceste acte însă nu sunt de natură să ne permită să înhățăm de gât pe tâlhari cu atât mai mult cu cât după codul nostru civil faptele infamante săvârşite cu zece ani în urmă sunt prescrise şi deci nu mai pot fi pedepsite. Rămâne însă o altă pedeapsă: oprobiul opiniei publice. Pedeapsa aceasta o vom aplica-o acelora cari primind un mandat limitat din partea inventatorului nu numai că l'au depăşit, dar au dat dovadă de patentă rea credință, înstrăinând invențiunea şi însuşindu-şi fructul acestei vânzări.

EM. SAMOILA

---

pentru meseria de infirmieră şi sunt sigură că m'ar fi epuizat. Cu toate acestea continuai serviciul meu la „Crucea Roşie" şi fui trimisă la spital pentru a scrie scrisorile răniților şi bolnavilor.

Majoritatea prietenelor mele, erau ataşate sălilor ofițereşti, dar preferai să ajut soldații simpli, din cari majoritatea nu ştiau să scrie. Ca patrioată poloneză, primii războiul cu sentimente diferite. Nu aveam preferință pentru germani sau pentru ruşi. Speram numai la o eliberare eventuală a Poloniei. Mă reîntorsei la teatru. In spiritul meu se deschisese un orizont mai larg, din punct de vedere dramatic şi deveniam din zi în zi mai experimentată. Când angajamentul meu expiră la teatrul „Mic", debutai la teatrul Imperial. Nu cunoşteam nimic în lume afară de teatru şi mă întreb adesea cum am avut curajul să fiu atât de perseverentă. Gustasem de-acum succesul, căci afară de „Hannele" şi de drama lui Alexandru Fredro jucasem „*Sumurun*". In timpul războiului nu jucai decât o singură premieră „*Sfârşitul Sodomei*" de *Hermann Sudermann*, unul din autorii mei favoriți. Urmără aceleaşi flori, complimente dar, când mă sculai, a doua zi, nu eram numai celebră ci recunoscută ca una din cele mai talentate artiste poloneze.

FILOZOFIA AMORULUI

Când nu eram la repetiție, sau nu studiam rolurile, mă ocupam de rochiile mele. Nu eram destul de bogată ca să-mi cumpăr rochiile dela magazin. Din fericire am oarecare agilitate de a lucra şi de aceea eram cea mai bine îmbrăcată din toată trupa. Se spunea că sunt frumoasă. Nu ştiu dacă este adevărat; nu dădeam nici o atențiune exteriorului meu. Cu timpul observai că sexul opus căuta mereu să fie în compania mea. Dar societatea bărbaților nu-mi procura plăcere. Nu m'am gândit niciodată la amor, până la sfârşitul acelui an. Şi fiindcă veni vorba de amor, vreau să termin spunând ce gândesc despre acesta.

Amorul este după toți, cel mai important lucru din viață. N'aş vrea să nu fiu înțeleasă. Nu sunt o femee uşuratică, inconştientă şi infidelă, dar cred că o femee poate iubi de mai multe ori în viață. Majoritatea operilor literare, au fost inspirate de această temă, adică a devotamentului femeii. Este poate amorul ideal, dar pentru o feme care este artistă de temperament şi de caracter, amorul se poate repeta, rămânând, din celelalte, numai amintiri tandre şi parfumate. Experiența în dragoste este un tezaur. Ea dă vieții mai multă maturitate, dezvoltă caracterul şi e cel mai minunat educator al sufletului.

Dragostea nu poate muri niciodată. Pentru un moment se pare că da, dar totdeauna renaşte.

Am iubit pe primul meu soț, contele *Dombski*, am adorat pe *Valentino*, am avut o profundă afecțiune pentru *Charlie Chaplin*. Dar *Serge Mdivani* e pentru mine mai mult decât ei toți. Dragostea pentru bărbatul meu este cea mai mare din viața mea.

SFÂRŞIT

Interview cu D-ra Tinelle Stavrache, „Miss Oltenia".

Sunt recunoscătoare „Realitatea Ilustrate", care mi-a dat prilejul să mă remarc printre frumusețile țării mele!

Tinelle Stavrache
Miss Oltenia

Craiova 9 April 1929

LA CRAIOVA... un interview cu „MISS OLTENIA".

In cetatea banilor, stăpânită de demonul geniului practic... este poate o fantezie de reporter naiv, să cauți un cadru de romantism și poezie...

Și totuș!...

O stradă tăcută ca o amintire. O căsuță în stil genovez, albă și dreaptă, izolată în pitoresc.

Minunata amfitrioană deschide cu mâna ei subțire vitraliul, de unde privește, peste zidurile orașului — zale și flamuri, — armatele soarelui înălțate deasupra asfințitului.

Mă poftește în camera ei de visuri. Incăperea e mărginită de covoare, care au furat culorile câmpului și ale pădurii. Florile zâmbesc în pânze naive ca și în vasele de bronz.

Și fotografii... o legiune de obiective au prins chipul gingaș al copilei, răsărind dintre buclele rebele. Pe divan, se răsfață, împrăștiate, chilimuri lucrate de o mână de maestră. Păpușa bălae șade ostenită pe o etajeră și cărțile desfăcute pe mesuțe. Peste tot plutește mireasma nebunatecă și pură a adolescenții.

TINELLE, NEPOATA VORNICULUI...

AȘA ESTE dânsa : subțire, sglobie și iute. Pare o podoabă subtilizată de arta gravorului, în rochița ei neagră.

E, poate, alegoria primăverii, purtând în suflet păduri de brad, povești și trandafiri, ce vin ca ploile și pâclele din munții oltenești.

Este și grație dar și melancolie în îmbinarea trandafirului din piept, cu fața îmbujorată, cu ochii căprii, adânci ca o apă, umbrită de bucle castanii în veșnic neastâmpăr.

E grația întreagă a tinereții în elanul care înalță trupul de copilă, spre floare. Se așează pe un taburel, cu picioarele încrucișate pe covor.

Un zâmbet, îi dilată nările puternice și are buzele pline, hrănite cu aceleași sucuri, care aprind smeura și fraga.

— *E primul meu interview!!*

Și după o tăcere :

— *Și să nădăjduim că nu va fi ultimul !!*

Tot ce era copilăresc, deschis și luminos în obraz, pieri. Luă un aer de adorabilă gravitate, ca un copil care a primit o însărcinare de „om mare":

— *Să nu te miri... Am fost crescută cu o rară severitate. Ai mei, m'au deprins să evit contactul cu lumea din afară... Când închid ochii, văd numai casa noastră, cu frații, cu poveștile, cu jucăriile, cu toate bucuriile unei copilării, zăvorită între ziduri...*

Singurătatea mi-a deschis pianul, mi-a pus sub ochi partiturile, mi-a pus în mână penelul și culorile.

N'am avut nici o prietenă. Am trăit și trăesc numai cu lumea din mine.

Mama are principii austere. Se trage din străbuni aprigi — nepoată de vornic — boeri olteni, cu braț viteaz, tăcuți, mândri și întunecați, ca și tablourile lor din salonul nostru: deprinși să privească, prin despicătura munților, o țară care sângera de focuri, puse de dușmani, bucatelor, bisericilor și așezărilor.

MUZICA ȘI PICTURA..

DE MICĂ, aveam înclinări artistice. Cântam și spuneam versuri toată ziua.

Muzica a produs totdeauna asupra mea o înrâurire puternică. E pasiunea și viața mea. Când am fost pentru întâia oară la operă, — aveam numai șase ani — la sfârșitul spectacolului, am plâns cu hohote, de emoție și de plăcere...

Mi-a plăcut și pictura... Ședeam ceasuri întregi în camera mea, cu vopselele și pensulele și lucram încet, cu visătoare duioșie.

N'aveam nici nerăbdare, nici porunci ; lucram mereu cu trudă și migală. Iată micile mele lucrări".

In perete atârnau pânze desenate cu grație de cântec popular, îngeri îngenunchiați cu aripile zgribulite, garoafe roșii în oale de lut și fețe copilăroase, ademenind, cu mâinile întinse, sălbătăciunile pădurii.

LA VIENA

TRECEAM *totdeauna prima clasele liceului. Așteptam cu înfrigurare viața studențească.*

Am plecat la Viena să-mi complectez instrucțiunea și să cultiv muzica, singura mea patimă covârșitoare.

Intr'o seară, eram la Operă, însoțită de baroneasa Castaldy, directoarea pensionatului. Se cânta „Lohengrin".

In prima pauză, zăresc în foyer o cunoscută din țară, o româncă... M'am repezit cu toată însuflețirea s'o îmbrățișez. I-am vorbit cu glas cald și vibrant.

Dintr'un colț, un domn mic, trăsături energice, ochi de oțel, purtând în colțul gurii o lulea, mă privia stăruitor.

La cealaltă pauză, întovărășit de un bătrân simpatic, se prezintă baronesei. Era însuș Max *Reinhardt și bătrânul nu era altcineva, decât marele profesor Geiringer, dela conservator, maestrul meu de mai târziu.*

I-au comunicat directoarei, pe care o credeau mama mea, că am tot ce-mi trebue pentru a face o carieră artistică: statură, fizic, temperament dramatic, voce melodioasă...

A doua zi eram în cabinetul lui Geiringer. După prima partitură, m'a îmbrățișat cu entuziasm. De atunci am rămas eleva lui credincioasă. Peste șase luni, am plecat cu el, la Milano, ca să depun un examen.

DE CE NU FAC CINEMA

L'AM REVĂZUT *pe Reinhardt. Mi-a propus să iau parte la un concurs de artă dramatică, pe care-l prezida. Nu m'am dus. Dealtfel toată lumea îmi spune să fac cinema... De ce n'am făcut ? Nu știu...*

Poate, tocmai, din pricină că mă îndeamnă fiecare...

La Viena, am luat parte la un concurs de fotogenie... Am reușit... Au voit să-mi trimiată fotografia la un concurs internațional, printre reprezentantele Vienei. Am spus că prefer să figurez în calitatea mea de româncă... N'au vrut ei... Deaceea, sunt recunoscătoare „REALITAȚII ILUSTRATE", *care mi-a dat prilejul să mă remarc printre frumusețile țării mele.*

PREFERINȚE

IN GENERAL *mă preocupă muzica... Imi place Chopin, pe care l-am studiat, sonatele lui Beethoven, îmi place Massenet. Idealul meu e să interpretez pe „Manon"...*

— *„Da, sigur, citesc și literatură. Ador pe Eminescu.. Te miri cum se împacă firea mea veselă și sburdalnică, cu pesimismul și filosofia rece a poetului... Sub orice aparență se ascunde un fond. Sunt ascunzișuri sufletești, tainice, pe cari nici noi nu le cunoaștem bine. Imi plac poemele lui. Recitesc cu plăcere versurile lui Alfred de Vigny și Victor Hugo... Poezia lui Hugo „La mère" mă obsedează... După cum vezi, plutesc în plin romantism.*

„E DEAJUNS CA SUNT EU FRUMOASA !"

— Ai vrea să te măriți, dudue?

— *Nu, încă nu ! La șaptesprezece ani și jumătate...*

— Intre carieră artistică și mariaj, ce-ai prefera ?

— *De ce-mi pui întrebări cu două tăișuri?... Dacă voi întâlni omul ideal...*

— Omul ideal ?! Și cum trebue să fie omul ideal, dudue ? Frumos ?

— *E deajuns că sunt eu frumoasă. Poate fi numai simpatic... însă să aibe virtuți sufletești... Să fie cealaltă jumătate a sufletului meu. Omul ideal ar fi acela, care m'ar putea înțelege și care m'ar face fericită!".*

Am eșit pe verandă. Se abătu un vânt revărsând în nări și pe obraji parfumul ud al ploilor de primăvară.

Tinelle sta senină în bătaia ploii.

Dacă ar fi întins brațele spre cer, în fața zărilor, în ploaie, ar fi înflorit ca viorelele și mărgăritarii.

H. SOREANU

Neobositul colindător al mărilor, Joseph Conrad, autorul cel mai popular al Angliei contemporane, a înfățișat în romanul TAIFUN o povestire de un dramatism profund și de un pitoresc fără pereche. Lucrarea aceasta celebră în toată lumea, a fost tradusă în românește de d. Ion Pas și publicată în No. 111—112 al Bibliotecii Dimineața. Prețul 10 lei.

ZACHEJA, ARABA

de Ettore Mondini

TRENUL alerga peste nisipul când galben, când roşiatic al pustiului, amăgindu-ne în cântecu-i monoton, urâtul şi oboseala. In acel ţinut secetos, însetat şi dornic de verdeaţă, spusei prietenului meu arab:

— „Povesteşte-mi ceva despre *Zacheja*".

Mai înainte discutând de femeile băştinaşe, îmi spusese că cea mai mare dragoste, ce avusese în tinereţe, a fost Zacheja.

— Iată — începu prietenul cu pielea ca funinginea, răsucindu-şi părul creţ — Zacheja era o fată de arab, o frumuseţe arabă care-mi plăcea. Pe atunci eram tânăr şi bogat. Fusesem instruit în Europa, aveam apucături civilizate. Luai la mine pe mica arabă, căreia mă gândeam să-i fac o educaţie, să scot din ea o fiinţă delicată şi elegantă. I-am aranjat o căsuţă într'un colţ liniştit, din vechiul Cairo. Ii dădui vestminte, giuvaericale, parfumuri, jucării... O deprinsei să facă baie zilnic şi cu obiceiurile europene.... Făcusem die ea o păpuşă drăgălaşe, fină şi cochetă: dragostea mea.

Iubiam mult pe Zacheja. O mângâiam îndelung, petreceam cu dânsa ceasuri întregi în serile cu lună, în după amiezile călduroase, când umbra era o binefacere, în miros de iasomie şi de trandafiri, în cuibul nostru numai covoare şi perini, la adăpostul palmierilor, în răcoarea Nilului.

Zacheja era supusă ca o fiară îmblânzită. Ii săRutam mâinile mici, pleoapele brune, o ţineam pe braţe ca pe o pradă dorită, o acoperiam cu atenţii, gingăşii, nesfârşite griji....

Ce gândia? Ce simţia Zacheja?

Mă iubia?

N'aşi putea s'o spun. Era o fiinţă ciudată, un mic sfinx: acum asurzitor de guralivă cum sunt arabele, acum taciturnă şi închisă, pe jumătate zăpăcită....

Mă înşelam că mă iubeşte. Nădăjduiam că mă iubeşte.

Dar mângâierile mele pătimaşe, tinereţea mea năvalnică, dragostea mea, păreau că o uimesc. O mirau ca ceva neobişnuit. Uneori râdea ca de un lucru caraghios, sau holba ochii-i întunecaţi, rămânând mută, uluită.

Părea că nu pricepe de ce o copleşiam şi făceam din ea un idol; idolul meu egiptean.

Câte odată zicea, surprinsă:

— De ce faci aşa? — De ce toate astea? — Dece-mi spui acestea?

Totuş, aveam impresia, că ea se simţia bine în drăguţul cuib tăcut şi liniştit, unde nu ducea lipsă de nimic: nici bună starea, nici luxul, nici iubirea.

Credeam că-mi era recunoscătoare, devotată mie, „stăpânului ei". Mă gândiam cât ar fi fost de disperată, dacă a-şi fi părăsit-o, lăsând-o pe uliţa prăfuită şi murdară, în mulţimea soioasă şi slută a plebei indigene.

* * *

Taine de-ale sufletului arab!

Intr'o zi, se smulse din braţele mele şi rosti răspicat:

— Vreau să plec!

— Să pleci? Unde vrei să te duci?

— Nu ştiu. Vreau să plec!

— Glumeşti, Zacheja!

— Nu, nu. Vreau să ies de aci!

— Dece? Ce ţi-am făcut? Iţi lipseşte ceva, poate? Ce vrei? Spune-mi! Vorbeşte! Te voi satisface.... ca totdeauna.

— Nu. Nu-mi lipseşte nimic, mi-ai dat de toate, însă nu mai pot sta.

— Dece?

— Fiindcă tu nu eşti bărbat.

Isbucnii într'un hohot de râs.

— Ce spui Zacheja? Nu sunt bărbat?!....

— Desigur. Tu nu eşti bărbat. Mă săruţi, mă iei în braţe, te aşezi la picioarele mele. Totdeauna mă alinţi, îmi săruţi mâinele. *Nu mă baţi niciodată. Tu nu eşti bărbat şi de aceea plec.*

De astădată răspunsul ei mă turbură, mă întristă. Nu mai râdeam. Intrevăzui, ca într'o fulgerare, golul din acel suflet de femee, care de altfel era asemănător tuturor femeilor arabe. Asta era prea de tot: o prăpastie despărţia educaţia mea occidentală de mentalitatea Zachejei, arabă care se socotia o fiinţă inferioară bărbatului şi care mă dojenia că n'o tratez ca atare. Eu n'o loviam, nu mă purtam aspru ca un „stăpân": prin urmare *nu eram bărbat.* Aceasta era părerea ei, aceasta vina mea!

— Şi acum încă — îmi explica amicul, deschizând o paranteză la povestirea lui — femeea arabă vrea să fie maltratată ca să fie mulţumită şi să te considere „stăpânul ei", să te admire ca pe un bărbat. Nu ştie de delicateţă, cavalerism, respectul bărbatului, iubirea faţă de ea. Intr'o zi, pe când mergeam pe o potecă îngustă, mă dădui la o parte spre a face loc unei indigene. Femeia se ofensă, atrăgându-mi atenţia iritată:

— Ţi-e frică că sunt leproasă? Ce te fereşti aşa de mine?

Aceasta e curioasa psichologie a femeilor arabe.

— Răspunsul Zachejei — continuă povestitorul, îmi pricinui o amărăciune cumplită. Căutai totuş să iau lucrul în glumă.

Era o după amiază de Februarie caldă şi dulce de primăvară. Imi amintesc că în stradă un orb se tânguia trist. Eşii din casă supărat, ca şi cum aş fi pierdut ceva scump. Simţiam în suflet nu ştiu ce regret.

Când m'am reîntors seara, cuibul dragostei mele era pustiu, tăcut.

Zacheja nu mai era!

Ea plecase, aşa, fără o salutare. Fugise cine ştie unde. Se topise ca o umbră. Dispăruse în oraşul imens cu mii de uliţe, cu mii de colţuri tainice, cu infinite peşteri misterioase.....

Unde? Unde?

Mă prăbuşii, îndurerat, pe perinile calde încă.

Singurul lucru viu, în aerul din odaia deşartă şi tăcută, era puternicul parfum de *foll*, parfumul ei egiptean, mirosul lăsat de neînţeleasa fugară...

N'am mai văzut-o. Nu mai ştiam nimic de dânsa. Au trecut ani. Călătorii în Europa. Mă întorsei în Egipt. Alte femei mi-au plăcut, alte aventuri m'au ocupat.

Intr'o zi, străbătând o uliţă din cartierul indigen din Burlak, văzui o femeie într'o stare de plâns şi mă auzii strigat pe nume.

M'am oprit surprins.

— Cine eşti?

Işi arătă faţa.

— Nu mă mai cunoşti? Nu-ţi mai aminteşti de Zacheja?

Zacheja?

Aveam înainte o sărmană fiinţă îmbătrânită, suferindă, schimonosită....

— Tu, Zacheja?!

Era de nerecunoscut! Inima mi se frânse. Imi povesti o viaţă de mizerie, de suferinţe, de umilinţe.

— Dece ai plecat?

Făcu un gest de resemnare, ca şi cum ar fi spus că aşa i-a fost sortit, fatalitatea, că Allah aşa a vrut, că zadarnic era să se mai plângă.

Ii dădui bani.

Par'că văd încă mâna ce se întinse să-i ia. Ah! prietene! O mână de schelet înnegrită, diformă, cu unghiile încovoiate ca nişte ghiare!

Mă depărtai în grabă, abătut, gândindu-mă, cu mâhnire, la vremea, când aceeaş mână — pe atunci, încă parfumată, inelată — o sărutam de atâtea ori, ţinând pe mica Zacheja la pieptul meu, demult în zilele fericite ale iubirei noastre...

Din italiană de **P. V. ZANCHI**

A apărut celebrul roman

MUNCA

(TRAVAIL) de **EMILE ZOLA**

Ed.tura „Cugetarea"—2 volume, Lei 90

NEVRALGINE „JURIST" VINDECĂ DURERILE DE CAP

